

**UCHWAŁA NR XVIII/133/2020
RADY MIEJSKIEJ W RUDNIKU NAD SANEM**

z dnia 18 września 2020 r.

**w sprawie przyjęcia Programu Opieki nad Zabytkami Gminy i Miasta Rudnik nad Sanem na lata 2020 -
2023**

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2020 r. poz. 713) i art. 87 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2020 r. poz. 282 z późn. zm.) po uzyskaniu pozytywnej opinii Podkarpackiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Rzeszowie, **Rada Miejska w Rudniku nad Sanem uchwala, co następuje:**

§ 1.

Przyjmuje się Gminny Program Opieki nad Zabytkami Gminy i Miasta Rudnik nad Sanem na lata 2020-2023, stanowiący załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2.

Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Gminy i Miasta Rudnik nad Sanem.

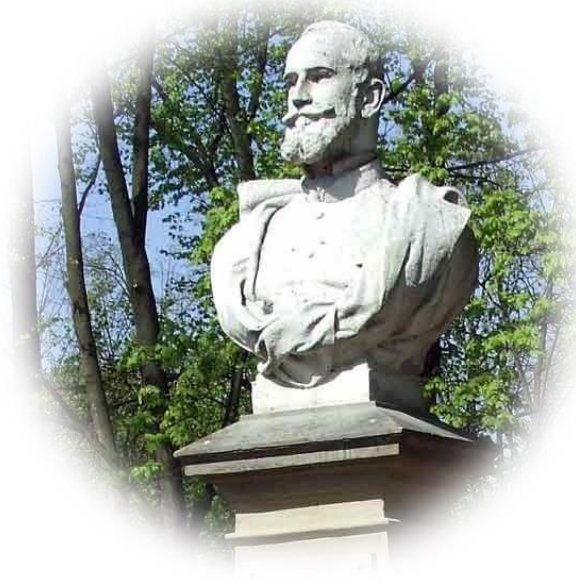
§ 3.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia i podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Województwa Podkarpackiego.

Przewodniczący Rady
Miejskiej

mgr Edward Wołoszyn

PROGRAM OPIEKI NAD ZABYTKAMI GMINY I MIASTA RUDNIK NAD SANEM na lata 2020 - 2023

**Opracował:
mgr D. Komada**

TARNOBRZEG, lipiec 2020 r.

SPIS TREŚCI

1. Wprowadzenie	s. 4
1.1 Podstawa prawna opracowania.	s. 5
1.2 Uwarunkowania formalno – prawne oraz podział kompetencji w zakresie ochrony zabytków.	s. 8
1.3 Zabytki i ich ochrona w dokumentach programowych gminy.	s. 21
1.4 Zabytki i ich ochrona w krajowych i wojewódzkich dokumentach o charakterze pomocniczym.	s. 28
2. Cele programu w świetle ustawy z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami.	s. 46
3. Zasoby dziedzictwa i krajobrazu kulturowego gminy Rudnik nad Sanem.	s. 47
3.1. Zabytki nieruchome z wyszczególnieniem obiektów o najwyższym znaczeniu dla gminy Rudnik nad Sanem.	s. 47
3.1.1. Zabytki nieruchome objęte prawnymi formami ochrony.	s. 48
3.1.2. Zabytki nieruchome gminy Rudnik nad Sanem w Gminnej Ewidencji Zabytków.	s. 52
3.1.3. Ogólna charakterystyka zasobu.	s. 52
3.2. Zabytki ruchome.	s. 78
3.3. Zabytki archeologiczne.	s. 79
3.4. Krajobraz kulturowy.	s. 83
4. Ocena stanu dziedzictwa kulturowego. Analiza szans i zagrożeń.	s. 84
5. Zadania.	s. 86
5.1. Rewaloryzacja układu urbanistycznego miasta Rudnika nad Sanem.	s. 87
5.2. Ochrona dziedzictwa kulturowego i układów ruralistycznych na obszarach wiejskich.	s. 90

5.3. Opieka nad zabytkami nieruchomymi ze szczególnym uwzględnieniem obiektów i zespołów obiektów charakterystycznych dla gminy i obszaru kulturowego, na którym zlokalizowana jest gmina.	s. 91
5.4. Opieka nad zabytkami ruchomymi.	s. 94
5.5. Opieka wartości niematerialnych.	s. 94
5.6. Opieka nad zabytkami archeologicznymi	s. 95
5.7. Praktyczne wykorzystanie zasobów dziedzictwa kulturowego.	s. 97
5.7.1. Rozwój turystyki i działania promocyjne.	s. 97
5.7.2. Działania edukacyjne.	s. 97
6. Instrumentarium realizacji gminnego Programu Opieki nad Zabytkami Gminy i Miasta Rudnik nad Sanem.	s. 98
7. Zasady oceny realizacji gminnego Programu Opieki nad Zabytkami Gminy i Miasta Rudnik nad Sanem	s. 99
8. Źródła finansowania gminnego Programu Opieki nad Zabytkami Gminy i Miasta Rudnik nad Sanem.	s. 100
8.1. Źródła krajowe	s. 101
8.2. Źródła zagraniczne pozaunijne	s. 127
Załącznik Nr 1	
Wykaz zabytków architektury i budownictwa z terenu gminy Rudnik nad Sanem, figurujących w Gminnej Ewidencji Zabytków	s. 132
Załącznik Nr 2	
Wykaz nagrobków z terenu cmentarza parafialnego w Rudniku nad Sanem wpisanych do rejestru zabytków województwa podkarpackiego.	s. 135
Załącznik Nr 3	
Spis stanowisk archeologicznych na terenie gminy Rudnik nad Sanem, będących w rejestrze zabytków i ewidencji konserwatorskiej.	s. 137

1. WPROWADZENIE

Program opieki nad zabytkami jest dokumentem o charakterze uzupełniającym w stosunku do innych akt w planowaniu gminnym (powinien posłużyć do aktualizacji obowiązującego Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego gminy i miasta Rudnik nad Sanem w punkcie Środowisko kulturowe.

Przedmiotem programu jest Gmina i Miasto Rudnik nad Sanem jako region administracyjny oraz miejsce lokalizacji zabytków objętych programem.

Głównym celem jest określenie zadań, jakie powinny być realizowane w zakresie będącym przedmiotem programu. Zadania te określone są dla wszystkich obiektów zabytkowych i całości problematyki nad zabytkami dla obszaru całej gminy. Program ma określić pewien stan idealny, do którego należy dążyć w zakresie opieki nad zabytkami – wskazywać zadania konieczne do wykonania, ale też sugerować sposoby ich realizacji.

Głównym założeniem programu jest dążenie do osiągnięcia odczuwalnej i akceptowanej społecznie poprawy w zakresie stanu zachowania i utrzymania obiektów zabytkowych znajdujących się na terenie gminy. Program opieki nad zabytkami już z samej definicji w ustawie jest dokumentem wymagającym cyklicznej aktualizacji.

Niniejszy program stanowi kontynuację opracowanego Gminnego Programu Opieki nad Zabytkami Gminy i Miasta Rudnik nad Sanem na lata 2016-2019, przyjętego uchwałą nr XI/77/2015 Rady Miejskiej w Rudniku nad Sanem z dnia 30 listopada 2015 roku i opublikowanego 11 grudnia 2015 roku w Dzienniku Urzędowym Województwa Podkarpackiego pod poz. 4188.

1.1. Podstawa prawna opracowania.

Podstawą prawną niniejszego opracowania jest art. 21 ustawy z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (tj. Dz.U. z 2020 r. poz. 282), w którym wprowadzony został obowiązek sporządzania programów opieki nad zabytkami przez samorządy wojewódzkie, powiatowe i gminne w oparciu o ewidencję oraz wytyczne Narodowego Instytutu Dziedzictwa. W przypadku programów na poziomie gminnym podstawą jest Gminna Ewidencja Zabytków. Na podstawie art. 87 ust. 1 ww. ustawy prezydent, burmistrz, wójt gminy sporządza na okres 4 lat gminny program opieki nad zabytkami.

Zasadnicze cele sporządzenia programu ujęte zostały w art. 87 ust 2 ww.

Ustawy:

- 1) włączenie programów ochrony zabytków do systemu zadań strategicznych, wynikających z koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju;
- 2) uwzględnienie uwarunkowań ochrony zabytków, w tym krajobrazu kulturowego i dziedzictwa archeologicznego, łącznie z uwarunkowaniami ochrony przyrody i równowagi ekologicznej;
- 3) zahamowanie procesów degradacji zabytków i doprowadzenie do poprawy stanu ich zachowania;
- 4) wyeksponowanie poszczególnych zabytków oraz walorów krajobrazu kulturowego;
- 5) podejmowanie działań zwiększających atrakcyjność zabytków dla potrzeb społecznych, turystycznych i edukacyjnych oraz wspieranie inicjatyw sprzyjających wzrostowi środków finansowych na opiekę nad zabytkami;
- 6) określenie warunków współpracy z właścicielami zabytków, eliminujących sytuacje konfliktowe związane z wykorzystaniem tych zabytków;
- 7) podejmowanie przedsięwzięć umożliwiających tworzenie miejsc pracy związanych z opieką nad zabytkami.

Na podstawie art. 87 ust. 3-5 ww. ustawy Gminny Program Opieki nad Zabytkami przyjmuje rada gminy po uzyskaniu opinii wojewódzkiego konserwatora zabytków, po czym program ogłaszany jest w wojewódzkim dzienniku urzędowym.

Z realizacji programu prezydent, burmistrz, wójt gminy co 2 lata sporządza sprawozdanie, które jest zobligowany przedstawić Radzie Miejskiej w Rudniku nad Sanem.

Jednocześnie ustalenia gminnego Programu Opieki nad Zabytkami uwzględnione zostają w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego oraz w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego (art. 19 ust. 2 ww. ustawy)

Przy sporządzaniu programu wzięto pod uwagę następujące akty prawne:

- Konstytucję Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 1997 r. nr 78, poz. 483 z późn. zm.),
- ustawę z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2020 r. poz. 713),
- ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 roku – Prawo ochrony środowiska ((tj. Dz.U. z 2019 r. poz. 1396 z późn. zm.),
- ustawę z dnia 16 października 1991 roku o ochronie przyrody (Dz. U. z 2020 r. poz. 55),
- ustawę z dnia 21 sierpnia 1997 o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2020 r. poz. 65 z późn. zm.),
- ustawę z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2020 r. poz. 293),
- ustawę z dnia 7 lipca 1994 roku Prawo budowlane (Dz. U. z 2019 r. poz. 1186 z późn. zm.),
- ustawę z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz. U. z 2020 r. poz. 194),
- ustawę z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2020 r. poz. 1057),
- ustawę z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach (Dz. U. z 2020 r. poz.902),
- ustawę z dnia 27 czerwca 1997 r. o bibliotekach (Dz. U. z 2019 r. poz. 1479),
- ustawę z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2020 r. poz. 164),

- ustawa z dnia 7 maja 1999 r. o ochronie terenów byłych hitlerowskich obozów zagłady (Dz. U. z 2015 r. poz. 2120).

Ostatni element to akty wykonawcze do ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. Są to:

- Rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 26 maja 2011 roku (Dz. U. z 2011 r. Nr 113 poz. 661 z późn. zm.) w sprawie prowadzenia rejestru zabytków, krajowej, wojewódzkiej i gminnej ewidencji zabytków oraz krajowego wykazu zabytków skradzionych lub wywiezionych za granicę niezgodnie z prawem,
- Rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 22 czerwca 2017 roku w sprawie prowadzenia prac konserwatorskich, prac restauratorskich i badań konserwatorskich przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków albo na Listę Skarbów Dziedzictwa oraz robót budowlanych, badań architektonicznych i innych działań przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków, a także badań archeologicznych i poszukiwań zabytków (Dz.U. z 2018, poz. 1609 z późn. zm.),
- Rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 16 sierpnia 2017 r. w sprawie dotacji celowej na prace konserwatorskie lub restauratorskie przy zabytku wpisanym na Listę Skarbów Dziedzictwa oraz prace konserwatorskie, restauratorskie i roboty budowlane przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków (Dz. U. 2017 r. poz. 1674).

dokumenty programowe gminy:

- Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego Gminy Rudnik nad Sanem, przyjęte przez Gminę uchwałą Rady Miejskiej w Rudniku nad Sanem Nr III/22/2002 z dnia 12 grudnia 2002 roku wraz z I zmianą studium uchwaloną uchwałą Nr XXII/185/2017 Rady Miejskiej w Rudniku nad Sanem z dnia 30 marca 2017 r. i II zmianą studium uchwaloną uchwałą XXII/189/2017 Rady Miejskiej w Rudniku nad Sanem z dnia 30 marca 2017 r.,
- Strategia Rozwoju Gminy i Miasta Rudnik nad Sanem na lata 2017-2022

stanowiąca Załącznik do uchwały Nr XXII/194/2017 Rady Miejskiej w Rudniku nad Sanem z dnia 30 marca 2017 r.,

oraz pozycje o charakterze pomocniczym:

- Koncepcja przestrzennego zagospodarowania kraju 2030, przyjęta przez Radę Ministrów dnia 13 grudnia 2011 roku,
- Narodowa Strategia Rozwoju Kultury na lata 2004-2013 oraz uzupełnienie Strategii na lata 2004 - 2020,
- Strategia rozwoju województwa podkarpackiego na lata 2007 - 2020, Rzeszów 2006 r.,
- Plan zagospodarowania przestrzennego województwa podkarpackiego - Perspektywa 2030, stanowiący załącznik do uchwały Nr LIX/930/19 Sejmiku Województwa Podkarpackiego z dnia 27 sierpnia 2018 r.,
- Wojewódzki Program Opieki nad Zabytkami w Województwie Podkarpackim na lata 2018 - 2021 (załącznik do Uchwały LXI/996/18 Sejmiku Województwa Podkarpackiego z dnia 24 września 2018 roku),
- Strategia Rozwoju Turystyki dla Województwa Podkarpackiego na lata 2007-2020,
 - Program rozwoju kultury w województwie podkarpackim na lata 2010 - 2020 (załącznik do uchwały XVLI/876/10 Sejmiku Województwa Podkarpackiego z dnia 26 kwietnia 2010 roku).

1.2. Uwarunkowania formalno - prawne oraz podział kompetencji w zakresie ochrony zabytków.

Ochrona zabytków i opieka nad zabytkami zadeklarowana została jako obowiązek państwa i każdego obywatela w **Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 roku.**

W rozdziale I w art. 5 czytamy:

Rzeczpospolita Polska strzeże niepodległości i nienaruszalności swojego terytorium, zapewnia wolności i prawa człowieka i obywatela oraz bezpieczeństwo obywateli, strzeże dziedzictwa narodowego oraz zapewnia ochronę środowiska, kierując się zasadą zrównoważonego rozwoju.

oraz w art. 6:

1. *Rzeczpospolita Polska stwarza warunki upowszechniania i równego dostępu do dóbr kultury, będącej źródłem tożsamości narodu polskiego, jego trwania i rozwoju.*
2. *Rzeczpospolita Polska udziela pomocy Polakom zamieszkałym za granicą w zachowaniu ich związków z narodowym dziedzictwem kulturalnym.*

Natomiast w rozdziale II Konstytucji RP określającej wolności, prawa i obowiązki człowieka i obywatela w art. 86 czytamy:

Każdy jest obowiązany do dbałości o stan środowiska i ponosi odpowiedzialność za spowodowane przez siebie jego pogorszenie. Zasady tej odpowiedzialności określa ustawa.

Głównym aktem prawnym regulującym zasady ochrony i opieki nad zabytkami jest **ustawa z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami** z dnia 23 lipca 2003 roku (Dz. U. z 2020 r. poz. 282)

W świetle **ustawy z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami** opieka nad zabytkiem sprawowana jest przez właściciela lub posiadacza i polega w szczególności na zapewnieniu warunków:

1. naukowego badania i dokumentowania zabytku,
2. prowadzenia prac konserwatorskich, restauratorskich i robót budowlanych przy zabytku,
3. zabezpieczenia i utrzymania zabytku oraz jego otoczenia w jak najlepszym stanie,
4. korzystania z zabytku w sposób zapewniający trwałe zachowanie jego wartości,
5. popularyzowania i upowszechniania wiedzy zabytku oraz jego znaczeniu dla historii i kultury.

Ponadto ustawa definiuje m. in. podstawowe pojęcia z zakresu ochrony

i opieki nad zabytkami oraz przedmiot, zakres, formy i sposób ich ochrony.

Bez względu na stan zachowania ochronie i opiece podlegają:

1. Zabytki nieruchome będące w szczególności:

- a/ krajobrazami kulturowymi,
- b/ układami urbanistycznymi, ruralistycznymi i zespołami budowlanymi,
- c/ dziełami architektury i budownictwa,
- d/ dziełami budownictwa obronnego,
- e/ obiektami techniki, a zwłaszcza kopalniami, hutami, elektrowniami i innymi zakładami przemysłowymi,
- f/ cmentarzami,
- g/ parkami, ogrodami i innymi formami zaprojektowanej zieleni,
- h/ miejscami upamiętniającymi wydarzenia historyczne bądź działalność wybitnych osobistości lub instytucji,

2. Zabytki ruchome, będące w szczególności:

- a/ dziełami sztuk plastycznych, rzemiosła artystycznego i sztuki użytkowej,
- b/ kolekcjami, stanowiącymi zbiory przedmiotów zgromadzonych i uporządkowanych według koncepcji osób, które tworzyły te kolekcje,
- c/ numizmatami oraz pamiątkami historycznymi, a zwłaszcza militariami, sztandarami, pieczęciami, odznakami, medalami i orderami,
- d/ wytworami techniki, a zwłaszcza urządzeniami, środkami transportu oraz maszynami i urządzeniami świadczącymi o kulturze materialnej, charakterystycznymi dla dawnych i nowych form gospodarki, dokumentującymi poziom nauki i rozwoju cywilizacyjnego,
- e/ materiałami bibliotecznymi, o których mowa w art. 5 ustawy z dnia 27 czerwca 1997 roku o bibliotekach (Dz. U. z 2019 r. poz. 1479),
- f/ instrumentami muzycznymi,

g/ wytworami sztuki ludowej i rękodzieła oraz innymi obiektami etnograficznymi,

h/ przedmiotami upamiętniającymi wydarzenia historyczne bądź działalność wybitnych osobistości lub instytucji.

3. Zabytki archeologiczne będące w szczególności:

a/ pozostałościami terenowymi pradziejowego i historycznego osadnictwa,

b/ cmentarzyskami,

c/ kurhanami,

d/ reliktnami działalności gospodarczej, religijnej i artystycznej

(art. 6. 1)

Ponadto ochronie mogą podlegać nazwy geograficzne, historyczne lub tradycyjne nazwy obiektu budowlanego, placu, ulicy lub jednostki osadniczej (art. 6.2).

Ustawa określa także sposób i formy ochrony zabytków. Są nimi:

1. wpis do rejestru zabytków,

2. uznanie za Pomnik Historii,

3. utworzenie parku kulturowego,

4. ustalenia ochrony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego.

Zgodnie z art. 16 ustawy:

1. Rada gminy, po zasięgnięciu opinii wojewódzkiego konserwatora zabytków, na podstawie uchwały, może utworzyć park kulturowy w celu ochrony krajobrazu kulturowego oraz zachowania wyróżniających się krajobrazowo terenów z zabytkami nieruchomymi, charakterystycznymi dla miejscowej tradycji budowlanej i osadniczej.

2. Uchwała określa nazwę parku kulturowego, jego granice, sposób ochrony, a także zakazy i ograniczenia, o których mowa w art. 17 ust. 1.

3. Wójt (burmistrz, prezydent miasta) w uzgodnieniu z wojewódzkim konserwatorem zabytków sporządza plan ochrony parku kulturowego, który wymaga zatwierdzenia przez radę gminy.

4. W celu realizacji zadań związanych z ochroną parku kulturowego rada gminy może utworzyć jednostkę organizacyjną do zarządzania parkiem.

5. Park kulturowy przekraczający granice gminy może być utworzony i zarządzany na podstawie zgodnych uchwał rad gmin (związku gmin) na terenie których ten park ma być utworzony.

6. Dla obszarów, na których utworzono park kulturowy sporządza się obowiązkowo miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego.

Zgodnie z art. 18:

1. Ochronę zabytków i opiekę nad zabytkami uwzględnia się przy sporządzaniu i aktualizacji...studiów uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego (...).

2. W ... planach i studiach, o których mowa w ust. 1, w szczególności:

1/ uwzględnia się krajowy program ochrony zabytków i opieki nad zabytkami,

2/ określa się rozwiązania niezbędne do zapobiegania zagrożeniom dla zabytków, zapewnienia im ochrony przy realizacji inwestycji oraz przywracania zabytków do najlepszego stanu,

3/ ustala się przeznaczenie i zasady zagospodarowania terenu uwzględniając opiekę nad zabytkami.

W myśl art. 19:

1. W studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego uwzględnia się w szczególności ochronę:

1/ zabytków nieruchomych wpisanych do rejestru i ich otoczenia,

2/ innych zabytków nieruchomych, znajdujących się w gminnej ewidencji zabytków,

3/ parków kulturowych.

2. W przypadku, gdy gmina posiada program opieki nad zabytkami, ustalenia tego programu uwzględnia się w Studium i planie, o których mowa w ust. 1.

3. W Studium i planie, o którym mowa w ust. 1 ustala się w zależności od potrzeb, strefy ochrony konserwatorskiej, obejmujące obszary, na których obowiązują określone ustaleniami planu ograniczenia, zakazy i nakazy, mające na celu ochronę znajdujących się na tym obszarze zabytków.

Art. 20 stanowi, że projekty i zmiany planu zagospodarowania przestrzennego województwa oraz miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego podlegają uzgodnieniu z wojewódzkim konserwatorem zabytków.

W art. 21 zapisano, że ewidencja zabytków jest podstawą do sporządzenia programów opieki nad zabytkami przez województwa, powiaty i gminy.

Według art. 22 ust.4 wójt (burmistrz, prezydent miasta) prowadzi gminną ewidencję zabytków w formie kart adresowych zabytków nieruchomych z terenu gminy, objętych wojewódzką ewidencją zabytków.

Ustawa definiuje obowiązki oraz kompetencje samorządu terytorialnego w zakresie ochrony zabytków i opieki nad zabytkami. Do obowiązków gminy należy m. in.:

- sporządzenie (na okres 4 lat) gminnego programu opieki nad zabytkami (art. 87),
- sporządzenie gminnego planu ochrony zabytków na wypadek konfliktu zbrojnego i sytuacji kryzysowych, opracowanego zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Kultury z dnia 25 sierpnia 2004 roku,

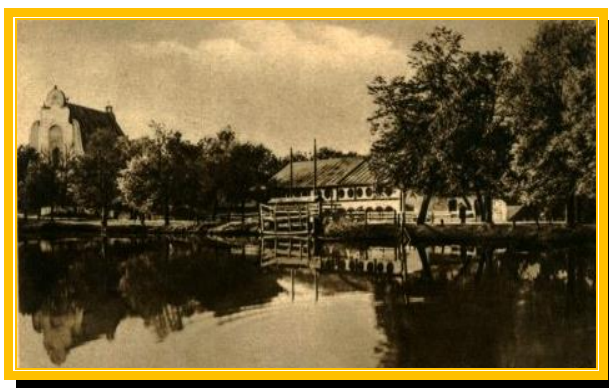
Szczegółowo określone obowiązki gminy w stosunku do obiektów zabytkowych objętych ochroną, których gmina jest właścicielem lub posiadaczem zawarte są w art. 5, 25, 26, 28, 30, 31, 36, 71, 72 ww. ustawy.

Wzmiankowany wyżej art. 87 ustawy określa obowiązek gminy dotyczący sporządzenia i uchwalenia gminnego programu opieki nad zabytkami:

- program powinien być opracowany na okres 4 lat,
- program służy celom określonym w ustawie (wymienionym w rozdz. 2 niniejszego opracowania),
- program ogłoszony jest w wojewódzkim dzienniku urzędowym,
- z realizacji programu wójt, burmistrz, prezydent miasta sporządza co 2 lata sprawozdanie, które przedstawia radzie gminy.

Ustawa o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2020 r., poz. 713) określa zadania własne gminy. W tym także te, które wprost lub pośrednio odnoszą się do ochrony zabytków. Należą do nich zadania obejmujące m. in. następujące kwestie:

- ładu przestrzennego, gospodarki nieruchomościami, ochrony środowiska i przyrody oraz gospodarki wodnej,

Rudnik nad Sanem – Nad stawem, pocztówka z lat 30-tych XX w.

- gminnych mostów, dróg, ulic, placów oraz organizacji ruchu drogowego,
- kultury, w tym bibliotek gminnych i innych instytucji kultury oraz ochrony zabytków i opieki nad zabytkami,
- kultury fizycznej i turystyki,
- zieleni gminnej i zadrzewień,
- cmentarzy gminnych,
- utrzymania gminnych obiektów i urządzeń użyteczności publicznej oraz obiektów administracyjnych,
- promocji gminy.

Ustawa z planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym z 27 marca 2003 roku (Dz. U. z 2020 r., poz. 293). Na mocy ustawy planowanie i zagospodarowanie przestrzenne musi uwzględnić m. in.: wymagania ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej (art. 1 ust. 2 pkt 4). Ustawa określa, iż studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego powinno w swej treści zawierać następujące elementy:

- uwzględnianie stanu dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej (art. 10 ust.1 pkt 4),

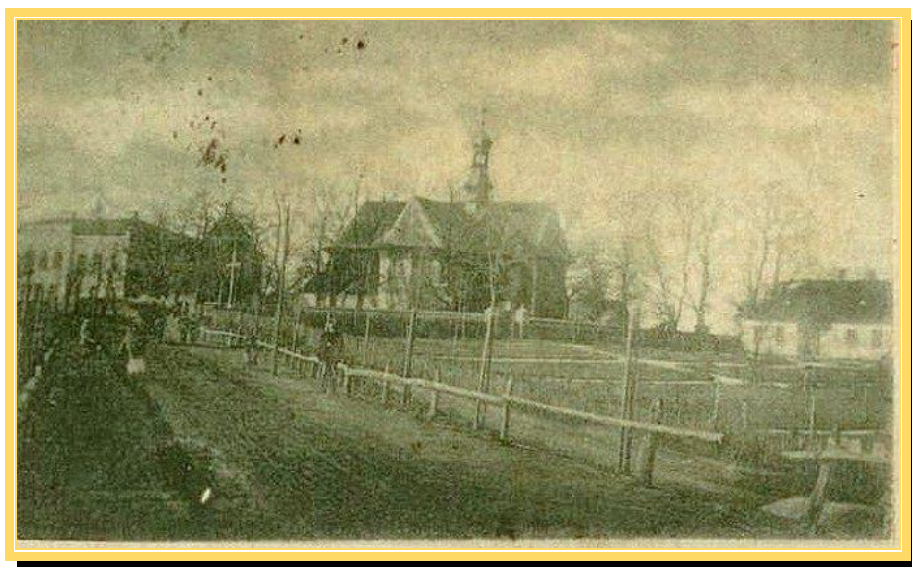
- określenie obszarów i zasad ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej (art. 10 ust. 2 pkt 4).

W miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego będącym aktem prawa miejscowego ustawa nakazuje obecność następujących elementów:

- obowiązkowe określenie zasad ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego (art. 15 ust. 2 pkt 3),

- obowiązkowe określenie zasady ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej (art. 15 ust. 2 pkt 4),

- określa się w zależności od potrzeb granice pomników zagłady oraz ich stref ochronnych, a także ograniczenia dotyczące prowadzenia na ich terenie działalności gospodarczej, określone w ustawie z dnia 7 maja 1999 r. o ochronie terenów byłych hitlerowskich obozów zagłady (art. 15 ust. 3 pkt 6).

Rudnik nad Sanem – Zespół kościoła parafialnego i Szkoła Ludowa, pocztówka z 1899 roku

Wymagania koncepcji ochrony zabytków uwzględnia się również na szczeblach wojewódzkim i krajowym planowania przestrzennego (art. 39 ust. 3 pkt 2, art. 47 ust. 2 pkt 2). Projekt planu wymaga uzgodnienia z właściwym wojewódzkim konserwatorem zabytków.

Ustawa – Prawo budowlane z dnia 7 lipca 1994 r. (Dz. U. z 2019 r. poz. 1186 z późn. zm.) nie narusza przepisów o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami w odniesieniu do obiektów i obszarów wpisanych do rejestru zabytków oraz obiektów

tów i obszarów objętych ochroną konserwatorską na podstawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (art. 2 ust. 2 pkt 3).

W art. 5 ust. 1 pkt 7 oraz ust. 2 ustawa stwierdza, iż obiekt budowlany należy użytkować w sposób zgodny z jego przeznaczeniem i wymaganiami ochrony środowiska oraz nakazuje projektowanie i budowanie obiektów budowlanych i związanych z nim urządzeń zapewniające ochronę obiektów wpisanych do rejestru zabytków oraz obiektów objętych ochroną konserwatorską.

W przypadku pozytywnej opinii wojewódzkiego konserwatora zabytków w odniesieniu do obiektów budowlanych wpisanych do rejestru zabytków oraz innych obiektów budowlanych usytuowanych na obszarach objętych ochroną konserwatorską możliwe jest złożenie wniosku do właściwego ministra o zgodę na odstąpienie od przepisów techniczno - budowlanych, o których mowa w art. 7 ustawy (art. 9 ust. 3 pkt 4).

Wg art. 30 ust. 2 w stosunku do prac budowlanych przy obiektach oraz obszarach niewpisanych do rejestru zabytków, a ujętych w gminnej ewidencji zabytków, wymagane jest zgłoszenie do właściwego organu. W zgłoszeniu należy określić rodzaj, zakres i sposób wykonywania robót budowlanych oraz termin ich rozpoczęcia. Do zgłoszenia należy dołączyć oświadczenie, o którym mowa w art. 32 ust. 4 pkt 2, oraz, w zależności od potrzeb, odpowiednie szkice lub rysunki, a także pozwolenia, uzgodnienia i opinie wymagane odrębnymi przepisami. W razie konieczności uzupełnienia zgłoszenia właściwy organ nakłada, w drodze postanowienia, na zgłaszającego obowiązek uzupełnienia, w określonym terminie, brakujących dokumentów, a w przypadku ich nieuzupełnienia - wnosi sprzeciw, w drodze decyzji.

Zgodnie z art. 32 ust. 1:

1. Pozwolenie na budowę lub rozbiórkę obiektu budowlanego może być wydane po uprzednim:

1) przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko albo oceny oddziaływania przedsięwzięcia na obszar Natura 2000, jeżeli jest ona wymagana przepisami ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko;

2) uzyskaniu przez inwestora, wymaganych przepisami szczególnymi, pozwoleń, uzgodnień lub opinii innych organów;

3) wyrażeniu zgody przez ministra właściwego do spraw energii – w przypadku budowy gazociągów o zasięgu krajowym.

Prowadzenie robót budowlanych przy obiekcie budowlanym wpisanym do rejestru zabytków lub na obszarze wpisanym do rejestru zabytków wymaga, przed wydaniem decyzji o pozwoleniu na budowę, uzyskania pozwolenia na prowadzenie tych robót, wydanego przez właściwego wojewódzkiego konserwatora zabytków (art. 39 ust. 2).

Pozwolenie na rozbiórkę obiektu budowlanego wpisanego do rejestru zabytków może być wydane po uzyskaniu decyzji Generalnego Konserwatora Zabytków działającego w imieniu ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego o skreśleniu tego obiektu z rejestru zabytków (art. 39 ust. 2).

W stosunku do obiektów budowlanych oraz obszarów niewpisanych do rejestru zabytków, a ujętych w gminnej ewidencji zabytków, pozwolenie na budowę lub rozbiórkę obiektu budowlanego wydaje właściwy organ administracji architektoniczno – budowlanej w uzgodnieniu z wojewódzkim konserwatorem zabytków (art. 39 ust. 3).

Katalog działań budowlanych, w stosunku do których należy uzyskać pozwolenie budowlane, a które podlegają zgłoszeniu organowi budowlanemu określają kolejno art. 29, 29a, 30, 31 ustawy Prawo budowlane. W stosunku do zamierzeń, które wymagają jedynie zgłoszenia zgodnie z art. 30 ust. 7 ustawy właściwy organ może nałożyć w drodze decyzji obowiązek uzyskania pozwolenia na wykonanie określonego obiektu lub robót budowlanych objętych obowiązkiem zgłoszenia, jeżeli ich realizacja może naruszać ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego lub spowodować m. in. pogorszenie stanu środowiska lub stanu zachowania zabytków.

Ustawa z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego

i o wolontariacie (Dz. U. z 2020 r. poz. 1057) określa, iż wśród zadań publicznych znajdują się działania m. in. w zakresie kultury, sztuki, ochrony dóbr kultury i dziedzictwa narodowego (art. 4 ust. 1 pkt. 16).

Rudnik nad Sanem – Budynek Państwowej Szkoły Rzemiosł,
fotografia z 1933 r. w zbiorach NAC Warszawa

Regulacje z tym związane zawarte są w art. 19, który określa prawa i obowiązki mieszkańców w zakresie realizacji wybranych przez nich działań, zarówno w ramach inicjatyw lokalnych, jak i za pośrednictwem organizacji pozarządowych lub innych podmiotów wymienionych w art. 3 ust. 3 ustawy. Artykuł precyzuje też, iż jednostka samorządu terytorialnego zawiera na czas określony umowę o wykonanie inicjatywy lokalnej z wnioskodawcą.

Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2019 r. poz. 1396 z późn. zm.)

Zgodnie z zapisami art. 71 ust. 3 tej ustawy przeznaczenie i sposób zagospodarowania terenu powinny w jak największym stopniu zapewniać zachowanie jego walorów krajobrazowych. Dotyczy to także krajobrazu kulturowego.

Art. 101 ust 1 określa, iż ochrona powierzchni ziemi polega m. in. na zachowaniu wartości kulturowych, z uwzględnieniem zabytków archeologicznych.

Ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2020 r. poz. 55)

Jednym z celów ochrony przyrody jest ochrona walorów krajobrazowych, zieleni w miastach i wsiach oraz zadrzewień (art. 2 ust. 2 pkt. 5).

Jako jedną z form ochrony przyrody w tym jej immanentnego składnika, jakim jest krajobraz ustawa ta przyjmuje w art. 6 ust. 1 pkt. 3 park krajobrazowy.

Zgodnie z art. 16, ust. 1: park krajobrazowy obejmuje obszar chroniony ze względu na wartości przyrodnicze, historyczne i kulturowe oraz walory krajobrazowe w celu zachowania, popularyzacji tych wartości w warunkach zrównoważonego rozwoju.

Zarówno ustanowienie parku krajobrazowego, jak i nadanie mu statutu należą do prerogatyw sejmiku wojewódzkiego (art. 16 ust. 3 ust. 5).

Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2020 r. poz. 65 z późn. zm.)

W świetle art. 6 pkt 5 jednym z celów publicznych tej ustawy jest opieka nad nieruchomościami stanowiącymi zabytki w rozumieniu przepisów o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. Art. 13 ust. 4 jasno określa, że: sprzedaż, zamiana, darowizna lub oddanie w użytkowanie wieczyste nieruchomości wpisanych do rejestru zabytków, stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, a także wnoszenie tych nieruchomości, jako wkładów niepieniężnych (aportów) do spółek, wymaga pozwolenia wojewódzkiego konserwatora zabytków.

Cenę nieruchomości lub jej części wpisanej do rejestru zabytków obniża się o 50% (zgodnie z art. 67). Właściwy organ może, za zgodą odpowiednio wojewody albo rady lub sejmiku, podwyższyć lub obniżyć tę bonifikatę (art. 68 ust. 3).

Identyczny zapis stosuje się w przypadku opłaty z tytułu użytkowania wieczystego, jeżeli nieruchomość gruntowa została wpisana do rejestru zabytków (art. 73 ust. 4) oraz w przypadku opłaty z tytułu trwałego zarządu (art. 84 ust. 4).

Ustawa z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (tj. Dz. U. z 2019 r. poz. 1170 z późn. zm.).

Na podstawie art. 7 ust. 1 pkt. 6 ustawa zwalnia od podatku od nieruchomości: grunty i budynki wpisane indywidualnie do rejestru zabytków, pod warunkiem ich utrzymania i konserwacji, zgodnie z przepisami o ochronie zabytków, z wyjątkiem części zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej.

Ustawa dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz. U. z 2020 r. poz. 194)

Według zapisów tej ustawy zarówno państwo (art. 1 ust. 2), jak i organy jednostek samorządu terytorialnego (art. 1 ust. 4) sprawują mecenat nad działalnością kulturalną polegający m.in. na wspieraniu i promocji opieki nad zabytkami.

Do powyższych ustaw należy dołączyć akty prawne, które w całej swojej treści odnoszą się do zakresu ochrony zabytków i dziedzictwa kulturowego. Są to:

- ustawa z dnia 21 listopada 1996 roku o muzeach (Dz. U. z 2020 r. poz. 902).
- ustawa z dnia 27 czerwca 1997 roku o bibliotekach (Dz. U. z 2019 r. poz. 1479),
- ustawa z dnia 14 lipca 1983 roku o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2020 r. poz. 164),
- ustawa z dnia 7 maja 1999 r. o ochronie terenów byłych hitlerowskich obozów zagłady (Dz. U. z 2015 r. poz. 2120).

Ostatni element to akty wykonawcze do ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. Są to:

- Rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 26 maja 2011 roku (Dz. U. z 2011 r. nr 113, poz. 661 z późn zm.) w sprawie prowadzenia rejestru zabytków, krajowej, wojewódzkiej i gminnej ewidencji zabytków oraz krajowego wykazu zabytków skradzionych lub wywiezionych za granicę niezgodnie z prawem.

W oparciu o art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami rozporządzenie określa sposób prowadzenia powyższych rejestrów i wykazów.

- Rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 22 czerwca 2017 roku w sprawie prowadzenia prac konserwatorskich, prac restauratorskich i badań konserwatorskich przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków albo na Liście Skarbów Dziedzictwa oraz robót budowlanych, badań architektonicznych i innych działań przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków, a także badań archeologicznych i poszukiwań zabytków (Dz. U. z 2018, poz. 1609 z późn. zm.),

Rudnik nad Sanem – Fragment Rynku, pocztówka po 1907 r.
fot. Ryszard Poiseł, w zbiorach Fotopolska .eu

- Rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 16 sierpnia 2017 r. w sprawie dotacji celowej na prace konserwatorskie lub restauratorskie przy zabytku wpisanym na Listę Skarbów Dziedzictwa oraz prace konserwatorskie, restauratorskie i roboty budowlane przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków (Dz. U. z 2017 r. poz. 1674).

1. 3. Zabytki i ich ochrona w dokumentach programowych gminy.

Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Rudnik nad Sanem zostało uchwalone przez Radę Miejską w Rudniku nad Sanem dnia 12 grudnia 2002 roku uchwałą Nr III/22/ 2002 wraz z I zmianą studium uchwaloną uchwałą Nr XXII/185/2017 Rady Miejskiej w Rudniku nad Sanem z dnia 30 marca 2017 r. i II zmianą studium uchwaloną uchwałą XXII/189/2017 Rady Miejskiej w Rudniku nad Sanem z dnia 30 marca 2017 r.

Określa ono politykę przestrzenną gminy i stanowi dokument w oparciu,

o który koordynowane są działania związane z zagospodarowaniem terenów na obszarze gminy.

W punkcie 2 Studium (Uwarunkowania realizacji celów) określono wewnętrzne uwarunkowania wspomagające lub utrudniające osiągnięcie założonych celów rozwoju gminy. Pośród uwarunkowań wewnętrznych wymieniono m.in. uwarunkowania:

- wynikające z funkcjonowania środowiska przyrodniczego i kulturowego, a wśród nich m.in.:
 - * występowanie w obrębie gminy i jej otoczeniu terenów o walorach rekreacyjnych, które mogą być podstawą zwiększenia znaczenia turystyki pobytowej,
 - * obiekty, zespoły, w tym historyczne układy przestrzenne, wpisane do rejestru zabytków, stwarzające podstawę do rozwoju turystyki,
 - * tereny proponowane do rehabilitacji.
- wynikające z występowania obiektów i terenów chronionych na podstawie przepisów szczególnych:
 - * tereny i obiekty wpisane do rejestru zabytków – zgodnie z ustawą o ochronie dóbr kultury.

W rozdziale *Główne kierunki rozwoju przestrzennego* stwierdzono, iż realizacja celów rozwoju Gminy i Miasta wiąże się w znacznym stopniu ze zmianami ilościowymi i jakościowymi struktury przestrzennej oraz jej funkcjonowaniu jako miejsca zamieszkania, wytwórczości oraz usług, przede wszystkim związanych z aktywizacją turystyki i wypoczynku.

Wśród głównych kierunków zmian wskazano m.in.:

- intensyfikacja rozwoju turystyki i rekreacji przez:
 - 1) wykorzystywanie istniejących zasobów kulturowych i walorów przyrodniczych jako pierwszoplanowych atrakcji miasta i gminy,
 - 2) rewaloryzacja zabytkowych fragmentów miasta, w szczególności zespołu parkowo – pałacowego, w harmonii z wprowadzonymi tam funkcjami komercyjnymi, głównie turystyki i sportu,
 - 3) uporządkowanie zespołu staromiejskiego, zwłaszcza przestrzeni rynku, a także

przylegających doń doliny rzeki Rudna, jako najbardziej prestiżowe fragmenty miasta,

4) stworzenie sieci dróg i szlaków turystycznych, w szczególności rowerowych oraz przestrzeni rzecznych powiązanych z tymi szlakami,

5) wykorzystywanie tradycji wikliniarskiej gminy, jako niepowtarzalnej atrakcji turystycznej, także jako podstawowego elementu programu agroturystyki na terenie gminy.

Autorzy Studium w rozdziale *Polityka przestrzenna gminy* wśród głównych kierunków działań, w celu realizacji przyjętych celów rozwoju i kierunków rozwoju przestrzennego wymieniają m.in.:

- rozwój turystyki i aktywizację gospodarczą,
- rozwój dziedzictwa kulturowego i kształtowanie krajobrazu gminy,
- kształtowanie i ochrona środowiska przyrodniczego,
- kształtowanie zabudowy i funkcjonowanie miasta.

W punkcie 1 *Polityki przestrzennej gminy* zatytułowanym *Rozwój turystyki i aktywizacja gospodarcza* pośród kierunków działań wymieniono m.in.:

- kształtowanie wizerunku centrum gminy jako ośrodka usług turystycznych,
- tworzenie atrakcyjnych przestrzeni publicznych,
- wyeksponowanie najcenniejszych obiektów zabytkowych,
- rozbudowa bazy noclegowej w oparciu o modernizowaną zabudowę śródmieścia, a także zespół parkowo-pałacowy, poddany uprzedniej adaptacji i ewentualnej rozbudowie.

W punkcie 2 *Polityki przestrzennej gminy* zatytułowanym *Ochrona dziedzictwa kulturowego i kształtowanie krajobrazu gminy i miasta* określono cele polityki w zakresie ochrony dziedzictwa kulturowego i kształtowania krajobrazu. Są nimi:

- zachowanie istniejącej struktury zabytkowej oraz najpełniejszej rewaloryzacji historycznego założenia gminy i miasta,
- zachowanie terenów zabezpieczających właściwe eksponowanie zespołów i obiektów zabytkowych,
- zachowanie terenów krajobrazu kulturowego utworzonego integralnie z istniejącym krajobrazem naturalnym, powiązanych z układami zabytkowymi i ruralistycznymi,

- zachowanie naturalnej rzeźby terenu z ukształtowanymi jarami, wąwozami, w których płyną ciek wodne oraz naturalnych zadrzewień wąwozów i wzdłuż cieków wodnych,
- zachowanie i ochrona terenów występowania reliktyw archeologicznych.

Realizacja tej polityki według autorów Studium ma polegać na:

- utrzymaniu historycznej struktury przestrzennej centrum miasta przez zachowanie zabytkowego układu staromiejskiego miasta Rudnika nad Sanem oraz zespołu zabudowy miejskiej,
- rewaloryzacji zespołu parkowo – pałacowego w Rudniku nad Sanem,
- remoncie i zachowaniu w obecnej formie zespołów kościelnych (zespół kościelny w Rudniku nad Sanem i Kopkach),
- zachowaniu istniejących elementów o wartościach kulturowych,
- dostosowaniu nowej zabudowy do historycznej kompozycji,
- utrzymaniu w dotychczasowej formie, z możliwością prowadzenia prac modernizacyjnych, wszystkich obiektów objętych ochroną konserwatorską,
- zachowaniu historycznego rozplanowania terenów odnośnie przebiegu ulic, placów i terenów zielonych,
- zachowaniu obszarów ekspozycji widokowych niezabudowanych,
- ochronie krajobrazu kulturowego utworzonego integralnie z istniejącym krajobrazem naturalnym,
- stwarzaniu zachęt dla zainteresowanych zagospodarowaniem i odnową obiektów zabytkowych,
- stworzeniu preferencji finansowych i organizacyjnych dla rewaloryzacji szczególnie cennych obiektów, położonych w obrębie szeroko rozumianej przestrzeni publicznej,
- prowadzeniu gospodarki przestrzennej ze szczególnym uzgodnieniem ochrony wartościowych zasobów dziedzictwa kulturowego i krajobrazu przed utratą oraz niepożądanymi przekształceniami na wyodrębnionych strefach:

a/ **strefa „A” pełnej ochrony konserwatorskiej:** obejmuje obszar szczególnie wartościowy pod względem historycznym, o dobrze zachowanej, jednorodnej strukturze układu przestrzennego i związanego z nim integralnie terenu

i krajobrazu wraz z obiektami zabytkowymi. Obejmuje zabytkowy układ staromiejski miasta Rudnika nad Sanem oraz zespół zabudowy miejskiej (wpisany do rejestru zabytków decyzją 309/A z dnia 11.06. 1987 r.), zabudowę pierzei rynkowych, ulice przyrynkowe, zespół kościelny w skład którego wchodzi: kościół parafialny, plebania, dawny przytułek dla ubogich oraz zabudowania gospodarcze, zespół pałacowo - parkowy w Rudniku, oraz zespół kościelny w Kopkach, w skład którego wchodzi: kościół parafialny z 1922 r., dzwonnica, plebania, wikarówka i stodoła(...).

Rudnik nad Sanem - Rynek, fot. z ok. 1910 r.

b/ **strefa „B” ochrony zachowanych elementów zabytkowych**, obejmuje tereny na których położone są zabytkowe zespoły zabudowy o zróżnicowanej wartości kulturowej. Strefa ta obejmuje następujące układy przestrzenne miasta:

- układ przestrzenny położony po zachodniej stronie Rudnika nad Sanem (ulice: Grunwaldzka, Piłsudskiego, Kordeckiego, Leśna, Jana Pawła II, Wyszyńskiego, Chopina),
- układ przestrzenny zachodniej części Rudnika nad Sanem (ulice: Szkolna, Słowackiego, Kościuszki, Kilińskiego),
- układ przestrzenny południowej części miasta przy drogach wylotowych

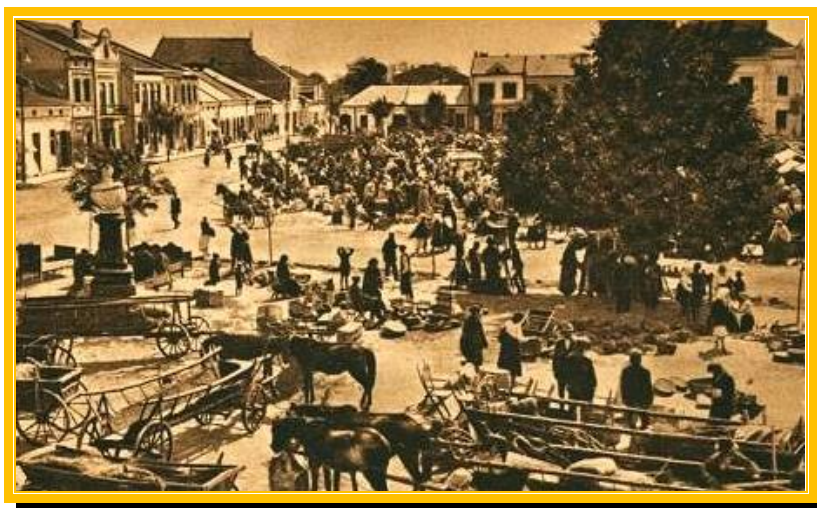
w kierunku Niska, Stróży, Kończyc, Dolin i Rzeszowa (ulice: Stróżańska, Kończycka, Kościuszki, Rzeszowska),

- część zespołu pałacowo – parkowego w Rudniku nad Sanem,
- dawny zespół Nadleśnictwa w Rudniku nad Sanem oraz cmentarz parafialny.

c/ **strefa „E” ekspozycji widokowej zabytkowych zespołów zabudowy**, obejmuje tereny stanowiące zabezpieczenie właściwego eksponowania zespołów i obiektów zabytkowych (teren przyległy bezpośrednio do zespołu staromiejskiego, od strony płn. przy rozlewisku rzeki Rudna. Obszar niezabudowany przylegający od płn. do zespołu kościelnego w Rudniku nad Sanem).

d/ **strefa „K” ochrony krajobrazu kulturowego**, obejmuje obszary bezpośrednio związane z układem historycznym, znajdujące się w jego otoczeniu. Obejmuje obszar od północy i zachodu przylegający do zespołu staromiejskiego, teren dawnego parku krajobrazowego przy zespole pałacowym w Rudniku nad Sanem, tereny dawnej wsi Stróża, tereny zabudowane i częściowo nadrzeczne wsi Kopki wraz z przysiółkami: Wygoda i Górki.

e/ układy ruralistyczne wraz z zabudową, kapliczkami, figurami, pomnikami, obejmujące historyczne układy planistyczne wsi (...).

Rudnik nad Sanem – Rynek, fot. z ok. 1910 r.

Według autorów *Studium* kształtowanie nowej pożądanej struktury gminy polega m. in. na:

- porządkowaniu, uzupełnianiu i modernizacji istniejącej zabudowy w śródmieściu Rudnika nad Sanem,
- ochronie zespołów zabytkowych.

W rozdziale 5 *Kierunki rozwoju przestrzennego* punkt 3 *Zagospodarowanie i ochrona dziedzictwa kulturowego* wskazano szczegółowo kierunki działań w poszczególnych strefach ochrony konserwatorskiej oraz na układach ruralistycznych.

W rozdziale 6 *Studium* zatytułowanym *Instrumenty realizacji polityki przestrzennej* w punkcie 1 określono obszary strategiczne, a wśród nich m.in.:

- Zespół pałacowo - parkowy w Rudniku nad Sanem wraz z otoczeniem,
- Obszar rewitalizacji Centrum Rudnika nad Sanem.

Dla każdego z obszarów określono niezbędne do wykonania działania. Natomiast w punkcie 2 tegoż rozdziału wskazano na potrzebę przystąpienia do sporządzenia miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego m. in.:

- ze względu na istniejące ustalenia szczegółowych zasad zagospodarowania i zabudowy związanych z potrzebą:
 - rewitalizacji centrum Rudnika nad Sanem, a w szczególności kształtowania reprezentacyjnych przestrzeni publicznych,
 - ochrony i ekspozycji zespołu staromiejskiego Rudnika nad Sanem, zespołu parkowo - pałacowego w Rudniku nad Sanem oraz zespołu parafialnego w Kopkach, zgodnie z polityką ochrony dziedzictwa kulturowego i kształtowania krajobrazu gminy.

Strategia Rozwoju Gminy i Miasta Rudnik nad Sanem na lata 2017-2022, stanowiąca załącznik do Uchwały Nr XXII/194/2017 Rady Miejskiej w Rudniku nad Sanem z dnia 30 marca 2017 r. wyznacza 4 obszary strategiczne, czyli główne kierunki działania w rozwoju gminy i miasta. Ochrona zabytków uwzględniona została w obszarze 4. *Kultura, oświata i pomoc społeczna*. W obszarze tym wskazane zostały trzy podstawowe cele:

1. Podniesienie jakości usług i infrastruktury służącej kulturze.
2. Termomodernizacja obiektów oświatowych.
3. Rozwój edukacji przedszkolnej.
4. Tworzenie i modernizacja świetlic wiejskich jako formy aktywizacji mieszkańców.
5. Promocja wikliniarstwa.
6. Podniesienie jakości nauczania.
7. Aktywizacja mieszkańców poprzez wspieranie rozwoju Kół Gospodyń Wiejskich.
8. Rozwój opieki nad dziećmi do lat 3.
9. Odnowa i restauracja lokalnych zabytków kultury.
10. Przeciwdziałanie ubóstwu.
11. Modernizacja infrastruktury służącej pomocy społecznej.
12. Rewitalizacja obszarów zdegradowanych w sferze społecznej.

W kontekście programu opieki nad zabytkami warte odnotowania są następujące zadania wskazane w *Strategii*:

- Rewitalizacja centrum miasta Rudnik nad Sanem,
- Odrestaurowanie budynku młyna przy ul. Mickiewicza w Rudniku nad Sanem,
- Odrestaurowanie i wyposażenie budynku domu kultury i kina przy ul. Grunwaldzkiej w Rudniku nad Sanem.

1.4. Zabytki i ich ochrona w krajowych i wojewódzkich dokumentach o charakterze pomocniczym.

Dokumentem pomocniczym o fundamentalnym znaczeniu kwestii ochrony zabytków w Polsce jest **Krajowy Program Opieki nad Zabytkami na lata 2019-2022**, zwany dalej „Programem 2019-2022”, przyjęty przez Radę Ministrów uchwałą nr 82 w dniu 13 sierpnia 2019 roku (M.P. z 2019 r. poz. 808). Jest on efektem wykonania upoważnienia ustawowego, zawartego w artykule 84 w związku z art. 86 ust. 1

Rudnik nad Sanem – Ruiny synagogi, fot. z 1915 r.

ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami i jest programem rozwoju określonym w artykule 15 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 roku o zasadach prowadzenia polityki rozwoju.

Program 2019-2022 jest głównym dokumentem strategicznym określającym cele administracji rządowej oraz podległych jej służb i instytucji w zakresie ochrony zabytków i opieki nad zabytkami, a także środki służące do realizacji wyznaczonych celów.

Ochrona dziedzictwa narodowego stanowi jedno z podstawowych zadań Rzeczypospolitej Polskiej, określonych w art. 5 Konstytucji, obok ochrony niepodległości i nienaruszalności terytorialnej, zapewnienia wolności i praw człowieka i obywatela, bezpieczeństwa obywateli i ochrony środowiska. Ochrona zabytków i opieka nad zabytkami, jako jeden z najważniejszych elementów tego dziedzictwa, realizowane są przez Rząd Rzeczypospolitej Polskiej w powiązaniu z kontekstem polityki społeczno-gospodarczej, ale stanowią również cel sam w sobie, którego wartość wykracza poza kategorie czysto ekonomiczne.

Główny cel Programu 2019-2022 sformułowany został w oparciu o wnioski płynące z realizacji i ewaluacji Programu 2014-2017, a także zmianę systemu ochrony zabytków wprowadzonego ustawą z dnia 22 czerwca 2017 roku

o zmianie ustawy o ochronie i opiece nad zabytkami oraz niektórych innych ustaw.

Głównym celem Programu jest *Stworzenie warunków dla zapewnienia efektywnej ochrony i opieki nad zabytkami*, który realizowany będzie przez trzy cele szczegółowe, podzielone na kierunki działania tj.:

- Cel szczegółowy 1 - Optymalizacja systemu ochrony dziedzictwa kulturowego,
- Cel szczegółowy 2 - Wsparcie działań w zakresie opieki nad zabytkami,
- Cel szczegółowy 3 - Budowanie świadomości społecznej wartości dziedzictwa kulturowego.

W ramach celu szczegółowego 1 wyznaczono następujące kierunki działania:

1. Wzmocnienie systemu ochrony na poziomie lokalnym.
2. Wzmocnienie systemu ochrony na poziomie centralnym.

W ramach celu szczegółowego 2 wyznaczono następujące kierunki działania:

1. Merytoryczne wsparcie działań w zakresie opieki nad zabytkami.
2. Podnoszenie bezpieczeństwa zasobu zabytkowego.

W ramach celu szczegółowego 3 wyznaczono następujące kierunki działania:

1. Upowszechnianie wiedzy na temat dziedzictwa kulturowego i jego wartości.
2. Tworzenie warunków dla sprawowania społecznej opieki nad zabytkami.

Koncepcja przestrzennego zagospodarowania kraju 2030 została przyjęta przez Radę Ministrów dnia 13 grudnia 2011 r. Dokument określa zasady polityki państwa w dziedzinie przestrzennego zagospodarowania kraju w perspektywie najbliższych kilkunastu lat.

Polityka przestrzennego zagospodarowania kraju realizuje cele rozwoju kraju w odniesieniu do całości przestrzeni polskiej. Biorąc pod uwagę nowy paradygmat polityki rozwoju cel strategiczny (ponadczasowy) polityki przestrzennego zagospodarowania kraju można określić następująco: efektywne wykorzystanie przestrzeni kraju i jej terytorialnie zróżnicowanych potencjałów rozwojowych dla osiągnięcia ogólnych celów rozwojowych – konkurencyjności, zwiększenia zatrudnienia,

sprawności funkcjonowania państwa oraz spójności w wymiarze społecznym, gospodarczym i terytorialnym w długim okresie.

Tak sformułowany cel – przy doborze odpowiednich celów cząstkowych oraz instrumentów wdrożeniowych – realizowany jest przez wszystkie podmioty publiczne wykonujące zadania rozwojowe w zakresie swoich kompetencji na różnych poziomach zarządzania, w różnych obszarach tematycznych i w odniesieniu do różnych terytoriów.

Drogą do zapewnienia realizacji celu strategicznego polityki przestrzennego zagospodarowania kraju jest koncentracja działań podmiotów publicznych w wybranych obszarach tematycznych i na wyodrębnionych terytoriach. W odniesieniu do diagnozy sytuacji, uwarunkowań oraz trendów rozwojowych sformułowano sześć wzajemnie powiązanych celów polityki przestrzennego zagospodarowania kraju w horyzoncie roku 2030:

- Cel 1. Podwyższenie konkurencyjności głównych ośrodków miejskich Polski w przestrzeni europejskiej poprzez ich integrację funkcjonalną przy zachowaniu policentrycznej struktury systemu osadniczego sprzyjającej spójności.

- Cel 2. Poprawa spójności wewnętrznej i terytorialne równoważenie rozwoju kraju poprzez promowanie integracji funkcjonalnej, tworzenie warunków dla rozprzestrzeniania się czynników rozwoju, wielofunkcyjny rozwój obszarów wiejskich oraz wykorzystanie potencjału wewnętrznego wszystkich terytoriów.

- Cel 3. Poprawa dostępności terytorialnej kraju w różnych skalach przestrzennych poprzez rozwijanie infrastruktury transportowej i telekomunikacyjnej.

- Cel 4. Kształtowanie struktur przestrzennych wspierających osiągnięcie i utrzymanie wysokiej jakości środowiska przyrodniczego i walorów krajobrazowych Polski.

- Cel 5. Zwiększenie odporności struktury przestrzennej kraju na zagrożenia naturalne i utraty bezpieczeństwa energetycznego oraz kształtowanie struktur przestrzennych wspierających zdolności obronne państwa.

- Cel 6. Przywrócenie i utrwalenie ładu przestrzennego.

Koncepcja wskazuje, iż wzmocnienie ładu przestrzennego na poziomie zarządzania zasobem krajobrazów kulturowych i przyrodniczych będzie jednocześnie

służyło wdrożeniu zapisów Konwencji Krajobrazowej Rady Europy. Podstawowymi formami ochrony krajobrazów powinny zostać formy dotychczas stosowane: parki krajobrazowe, pomniki historii, parki kulturowe oraz – dla obiektów rangi międzynarodowej – wpis na listę dziedzictwa kulturowego lub przyrodniczego UNESCO.

Stwierdzono, że promocja dziedzictwa kulturowego wpłynęła na wzrost rozpoznawalności i atrakcyjność polskiej przestrzeni. Dbałość o spuściznę kultury dawnych mieszkańców ziem polskich i wspieranie zachowanych tradycji lokalnych, sprzyjają rozwojowi turystyki i wspomagają proces identyfikacji tożsamości kulturowej migrantów. Krajobraz ważny dla historii kultury jest chroniony na równi z krajobrazami charakterystycznymi dla regionów geograficzno - przyrodniczych w zintegrowanej z siecią przyrodniczą rozwiniętej sieci parków kulturowych i pomników historii.

Strategiczne cele polityki państwa w zakresie ochrony zabytków i opieki nad zabytkami zostały zawarte w dokumencie o nazwie **Narodowa Strategia Rozwoju Kultury na lata 2004 - 2013** (przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 21 września 2004 r.) oraz jego uszczegółowieniu „**Uzupełnienie Narodowej Strategii Rozwoju Kultury na lata 2004 - 2020**” (przyjętym w 2005 r.). Są to rządowe dokumenty tworzące ramy dla nowoczesnego mecenatu państwa w sferze kultury, a przede wszystkim dla nowocześnie pojmowanej polityki kulturalnej państwa, funkcjonującej w warunkach rynkowych, w połączeniu z perspektywami kolejnych okresów programowania Unii Europejskiej.

Głównym celem strategii jest działanie na rzecz zrównoważonego rozwoju kulturalnego regionów w Polsce.

Dokumentem służącym wdrożeniu Narodowej Strategii Rozwoju Kultury jest **Narodowy Program Kultury „Ochrona Zabytków i Dziedzictwa Kulturowego na lata 2004-2013”** oraz **Uzupełnienie Narodowej Strategii Rozwoju Kultury na lata 2004-2010**. W programie zapisano następujące priorytety i działania:

- **Priorytet 1. Aktywne zarządzanie zasobem stanowiącym materialne dziedzictwo kulturowe**

Działania realizowane w ramach niniejszego priorytetu mają na celu materialną poprawę stanu zabytków, ich adaptację i rewitalizację oraz zwiększenie dostępno-

ści do nich mieszkańców, turystów i inwestorów. Realizacja działań pozwoli na zwiększenie atrakcyjności regionów, a także wykorzystanie przez nie potencjału związanego z posiadaniem dziedzictwem kulturowym.

- ◆ Działanie 1.1. Budowa nowoczesnych rozwiązań organizacyjno-finansowych w sferze ochrony zabytków,
- ◆ Działanie 1.2. Kompleksowa rewaloryzacja zabytków i ich adaptacja na cele kulturalne, turystyczne, edukacyjne, rekreacyjne i inne cele społeczne,
- ◆ Działanie 1.3. Zwiększenie roli zabytków w rozwoju turystyki i przedsiębiorczości poprzez tworzenie zintegrowanych narodowych produktów turystycznych.

- Priorytet 2. Edukacja i administracja na rzecz ochrony i zachowania dziedzictwa kulturowego

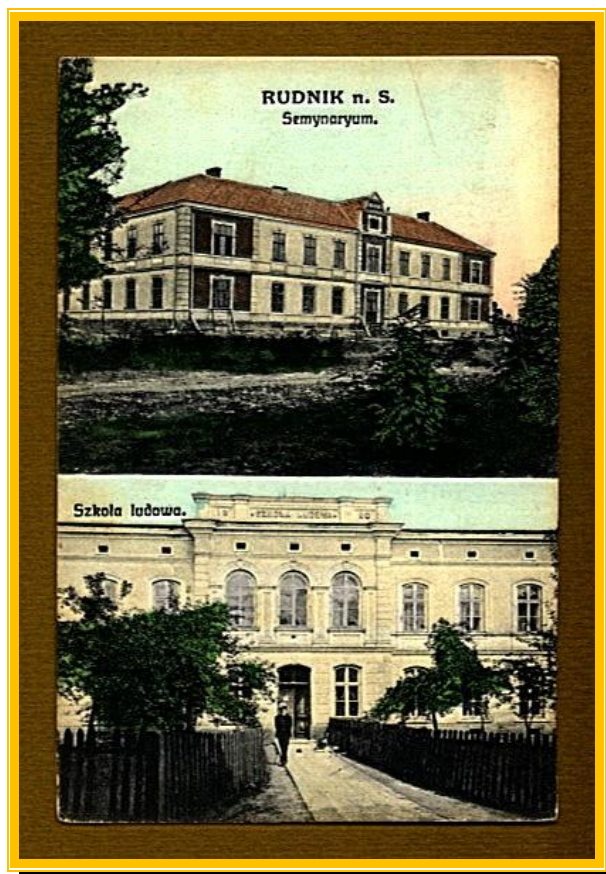
- ◆ Działanie 2.1. Rozwój zasobów ludzkich oraz podnoszenie świadomości społecznej w sferze ochrony dziedzictwa kulturowego,
- ◆ Działanie 2.2. Ochrona i zachowanie dziedzictwa kulturowego przed nielegalnym wwozem, wywozem i przewozem przez granicę.

Uzupełnienie Narodowej Strategii Rozwoju Kultury na lata 2004-2020, opracowane przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego w 2005 r., zawiera ważny z punktu widzenia gminnego Programu Opieki nad Zabytkami **Program Operacyjny „Dziedzictwo kulturowe”**.

Priorytet I tego Programu dotyczy rewaloryzacji zabytków nieruchomych i ruchomych. Celami tego priorytetu są:

- poprawa stanu zachowania zabytków,
- zwiększanie narodowego zasobu dziedzictwa kulturowego (w tym także liczby stanowisk archeologicznych),
- kompleksowa rewaloryzacja zabytków i ich adaptacja na cele inne niż kulturalne,
- zwiększenie roli zabytków i muzealiów w rozwoju turystyki i przedsiębiorczości poprzez tworzenie zintegrowanych narodowych produktów turystycznych,
- poprawa warunków instytucjonalnych, prawnych i organizacyjnych w zakresie ochrony zabytków i ich dokumentacji,

- zabezpieczenie zabytków, muzealiów i archiwaliów przed skutkami klęsk żywiołowych, kradzieżami i nielegalnym wywozem za granicę oraz na wypadek sytuacji kryzysowych i konfliktu zbrojnego.

Rudnik nad Sanem, pocztówka z ok. 1910 r.

Strategia rozwoju kapitału społecznego 2020 została przyjęta uchwałą 104 Rady Ministrów w dniu 18 czerwca 2013 r. jako jedna z dziewięciu tzw. Strategii zintegrowanych, służących wdrożeniu SRK 2020. Jako cel główny wskazano w niej wzmocnienie udziału kapitału społecznego w rozwoju społeczno-gospodarczym Polski, w którego ramach określono cztery cele szczegółowe. W kontekście ochrony zabytków i opieki nad nimi wskazać można czwarty z celów „*Rozwój i efektywne wykorzystanie potencjału kulturowego i kreatywnego*”, a zwłaszcza jego priorytet 4.1. „*Wzmocnienie roli kultury w budowaniu spójności społecznej*”. Wytyczone w nim kierunki działań to:

4.1.1. Tworzenie warunków wzmocnienia tożsamości i uczestnictwa w kulturze na poziomie lokalnym, regionalnym i krajowym,

4.1.2. Ochrona dziedzictwa kulturowego i przyrodniczego oraz krajobrazu.

4.1.3. Digitalizacja, cyfrowa rekonstrukcja i udostępnianie dóbr kultury.

Strategia na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju przyjęta przez Radę Ministrów dnia 14 lutego 2017 roku jest kluczowym dokumentem państwa polskiego w obszarze średniej i długofalowej polityki gospodarczej kraju. W rozdziale VII. Opis głównych obszarów koncentracji działań wśród projektów strategicznych wymieniona została: *digitalizacja i rozwój kultury cyfrowej, czyli kontynuacja procesów związanych z digitalizacją, przechowywaniem i udostępnianiem różnego typu zasobów dziedzictwa cyfrowego w Polsce (muzealnych, bibliotecznych, archiwalnych, audio-wizualnych i zabytków), w tym do celów ponownego wykorzystania, w ramach którego digitalizację należy rozumieć jako nowoczesną formę konserwacji i zabezpieczenia najcenniejszych zasobów kultury.*

Strategia rozwoju województwa podkarpackiego na lata 2007–2020 w części I **DIAGNOZA PROSPEKTYWNA** w punkcie 2 *Diagnoza sektorowo-przestrzenna kształtowania się procesu rozwoju regionu* podpunkcie 2.5.5 *Kultura* stwierdzono, że szczególnych nakładów wymaga ochrona zabytków kultury materialnej i dziedzictwa kultury, w tym prace konserwatorsko renowacyjne.

W części II **CELE STRATEGICZNE, PRIORYTETY, KIERUNKI DZIAŁAŃ I PRZEDSIĘWZIĘCIA** w punkcie 3 *Gospodarka regionu* priorytet 4 *Turystyka jako czynnik rozwoju społeczno-gospodarczego województwa* w Kierunku działania 1: *Podniesienie konkurencyjności produktu turystycznego* stwierdzono, iż niezbędna jest modernizacja szlaków turystycznych, dalsza rewaloryzacja zabytkowych, a często unikatowych obiektów sakralnych i świeckich (w tym obiektów architektury pałacowo-zamkowej oraz budownictwa drewnianego) oraz starówek miejskich. (...) Wsparcie zostaną przedsięwzięcia służące rozwojowi turystyki na terenach wiejskich oraz obowiązujących standardów ochrony przyrody.

W Kierunku 3: *Współpraca i współdziałanie podmiotów i instytucji związanych z turystyką, w tym rozwijanie partnerstwa publiczno-prywatnego oraz służącego pozyskiwaniu środków z funduszy europejskich i innych zewnętrznych źródeł wspierających bezpośrednio lub pośrednio rozwój turystyki w/w priorytetu* stwierdzono: *Realizacja (...) przedsięwzięć służących rozwojowi turystyki wymaga współdziałania wielu podmiotów, których działalność może wpływać na ruch turystyczny. Są nimi samorzady lokalne,*

powiatowe i samorząd województwa, terenowa administracja rządowa, Wojewódzki Konserwator Zabytków i podległe mu jednostki państwowej służby ochrony zabytków, administratorzy wybranych obiektów zabytkowych (...) i inne podmioty. (...) Należy przyjąć ustalenie, że wojewódzkie programy obejmujące rozwój transportu, (...) rewaloryzację zabytków i ochronę dziedzictwa kulturowego oraz przyrodniczego, rozwój terenów wiejskich i inne związane z podróżami i usługami świadczonymi odwiedzającym, będą opiniowane przez specjalistów z zakresu turystyki.

W punkcie 5 Obszary wiejskie i rolnictwo w priorytecie 2: Odnowa wsi i modernizacja przestrzeni wiejskiej w Kierunku działania 2: Zaspokajanie potrzeb społecznych i kulturalnych oraz zachowanie dziedzictwa kulturowego czytamy: Zaspokajanie potrzeb społecznych i kulturalnych mieszkańców wsi powinno być odpowiedzią na ich zaangażowanie w rozwój miejscowości. W ramach tego kierunku wspierane będą przedsięwzięcia służące właściwemu gospodarowaniu naturalnym dziedzictwem wsi. Powinny one być ukierunkowane na zachowanie walorów krajobrazu geograficznego i kulturowego, przejawiające się wykorzystaniem walorów przyrodniczych i krajobrazowych na potrzeby plenerów artystycznych, prowadzenie konkursów na innowacyjne formy zagospodarowania określonych terenów, tworzenia punktów kultywowania tradycji wiejskich w postaci skansenów, izb tradycji itp. Wspierane przedsięwzięcia powinny skupiać się również na upowszechnianiu regionalnego dziedzictwa kulturowego wsi poprzez kultywowanie tradycyjnych wartości, muzyki charakterystycznej dla danego regionu, tradycyjnych strojów, zawodów i potraw, eksponowania charakterystycznej architektury, miejsc historycznych i kulturowych. Niezmiernie ważnym zagadnieniem jest wspomaganie przedsięwzięć z zakresu projektów architektonicznych, nawiązujących do charakteru budownictwa regionalnego.

W punkcie 7 Kapitał społeczny w priorytecie 3: Rozwój kultury w kierunku działania 2: Kształtowanie kulturowej tożsamości regionalnej stwierdzono, że wzmacnianiu regionalnych więzi kulturowo-społecznych mieszkańców województwa podkarpackiego będą służyć:

- wspieranie pielęgnowania polskości oraz rozwój i kształtowanie świadomości narodowej, obywatelskiej i kulturowej,
- wspieranie udostępniania dorobku kultury w taki sposób, by stawał się podstawą kształcenia wrażliwości emocjonalnej człowieka, ułatwiał wartościowanie, trafne wybory estetyczne

- i etyczne, pobudzał i rozwijał aktywność i świadome uczestnictwo kulturalne,*
- propagowanie wiedzy o regionie i „małych ojczyznach” – zwłaszcza wśród młodzieży szkolnej (organizacja wycieczek turystyczno-krajoznawczych, wyznaczanie „szlaków kulturowo - historycznych”),*
 - promocja korzyści ze współpracy kulturalnej społeczności i władz w ramach regionu,*
 - ochrona dóbr kultury materialnej (w szczególności zabytków nieruchomych, tak architektury miejskiej i wiejskiej oraz zabytków ruchomych – wytworów sztuk, czy rzemiosła),*
 - zachowanie innych wartości środowiska kulturowego i przyrodniczego przy uwzględnieniu potrzeb przyszłych pokoleń,*
 - wspieranie twórczości artystycznej o znaczeniu ogólnonarodowym, regionalnym i lokalnym, której źródła tkwią w dziedzictwie regionu,*
 - ochrona krajobrazu kulturowego wsi podkarpackiej i małych miast.*

Silniej wspierane będzie i chronione dziedzictwo kultury zarówno tej o znaczeniu ogólnonarodowym, jak i regionalnym i lokalnym. Sprzyjać to powinno wytworzeniu się i wzmocnieniu poczucia tożsamości regionalnej.

W punkcie 8 Współpraca międzynarodowa w priorytecie 2: Współpraca na rzecz rozwoju turystyki, ochrony i wykorzystania dziedzictwa kulturowego w kierunku działania 2: Podejmowanie działań w zakresie ochrony i wykorzystania dziedzictwa kulturowego stwierdzono, że: Nieodzwone jest (...) podejmowanie działań na rzecz ochrony dziedzictwa kulturowego poprzez:

- inicjowanie i wspieranie wspólnych projektów badawczych, edukacyjnych i edytorskich prezentujących i upowszechniających dziedzictwo kulturowe, (...) (programy edukacyjne, trasy turystyczne, imprezy folklorystyczne, festyny archeologiczne itp.),*
- zagospodarowanie, popularyzację i promocję obiektów zabytkowych oraz ich wykorzystanie jako miejsc szczególnie atrakcyjnych turystycznie,*
- realizację programu ochrony unikatowej drewnianej architektury sakralnej: rzymskokatolickiej, greckokatolickiej, i prawosławnej jako obiektów będących dla regionu i pogranicza polsko-słowacko-ukraińskiego wyznacznikiem tożsamości kulturowej, specyficznym przykładem wielowiekowej linii rozwojowej tradycyjnych świątyń drewnianych, obiektów dokumentujących lokalną tożsamość religijno-kulturową,*
- przygotowanie programu ochrony zabytkowych cmentarzy, ze szczególnym uwzględnieniem cmentarzy wojskowych z okresu I wojny światowej oraz kirkutów jako ważnych elementów*

dziedzictwa kulturowego,

- ochrona zabytkowego krajobrazu, głównie parków rezydencjonalnych w Polsce i na Ukrainie,

- ochrona zabytków ruchomych (wspieranie rozwoju pracowni konserwatorskich w muzeach, unowocześnienie metod gromadzenia, inwentaryzowania i opracowywania zbiorów, wspierania inwestycji remontowych w celu poprawy bezpieczeństwa zbiorów muzealnych),

- wspieranie folkloru oraz zanikających zawodów,

- publikowanie materiałów dokumentujących i popularyzujących dziedzictwo i krajobraz kulturowy.

W Strategii wyznaczono 8 celów strategicznych. Cel 6: *Wspieranie rozwoju gospodarczego regionu, wykorzystanie potencjału turystycznego i dziedzictwa kulturowego oraz ochrona wartości przyrodniczo-krajobrazowych w priorytecie 2* wymienia się:

Współpracę na rzecz rozwoju turystyki, ochrony i wykorzystania dziedzictwa kulturowego.

W jego ramach wyszczególnia m.in. Kierunek 2: *Podjęmowanie działań w zakresie ochrony i wykorzystania dziedzictwa kulturowego z takimi działaniami jak:*

- *Działanie 1: Rozwój wymiany kulturalnej, realizacja wspólnych przedsięwzięć kulturalnych,*
- *Działanie 2: Podjęmowanie działań na rzecz ochrony dziedzictwa kulturowego.*

Plan Zagospodarowania Przestrzennego Województwa Podkarpackiego - Perspektywa 2030 opracowany został w 2018 roku. Kierunki polityki przestrzennej zawarte w tym planie zostały powiązane z określonymi w strategii rozwoju województwa polami strategicznymi, priorytetami, celami i kierunkami działań. Wśród nich trzecie pole strategiczne to *Kultura, turystyka i ochrona środowiska.*

W ramach tego pola za priorytet przyjęto *Rozwój kultury i ochronę walorów przyrodniczych i krajobrazowych regionu jako warunek podniesienia konkurencyjności produktu turystycznego.* Za jeden z trzech przyjętych w jego ramach celów strategicznych uznano wzbogacenie istniejących i kreowanie nowych produktów turystycznych opartych na dziedzictwie kulturowym i unikatowych wartościach przyrodniczo-kulturowych. Jednym ze sposobów realizacji tego celu winna być rewaloryzacja dziedzictwa kulturowego, wartości krajobrazowych i przyrodniczych oraz rozwój działalności kulturowej jako podstawy tworzenia produktu

turystycznego.

Ważne dla ochrony dziedzictwa kulturowego są przyjęte w Planie zasady, wśród których istotne znaczenie dla ochrony i opieki nad zabytkami mają przede wszystkim:

- ochrona zasobów kultury materialnej i niematerialnej oraz utrzymanie ładu przestrzennego w obrębie dawnych układów urbanistycznych i obszarów proponowanych do ochrony krajobrazu kulturowego,
- przeznaczenie obszarów predystynowanych do ochrony przyrodniczej i krajobrazowej oraz obiektów stanowiących dziedzictwo kulturowe o różnym reżimie ochronnym, oparte o dokładne rozpoznanie zasobów, waloryzację terenu i określenie odporności środowiska na antropopresję,
- tworzenie spójnego systemu ekologicznego poprzez rozwój wielkoprzestrzennych obszarów ochrony środowiska naturalnego i kulturowego,
- promocja obszarów koncentracji walorów turystycznych, zespołów i obiektów zabytkowych w celu ich gospodarczego wykorzystania,
- zasada maksymalnej integracji działań na rzecz ochrony środowiska, w szczególności walorów krajobrazowych, przyrody, ochrony bioróżnorodności przyrody i krajobrazu kulturowego w sferze badawczej, społeczno-gospodarczej i ekonomicznej oraz w wojewódzkich programach sektorowych, na obszarach transgranicznych i na obszarach stykowych z sąsiednimi województwami,
- ograniczenie negatywnych skutków działalności urządzeń infrastruktury technicznej, społecznej i gospodarczej oraz różnych form aktywności społecznej i gospodarczej na środowisko naturalne i kulturowe.

W Planie zawarto również ustalenia w zakresie ochrony, kształtowania i racjonalnego wykorzystania krajobrazu kulturowego, w których określono i wymieniono m.in.: obszary szczególnej ochrony krajobrazu kulturowego, obszary rezerwatów kulturowych, obiekty zabytkowe i zespoły obiektów zabytkowych przewidziane do szczególnej ochrony i wykorzystania turystycznego (m.in. jako Pomniki Historii). Wskazano także na historyczne

układy urbanistyczne przewidziane do szczególnej ochrony, obiekty i zespoły obiektów wymagające stałej ochrony konserwatorskiej, istniejące i projektowane szlaki kulturowe oraz określono zasady ochrony i zagospodarowania przestrzennego na obszarach szczególnej ochrony krajobrazu kulturowego, jak również zasady ochrony układów urbanistycznych objętych szczególną ochroną. W Planie sformułowano także podstawowe cele i zasady realizacji oraz wyznaczono ogólnie obszar „Programu ochrony i wykorzystania dziedzictwa kulturowego terenów przygranicznych w zakresie unikatowej architektury drewnianej”.

Wykonana metodą SWOT synteza uwarunkowań wśród mocnych i słabych stron województwa uwzględnia także problemy ochrony dziedzictwa kulturowego.

Plan wskazuje także na konieczność wykonania studiów programowo-przestrzennych dla: wskazanych stref koncentracji walorów turystycznych, ochrony zabytkowej architektury drewnianej terenów pogranicza, projektowanych parków i rezerwatów kulturowych, projektowanych szlaków kulturowych, stref uzdrowiskowych. Opracowanie ww. studiów określone zostało jako zadanie władz województwa. Uznano także za konieczne sporządzenie przez inne jednostki samorządowe miejscowych planów rewaloryzacji, rewitalizacji i zagospodarowania przestrzennego wybranych zabytkowych centrów miast historycznych oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego dla obszarów proponowanych Pomników Historii.

W Planie zagospodarowania przestrzennego województwa podkarpackiego zawarto także wykaz działań i zadań, w ujęciu przedmiotowym i podmiotowym (między innymi w zakresie ochrony dziedzictwa kulturowego), których realizacja jest niezbędna dla osiągnięcia założonych w Planie celów.

W **Strategii rozwoju turystyki województwa podkarpackiego na lata 2007-2020** wskazano następujące cele strategiczne:

- I. Stworzenie ciekawej i unikalnej oferty turystycznej w oparciu o istniejący potencjał województwa podkarpackiego:
 - a) rozwój istniejących produktów turystycznych oraz przekształcanie atrakcji w produkty turystyczne:

Rudnik nad Sanem, pałac Tarnowskich, widok od frontu
fot. z 1913 r. , w zbiorach hr. Tarnowskich

Rudnik nad Sanem, pałac Tarnowskich, elewacja
ogrodowa, fot. z 1913 r. w zb. hr. Tarnowskich

- rozwój i komercjalizacja istniejących produktów turystycznych – dywersyfikacja usług turystycznych świadczonych przez podmioty i instytucje - promocja idei „od waloru poprzez atrakcję do produktu”,
- b) rozwój nowych produktów turystycznych.
- wdrożenie „Koncepcji produktów turystycznych dla województwa podkarpackiego” (stanowiącej integralną część niniejszej Strategii) - opracowanie i wdrażanie Programu Kreacji i Wdrażania Produktów Turystycznych oraz wypracowanie mechanizmów stymulujących proces kreacji nowych produktów turystycznych - wsparcie budowy marki produktów - tworzenie i rozwój transgranicznych klastrów turystycznych - rozwój produktów niszowych i specjalistycznych.

II. Przygotowanie wysoko wykwalifikowanych kadr dla obsługi ruchu turystycznego, planowania oraz zarządzania rozwojem turystyki w regionie:

- a) doskonalenie kadr operacyjnych w usługach turystycznych i okołoturystycznych oraz kształtowanie postaw proturystycznych mieszkańców:
 - wprowadzenie zintegrowanego systemu szkoleń zawodowych dla kadr obsługujących ruch turystyczny,
 - realizacja programów szkoleniowych w sektorze usług okołoturystycznych,
 - wprowadzenie systemu efektywnych staży zawodowych,
 - wprowadzenie regionalnego systemu podnoszenia jakości,
 - kształtowanie postaw proturystycznych wśród mieszkańców,

b) kształtowanie nowych kadr dla obsługi ruchu turystycznego:

- realizacja programów szkoleniowych dla bezrobotnych i wykluczonych społecznie,
- powstanie specjalistycznych centrów szkoleniowych,
- dostosowanie systemu edukacji do potrzeb rynku pracy w turystyce oraz specyfiki oferty województwa,

c) Rozwój badań na rzecz kształtowania profesjonalnych kadr dla turystyki:

- prowadzenie badań rynku pracy w turystyce i dystrybucja ich wyników,
- prowadzenie badań potrzeb szkoleniowych wśród pracodawców i pracowników,
- monitorowanie efektywności programów szkoleniowych.

III. Zrównoważony rozwój i zarządzanie przestrzenią turystyczną:

a) poprawa dostępności komunikacyjnej regionu oraz dostępności atrakcji i produktów turystycznych:

- rozbudowa lotniska w Jasionce oraz lotnisk lokalnych,
- ułatwienia w ruchu granicznym i zwiększenie ilości turystycznych przejść granicznych,
- zwiększenie dostępności kolejowej i drogowej regionu oraz atrakcji turystycznych,
- rozbudowa infrastruktury okołoturystycznej,
- rozwój i równomierne rozmieszczenie infrastruktury usługowej,

b) Rozwój infrastruktury turystycznej i paraturystycznej zgodnie z zasadami zrównoważonego rozwoju.

- prowadzenie spójnej polityki przestrzennej,
- równomierna rozbudowa infrastruktury noclegowej i gastronomicznej o zróżnicowanym standardzie,
- rozbudowa infrastruktury rekreacyjnej, rozrywkowej i sportowej, sprofilowanej dla konkretnych odbiorców,
- rozwój, utrzymywanie i zagospodarowywanie szlaków turystycznych,
- rozbudowa infrastruktury turystycznej i paraturystycznej na obszarach chronionych i cennych przyrodniczo,
- regionalizacja infrastruktury,

- wykorzystanie walorów naturalnych i antropogenicznych województwa oraz ich zagospodarowanie,
 - zwiększenie dostępności województwa dla niepełnosprawnych oraz osób starszych,
- c) ochrona środowiska naturalnego i krajobrazu kulturowego:
- stałe prowadzenie edukacji ekologicznej,
 - podnoszenie jakości środowiska naturalnego,
 - estetyzacja krajobrazu,
 - równomierne rozłożenie ruchu turystycznego w regionie,
 - renowacja i zabezpieczenie obiektów o znacznej wartości kulturowej, rewitalizacja zabytkowych układów urbanistycznych.

IV. Stworzenie zintegrowanego systemu marketingu i promocji województwa podkarpackiego w kraju i za granicą:

a) Kreacja wizerunku:

- opracowanie strategii marketingowej i promocyjnej dla województwa podkarpackiego,
- stosowanie logo województwa zgodnie z katalogiem identyfikacji wizualnej,

b) rozwój regionalnego systemu informacji turystycznej:

- stworzenie i wdrożenie regionalnego analogowego systemu IT,
- rozwijanie regionalnego cyfrowego systemu IT,
- efektywne regionalny zarządzanie systemem IT,

c) rozwój badań marketingowych:

- stworzenie systemu badań marketingowych, prowadzenie ich i udostępnianie wyników.

V. Stworzenie silnego otoczenia instytucjonalnego wspierającego rozwój turystyki:

a) Wzmocnienie sektora samorządowego, pozarządowego i branży turystycznej:

- wsparcie zasobów ludzkich,
- rozwijanie kontaktów międzynarodowych i międzyregionalnych,
- stymulowanie rozwoju sektora pozarządowego i branży turystycznej,

- wzmocnienie turystyki w strukturach jednostek samorządu terytorialnego,
- b) rozwój partnerstwa publiczno-prywatnego:
 - realizacja projektów w formule PPP,
 - stymulowanie rozwoju inwestycji turystycznych.

Program Rozwoju Kultury w Województwie Podkarpackim na lata 2010-2020

zawiera zarówno syntetyczną charakterystykę zasobu dziedzictwa kulturowego (zabytków nieruchomych), prezentację działających na terenie województwa muzeów i zgromadzonych w nich zbiorów, z krótkim omówieniem placówek muzealnych, dla których Województwo Podkarpackie jest organizatorem, jak również wyznaczone cele strategiczne, wśród których ochrona dziedzictwa kulturowego zajmuje ważne miejsce. Wyszczególnione też zostały konkretne działania, które są zbieżne z działaniami Programu opieki. Są to:

1. Rozpoznanie i dokumentowanie dziedzictwa kulturowego w celu zgromadzenia informacji na temat cennych pozostałości po wielowiekowej i wielokulturowej historii.
2. Inwentaryzacja i ewidencja zabytków kultury materialnej i niematerialnej regionu.
3. Prowadzenie prac badawczo-naukowych związanych z dziedzictwem kulturowym województwa.
4. Popularyzacja wyników badań i wykorzystanie ich w zarządzaniu dziedzictwem kulturowym oraz w dziedzinach pokrewnych.
5. Rewaloryzacja materialnego dziedzictwa kulturowego województwa, ze szczególnym uwzględnieniem zabytków ruchomych i nieruchomych wraz z ich zabytkowym otoczeniem, wyposażenia, wystroju i kolekcji oraz układów urbanistycznych, ruralistycznych i zabytkowych zespołów budowlanych i parkowych.
6. Podejmowanie działań na rzecz fizycznej ochrony zabytków przed zagrożeniami.
7. Upowszechnianie wiedzy o znaczeniu i wartości dziedzictwa kulturowego poprzez inicjowanie i realizację programów edukacyjnych, szkoleniowych i promocyjnych.

8. Budzenie wrażliwości społecznej i kształtowanie postaw odpowiedzialności za dziedzictwo kulturowe województwa i jego przekazanie następnym pokoleniom w niezmienionej formie.

9. Ochrona tożsamości kulturowej mieszkańców województwa, poprzez położenie nacisku na tolerancję i pozyskiwanie wiedzy na temat różnorodności narodowo-etniczno-religijnej charakterystycznej dla terenów obecnego województwa podkarpackiego.

10. Aktywizacja społeczności lokalnych, organizacji pozarządowych i jednostek samorządu terytorialnego w zakresie przejmowania zabytków i adaptacji ich na cele kulturalne umożliwiające poszanowanie ich pierwotnego charakteru.

11. Inicjowanie i realizacja projektów dotyczących pozamaterialnej sfery dziedzictwa kulturowego, ze szczególnym uwzględnieniem działań zmierzających do integracji społeczności regionalnej województwa wokół kultywowania tradycji i popularyzowania odmienności kulturowej województwa.

12. Tworzenie parków kulturowych dla ochrony krajobrazu kulturowego oraz zachowania wyróżniających się krajobrazowo terenów z zabytkami nieruchomymi charakterystycznymi dla lokalnej tradycji budowlanej i osadniczej.

13. Udostępnianie dziedzictwa kulturowego województwa poprzez realizację projektów mających na celu powstanie infrastruktury umożliwiającej jego prezentację i promocję, w tym tworzenie szlaków tematycznych obejmujących najcenniejsze i najważniejsze miejsca z punktu widzenia wartości historyczno-kulturowej.

W innych celach strategicznych wskazano też szereg działań związanych z ochroną dziedzictwa kulturowego, w tym m.in. rozwój muzeów, digitalizacja zbiorów, szereg działań promocyjnych, edukacyjnych i dokumentacyjnych odnoszących się nie tylko do szeroko pojętej kultury, lecz również ściśle w odniesieniu do dziedzictwa kulturowego, a także rozwój turystyki w oparciu o obiekty zabytkowe.

Problematykę ochrony dziedzictwa kulturowego porusza także opracowany w 2018 roku **Wojewódzki Program Opieki nad Zabytkami w Województwie Podkarpackim na lata 2018 - 2021**, stanowiący załącznik do uchwały Nr LXI/996/18 Sejmiku Województwa Podkarpackiego z dnia 24 września 2018 r.

Głównymi celami w/w Programu są:

1. Włączenie problemów ochrony zabytków do systemu zadań strategicznych, wynikających z koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju,
2. Uwzględnienie uwarunkowań ochrony zabytków, w tym krajobrazu kulturowego i dziedzictwa archeologicznego, łącznie z uwarunkowaniami ochrony przyrody i równowagi ekologicznej,
3. Zahamowanie procesów degradacji zabytków i doprowadzenie zabytków do poprawy stanu ich zachowania,
4. Wyeksponowanie poszczególnych zabytków oraz walorów krajobrazu kulturowego,
5. Podejmowanie działań zwiększających atrakcyjność zabytków dla potrzeb społecznych, turystycznych i edukacyjnych oraz wspieranie inicjatyw sprzyjających wzrostowi środków finansowych na opiekę nad zabytkami,
6. Określenie warunków współpracy z właścicielami zabytków, eliminujących sytuacje konfliktowe związane z wykorzystaniem tych zabytków,
7. Podejmowanie przedsięwzięć umożliwiających tworzenie miejsc pracy związanych z opieką nad zabytkami.

2. Cele programu w świetle ustawy z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami.

Ustawa z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami ma na celu:

1. Włączenie problemów ochrony zabytków do systemu zadań strategicznych, wynikających z koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju.
2. Uwzględnienie uwarunkowań ochrony zabytków, w tym krajobrazu kulturowego i dziedzictwa archeologicznego, łącznie z uwarunkowaniami ochrony przyrody i równowagi ekologicznej.

3. Zahamowanie procesów degradacji zabytków doprowadzenie do poprawy stanu ich zachowania.
4. Wyeksponowanie poszczególnych zabytków oraz walorów krajobrazu kulturowego.
5. Podejmowanie działań zwiększających atrakcyjność zabytków dla potrzeb społecznych, turystycznych i edukacyjnych oraz wspieranie inicjatyw sprzyjających wzrostowi środków finansowych na opiekę nad zabytkami.
6. Określenie warunków współpracy z właścicielami zabytków, eliminujących sytuacje konfliktowe związane z wykorzystywaniem tych zabytków.
7. Podejmowanie przedsięwzięć umożliwiających tworzenie miejsc pracy związanych z opieką nad zabytkami.

3. Zasoby dziedzictwa i krajobrazu kulturowego gminy Rudnik nad Sanem.

Scharakteryzowanie zasobu zabytków ma na celu określenie, co (przede wszystkim) należy chronić i czym należy się opiekować, a tym samym pomóc we właściwym rozłożeniu akcentów w Programie Opieki nad Zabytkami.

3.1. Zabytki nieruchome z wyszczególnieniem obiektów o najwyższym znaczeniu dla Gminy Rudnik nad Sanem.

Omówienie zabytków nieruchomych Gminy i Miasta Rudnik nad Sanem podzielono na trzy zasadnicze części. W części pierwszej omówiono zabytki nieruchome objęte prawnymi formami ochrony określonymi w Ustawie z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, do jakich należą: uznanie za pomnik historii, utworzenie parku kulturowego i ustalenie ochrony w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego.

W drugiej części omówiono zagadnienie ewidencji zabytków, do prowa-

dzenia, której na mocy ustawy zobligowane są samorządy gminne. W ostatniej, trzeciej części, omówiono całość zasobu zabytków nieruchomych z terenu gminy i miasta Rudnik nad Sanem.

Należy również podkreślić, iż te obiekty zabytkowe, które uwzględnione są w ewidencji zabytków, a nie figurują w rejestrze zabytków lub nie bierze ich pod uwagę miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, nie są prawnie chronione.

Uwzględnienie ich wyłącznie w ewidencji ma charakter informacyjny, pomocny przy określaniu i ocenianiu zasobu obiektów zabytkowych na określonym terytorium oraz przy opracowywaniu programów opieki nad zabytkami.

Przed przystąpieniem do omówienia podstawowych form ochrony obiektów zabytkowych należy także zaznaczyć, iż na terenie gminy Rudnik nad Sanem nie występują obiekty wpisane na Listę Światowego Dziedzictwa Kulturalnego UNESCO, nie ma też zabytków, które byłyby uznane za pomnik historii.

3.1.1. Zabytki nieruchome objęte prawnymi formami ochrony.

Park kulturowy.

Park kulturowy to nowa forma ochrony zabytków, wprowadzona na mocy ustawy z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. Park Kulturowy powołuje mocą uchwały, po zasięgnięciu opinii wojewódzkiego konserwatora zabytków, rada gminy (lub rady gmin, jeśli obszar parku znajduje się na terenie kilku gmin).

Utworzenie parku kulturowego ma na celu ochronę krajobrazu kulturowego oraz zachowanie wyróżniających się krajobrazowo terenów z zabytkami nieruchomymi, charakterystycznymi dla miejscowej tradycji budowlanej i osadniczej.

Do chwili obecnej na terenie gminy Rudnik nad Sanem nie został utworzony żaden park kulturowy.

Rejestr zabytków.

Rejestr zabytków prowadzi wojewódzki konserwator zabytków. Dla województwa podkarpackiego jest nim Podkarpacki Wojewódzki Konserwator Zabytków, mający swą siedzibę w Przemyślu, dysponujący delegaturami w Krośnie, Rzeszowie i Tarnobrzegu. Wpis do rejestru zabytków odbywa się na mocy decyzji wojewódzkiego konserwatora zabytków, wydanej z urzędu lub na wniosek właściciela zabytku nieruchomego lub posiadacza wieczystego gruntu, na którym znajduje się zabytek nieruchomy. W tym samym trybie do rejestru może być wpisane otoczenie zabytku wpisanego do rejestru oraz nazwa geograficzna, historyczna lub tradycyjna tego zabytku.

Wedle stanu obecnego na terenie gminy Rudnik nad Sanem znajdują się następujące obiekty i zespoły obiektów wpisane do rejestru zabytków:

*** Decyzja A – 586 z dnia 5 stycznia 1998 r.**

Kościół parafialny p.w. Św. Marcina w Kopkach

*** Decyzja A – 446 z dnia 22 kwietnia 1991 r.**

Cmentarz wojenny z I wojny światowej w Przędzelu

*** Decyzja A – 309 z dnia 11 czerwca 1987 r.**

Układ urbanistyczno – architektoniczno - krajobrazowy Rudnika nad Sanem

*** Decyzja A – 655 z dnia 18 października 1989 r.**

Najstarsza część cmentarza parafialnego w Rudniku nad Sanem

*** Decyzja A – 322 z dnia 21 października 1989 r.**

Cmentarz wojenny z I wojny światowej, w obrębie cmentarza parafialnego w Rudniku nad Sanem

*** Decyzja A – 175 z dnia 24 czerwca 1987 r.**

Zespół pałacowo-parkowy w Rudniku nad Sanem, w skład którego wchodzi: pałac, rządcówka, czworaki, wozownia, stajnia i park krajobrazowy.

*** Decyzja A – 396 z 18 października 1988 r.**

Dawny budynek Nadleśnictwa w Rudniku nad Sanem, przy ul. Piłsudskiego 9

*** Decyzja A – 90 z 26 lipca 2004 r.**

Budynek Szkoły Ludowej, ob. Centrum Wikliniarstwa w Rudniku nad Sanem, przy ul. Mickiewicza 41

*** Decyzja A – 589 z 5 października 1998 r.**

Dom, ul. Rynek 29 w Rudniku nad Sanem

*** Decyzja A – 579 z 5 grudnia 1994 r.**

Zespół młyna i elektrowni wodnej w Rudniku nad Sanem

*** Decyzja A – 268 z 21 lipca 1982 r.**

Wczesnośredniowieczne cmentarzysko kurhanowe (st. Borowina 1)

w Przędzelu

*** Decyzja A – 522 z 22 grudnia 1969 r.**

Cmentarzysko kultury łużyckiej (st. 3) w Kopkach – Chałupkach

*** Decyzja A – 427 z 19 grudnia 1968 r.**

Kopiec – kurhan (st. 2) w Kopkach

Ochrona ustalona w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego.

Ustawa o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami wraz z aktami wykonawczymi określa przedmiot, formy i zasady ochrony zabytków i opieki nad nimi. Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wraz z aktami prawnymi określa procedurę sporządzania i zakres merytoryczny miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Obie te ustawy wraz z ww. aktami dają narzędzie ochrony zabytków. Ustawy te stanowią także podstawę uczestnictwa wojewódzkiego konserwatora zabytków w procedurze sporządzania miejscowych planów.

Ochrona dziedzictwa kulturowego i zabytków w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego dotyczy nie tylko konkretnych obiektów i obszarów zabytkowych, lecz także wszelkich aspektów zagospodarowania przestrzennego ustalonego w planie dla całego obszaru opracowania.

Zgodnie z treścią art. 18 i art. 19 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami ochronę zabytków i opiekę nad zabytkami uwzględnia się m.in. przy sporządzaniu miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. W planach w szczególności:

- uwzględnia się ustalenia krajowego programu ochrony zabytków i opieki nad zabytkami,

- określa się rozwiązania niezbędne do zapobiegania zagrożeniom dla zabytków, zapewnienia im ochrony przy realizacji inwestycji oraz przywracania zabytków do jak najlepszego stanu,
- ustala się przeznaczenie i zasady zagospodarowania terenu uwzględniające opiekę nad zabytkami,
- uwzględnia się ochronę:
 - ◊ zabytków nieruchomości wpisanych do rejestru i ich otoczenia,
 - ◊ innych zabytków nieruchomości, znajdujących się w gminnej ewidencji zabytków,
 - ◊ parków kulturowych,
- uwzględnia się ustalenia gminnego programu opieki nad zabytkami,
- w zależności od potrzeb, ustala się strefy ochrony konserwatorskiej obejmujące obszary, na których obowiązują określone ustaleniami planu ograniczenia, zakazy i nakazy, mające na celu ochronę znajdujących się na tym obszarze zabytków.

Miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego gminy Rudnik nad Sanem jako akty prawa miejscowego stanowią podstawę planowania przestrzennego. Mają one wiążące nadrzędne znaczenie dla gospodarki nieruchomościami. Obowiązujące miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego w niewielkim stopniu dotyczą istotnych kwestii dla ochrony zabytków gminy i miasta. Większość mpzp dotyczy niewielkich obszarów, wykonane są pod kątem planowanych nowych inwestycji. Uchwalone plany winny uwzględniać ochronę obiektów wpisanych do rejestru zabytków i Gminnej Ewidencji Zabytków oraz zapisy dotyczące ich ochrony zawarte w Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania przestrzennego Gminy i Miasta Rudnik nad Sanem.

Ustalenia dotyczące ochrony dziedzictwa kulturowego i krajobrazu w MPZP powinny sprzyjać ochronie otoczenia zabytków przed zbyt intensywną działalnością gospodarczą oraz umożliwić uniknięcie inwestycji, które mogłyby zubożyć krajobraz kulturowy.

Spis planów uchwalonych znajduje się na stronie internetowej Urzędu Gminy i Miasta Rudnik nad Sanem w Biuletynie Informacji Publicznej zakładka:

Zagospodarowanie przestrzenne.

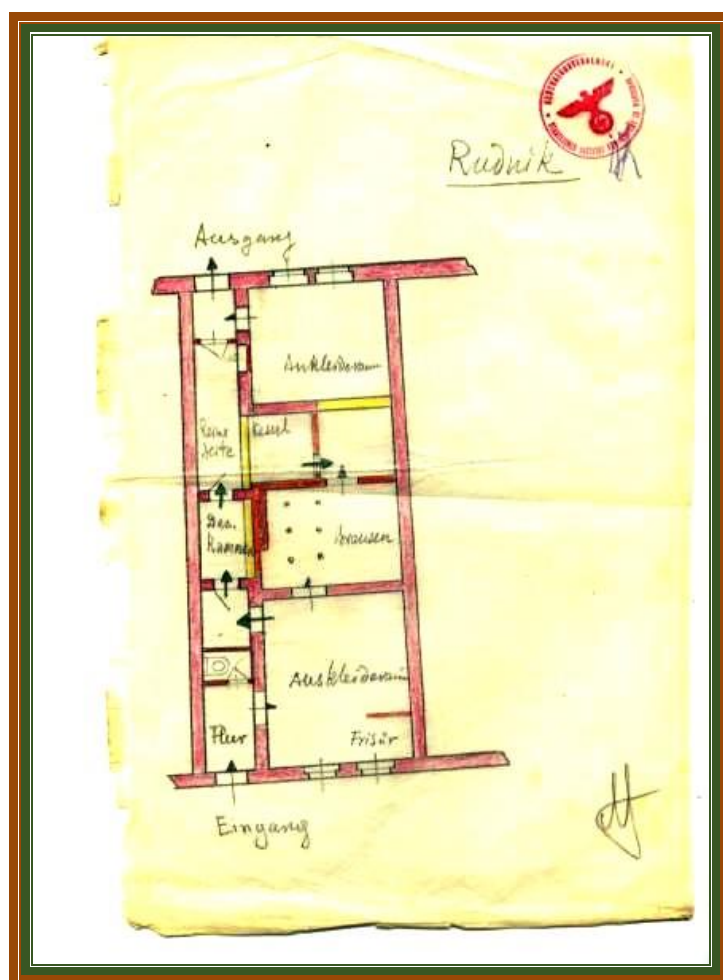
3. 1. 2. Zabytki nieruchome gminy Rudnik nad Sanem w Gminnej Ewidencji Zabytków.

Prowadzenie Gminnej Ewidencji Zabytków należy do obowiązków gminy. Ewidencję tę prowadzi się w formie zbioru kart adresowych zabytków nieruchomych z terenu gminy, objętych Wojewódzką Ewidencją Zabytków (art. 22 ust. 4 Ustawy o ochronie zabytków ...). Wykaz obiektów objętych Gminną Ewidencją Zabytków na terenie Gminy i Miasta Rudnik nad Sanem został dołączony do niniejszego opracowania w formie załącznika (zał. Nr 1)

3. 1. 3. Ogólna charakterystyka zasobu.

Tereny należące do współczesnej gminy Rudnik, położone nad Dolnym i Środkowym Sanem wraz z powstaniem w 2 poł. wczesnofeudalnych organizmów państwowych Polski i Rusi, stały się strefą rywalizacji tych dwóch państw. Częste zmiany przynależności państwowej między końcem X a XI wiekiem stały się powodem pewnej destabilizacji osadnictwa. Dopiero ustalenie trwałej granicy na początku XII wieku, pomiędzy Księstwem (a następnie województwem) Sandomierskim a Rusią Halicką umożliwiło intensywny jego rozwój. Granica pomiędzy Polską a Rusią znajdowała się w bezpośredniej bliskości obecnego miasta Rudnika. Przebiegała między Kopkami (gdzie znajdowała się komora celna) a Sarzyną. Kopki pozostawały po stronie polskiej, a następnie granica przekraczała San i pozostawiając Krzeszów po stronie ruskiej, kierowała się ku Tanwi. Jako granica państwa funkcjonowała do 1344 roku tj. do przyłączenia Ziemi Przemyskiej do Korony, po tym zaś roku aż do rozbiorów jako granica pomiędzy województwami sandomierskim i ruskim oraz jako granica kościelna między diecezją krakowską i przemyską w archidiecezji lwowsko - halickiej. Z istnieniem w sąsiedztwie tej granicy we wczesnym średniowieczu jakichś obiektów obronnych można wiązać nazwę wsi Stróże (Stróża), obecnie dzielnicy Rudnika, czy

wzmiankowaną przez Jana Długosza wieś Podgrodzie, gdzieś w okolicy Niska.

Rudnik nad Sanem – Plan łaźni z lat 40-tych XX w.

Czynnikiem sprzyjającym rozwojowi osadnictwa stało się powstanie szlaku komunikacyjnego, wiodącego z Sandomierza wzdłuż Sanu do Jarosławia i Przemysła, a następnie dalej na wschód do Kijowa. Początki tego szlaku należy datować na X – XI wiek, z tym, że większego znaczenia nabrał dopiero u schyłku wczesnego średniowiecza. Po ustabilizowaniu się granicy polsko – ruskiej, od początku XIII wieku rozpoczął się powolny rozwój osadnictwa i wzrost zaludnienia. Powstawały nowe wsie i kontynuowały swój rozwój ośrodki wcześniej istniejące. Około połowy XIII wieku powstała parafia w Bielinach. Jako druga powstała parafia Raclawicach (po 1326 r.), w skład której weszły wsie: Raclawice, Przędzel, Zaosice, Podgrodzie, Zarzecze, Nisko i Stróża.

Początkowo większość terenów w Międzyrzeczu Wisły i Sanu stanowiła

własność królewską (książęcą). Zarząd dóbr znajdował się początkowo w Przyszowie, następnie został przeniesiony do Niska. Z czasem coraz więcej terenów, przede wszystkim wzdłuż rzek, zaczęła przechodzić w ręce prywatne. Wnętrze Puszczy Sandomierskiej pozostało domeną panującego. Głównymi posiadaczami tych ziem w ciągu XIV i XV wieku stały się rody Tarnowskich, Ligęzów i Mieleckich.

Od końca XV wieku rozpoczął się nowy etap rozwoju gospodarczego ziem położonych nad Dolnym i Środkowym Sanem, związany m.in. z rozwojem handlu (spływ zboża i innych artykułów Sanem do Wisły i dalej do Gdańska), eksploatacja lasów (maziarnie, dzieciarnie, mielerze, drewno budowlane i opałowe) i lokalnych rud darniowych. Procesy te przybrały na sile w połowie XVI wieku i w XVII wieku, by ulec zahamowaniu w wieku XVIII. Ich efektem był rozwój dotychczas istniejących wsi i osad, powstawanie nowych, szczególnie o charakterze przemysłowym oraz lokacje miast prywatnych, które miały stać się lokalnymi centrami gospodarczymi dóbr magnackich i szlacheckich. Wśród miast położonych nad Dolnym Sanem najwcześniej lokowany był Rudnik (1522 r., ponownie 1557 r.). Po nim powstały: Radomyśl (1556 r.), Ulanów (1616 r.), Krzeszów (1641 r.) i Rozwadów (1693 r.).

W XVI wieku pojawiły się na obszarze Puszczy Sandomierskiej nowe drogi biegnące w kierunku południowym. Pierwsza wiodąca z Sandomierza przez Kolbuszową do Rzeszowa i druga z Rzeszowa na północ, łącząca się pod Niskiem ze starym traktem biegnącym wzdłuż Sanu.

Po 1772 roku ziemie gminy Rudnik zostały włączone do Cesarstwa Austriackiego. Austriacy z ziem I rozbioru utworzyli nową prowincję: Królestwo Galicji i Lodomerii. Królestwo to miało być restauracją dawnego, średniowiecznego „państwa”, podlegającego niegdyś Koronie Węgierskiej. Nazwa wywodziła się od państwa ruskiego Halicza (Galicja) i Włodzimierza (Lodomeria). Na czele Królestwa Galicji i Lodomerii stało Gubernium z siedzibą we Lwowie, kierowane przez gubernatora jako przedstawiciela władzy cesarskiej. Kraj podzielony został na cyrkuły. Obszar gminy Rudnik znalazł się w cyrkule rzeszowskim. Na czele cyrkułu stał starosta.

Cztery lata przed nadaniem Galicji swobód konstytucyjnych (tj. w 1857 r.) nastąpił nowy podział administracyjny. Dotychczasowe cyrkuły zostały podzielone na powiaty. W cyrkule rzeszowskim wyodrębniono wówczas 11 okręgów

powiatowych. W północnej części cyrkułu wyznaczono następujące siedziby dla nowych jednostek: Nisko, Rozwadów, Tarnobrzeg i Ulanów. Tereny gminy od 1772 roku do 1918 roku znajdowały się pod panowaniem austriackim.

Ośrodkiem gminy jest miejscowość Rudnik nad Sanem. W jego granicach znajduje się dawna wieś, obecnie osiedle: Stróża.

Historia Rudnika nad Sanem rozpoczyna się w 1522 roku, kiedy to Krzysztof Gnojeński uzyskał od króla Zygmunta Augusta zezwolenie na założenie, na surowym korzeniu, na gruntach wsi Kopki, należącej do jego żony Katarzyny z Tarnowca, miasta o nazwie Rudnik. Miasto otrzymało prawo magdeburskie i zezwolenie na odbywanie targów w każdą sobotę oraz dwa jarmarki roczne na św. Agnieszkę (31 stycznia) i św. Mateusza (21 czerwca). Jednak z powodu śmierci Krzysztofa Gnojeńskiego lokacja miasta nie została zrealizowana. Dopiero wdowa po nim Katarzyna z Tarnowca i jej syn Stanisław Lipnicki wystarali się w 1557 roku o nowe pozwolenie na lokację miasta. Miasto posiadało charakter rzemieślniczo – handlowy i stanowiło centrum gospodarczo – administracyjne dóbr nadszańskich rodziny Lipnickich, w skład których wchodziły wsie: Kopki, Łętownia, Bieliny, Glinianka, Tanew, Dołęga, Kobyłanka, Bieliniec i inne.

Pomiędzy 1573 a 1579 rokiem Rudnik wraz z sąsiednimi wsiami, po bezpotomnej śmierci Stanisława Lipnickiego przechodzi do rąk jego siostry Anny z Lipnika Kormanickiej i jej męża Piusa Zbożnego Kormanickiego, kasztelana czchowskiego.

W 1581 roku Anna z Lipnika Kormanicka ufundowała drewniany kościół p.w. Św. Trójcy, konsekrowany następnie w 1583 roku przez arcybiskupa lwowskiego Jana Dymitra Solikowskiego. Parafię przy tym kościele na prośbę dziedziczki erygował biskup krakowski Piotr Myszkowski. Parafia Rudnik aż do rozbiorów należała do archidiakonatu sandomierskiego diecezji krakowskiej, następnie na krótko weszła w skład nowopowstałej diecezji tarnowskiej, zaś od 1786 roku została włączona do diecezji przemyskiej. W 1992 roku na mocy bulli papieża Jana Pawła II *Totus Tuus Poloniae* dekanat rudnicki włączony został w skład diecezji sandomierskiej.

Przy kościele funkcjonowała szkoła, szpital – przytułek dla ubogich oraz Bractwo Św. Anny. Po śmierci Anny Kormanickiej dobra rudnickie odziedziczyła jej

siostra Katarzyna z Lipnika, która w 1593 roku wyszła za mąż za Piotra Ulińskiego.

W 2 ćwierci XVII wieku Rudnik należał do grupy średnich miast województwa sandomierskiego. Do połowy XVII wieku powstały w Rudniku cechy: szewski, piekarski i flisacki. Pomimo ograniczeń ustanowionych przez Katarzynę Ulińską w mieście osiedlają się Żydzi, którzy budują synagogę i zakładają cmentarz.

Kres rozwojowi miasta przyniósł „potop” szwedzki i najazd wojsk Rakoczego. W 1656 roku w Rudniku miała miejsce słynna potyczka jednego z oddziałów wojsk Stefana Czarnieckiego, z wojskami szwedzkimi, podczas której o mało nie zginął król szwedzki Karol X Gustaw. Znacznych spustoszeń dokonały także wojska Rakoczego stacjonujące przez jakiś czas w okolicach Rudnika.

Około połowy XVII wieku właścicielami Rudnika zostali Konstancja z Wzorowa Witowska, córka Gniewosza z Wzorowa i Apolinarii Zofii z Ulińskich i jej mąż Stanisław Witowski. Po nich miasto dziedziczy chorąży rawski Aleksander Załuski, ożeniony z Teresą Witowską, córką Stanisława.

Z 1671 roku pochodzi pierwsza wzmianka o istnieniu w mieście, oprócz szkoły parafialnej dla katolików także szkoły żydowskiej.

Pomiędzy 1690 a 1692 rokiem właścicielem miasta zostaje Aleksander Adam Drzewicki, podkomorzy lubelski, drugi mąż Elżbiety Witowskiej, który w latach 1695 - 1711 wydzierżawił dobra rudnickie kolejno: Krzysztofowi Zieleńskiemu, Stanisławowi Kotarbskiemu i Aleksandrowi Młodeckiemu.

Po Drzewickiem dobra rudnickie dziedziczy żonaty z jego córką Konstancją, Józef Sołtyk, kasztelan lubelski. Po Sołtykach właścicielami miasta zostaje rodzina Potockich z Potoka, w rękach której pozostaje ono ponad 50 lat. W 1727 roku jako właściciel miasta występuje Józef Potocki, wojewoda kijowski. Po nim dobra odziedziczył jego syn Franciszek Potocki, zaś po jego śmierci dobra rudnickie obejmujące: Rudnik i wsie: Tarnogóra, Kopki, Koziarnia, Łętownia, Dębczyna, Wólka Łętowska, Przybyszówka przypadły jego bratu Wincentemu, podkomorzemu wielkiemu koronnemu, który w 1781 roku odsprzedał je Janowi Chryzostomowi Grabińskiemu. W 1791 roku ze względu na wielkie zniszczenia kościoła parafialnego Jan Chryzostom Grabiński ufundował nowy kościół, także drewniany, który stanął w miejscu dawnego, rozebranego.

W 1775 roku założono na peryferiach zabudowy miejskiej nowy cmentarz parafialny.

W 1756 roku biskup krakowski Stanisław Kostka Załuski, na wniosek proboszcza rudnickiego Sobolewskiego zezwolił Żydom na budowę nowej synagogi i kirkutu. Przy synagodze funkcjonowała szkoła i przytułek dla ubogich.

Na początku XIX wieku w mieście istniały: tartak, garbarnia, karczmy, gorzelnia, cegielnia, 2 spichrze, skład towarów. Mimo tego miasto miało niewielkie znaczenie.

Rudnik nad Sanem – Pomnik F. Hompescha,
pocztówka z 1 ćw. XX w.

W 1816 roku dobra rudnickie zostały wystawione na sprzedaż. W 1832 roku jako ich właściciel występuje niejaki Białkowski. Najprawdopodobniej na początku lat 40-tych XIX stulecia dobra rudnickie nabył baron Wilhelm Hompesch, po którym odziedziczył je jego syn Ferdynand.

W 2 poł. XIX wieku nastąpiło ożywienie gospodarcze. Rudnik staje się znaczącym ośrodkiem produkcji chałupniczych wyrobów wikliniarskich, ciesząc się dużym powodzeniem nie tylko w Galicji, ale także poza jej granicami. Rozwój koszykarstwa datuje się na lata 70-te XIX wieku i związany jest z ówczesnym właścicielem dóbr rudnickich baronem Ferdynandem Hompeschem, który wysłał kilku mieszkańców Rudnika i Kopek do szkoły rzemieślniczej w Wiedniu, a następnie sam w 1822 roku założył w Rudniku szkołę koszykarską oraz zorganizował cały system produkcji oparty na pracy nakładczej chałupników,

pozyskiwaniu surowca (plantacji wikliny) oraz dystrybucji wyrobów. W konsekwencji wzrosła także liczba ludności miasta: w 1830 r. – 1373 mieszkańców, w 1900 r. – 3 344 mieszkańców.

Rudnik nad Sanem – Seminarium Nauczycielskie,
pocztówka z 1 ćw. XX w.

W 1871 roku została założona w mieście poczta, a w 1890 roku wzniesiono nowy, murowany budynek szkolny oraz tartak parowy.

W 1898 roku, po śmierci barona F. Hompescha dobra rudnickie zakupiła Róża z hr. Branickich Tarnowska, żona Stanisława hr. Tarnowskiego, profesora literatury polskiej, rektora Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie. W skład zakupionego poza Rudnikiem majątku wchodziły wsie: Groble, Kończyce, Kopki, Łętownia, Łowisko, Tarnogóra, Wólka Łętowska.

Od końca XIX wieku miasto funkcjonowało w oparciu o nadaną przez Austriaków ustawę samorządową (gminną) z 1896 roku, w myśl której gmina stanowiła samorządowy związek miejski, na czele którego stała Rada – organ stanowiący i kontrolujący oraz Zwierzchność Gminna – organ zarządzający.

W 1900 roku wybudowano linię kolejową Rozwadów – Przeworsk, przez Rudnik, która przyczyniła się do rozwoju miasta. W tym samym roku rozpoczęto budowę warsztatów dla szkoły koszykarskiej, zaś w 1905 roku wybudowano budynek młyna i elektrowni przy ul. Mickiewicza.

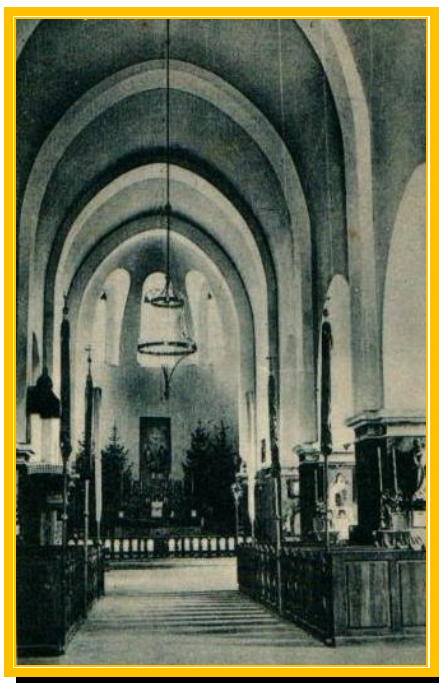
Wydany w 1906 roku *Skorowidz przemysłowo – handlowy Królestwa Galicji* podaje, iż w mieście funkcjonowały: Towarzystwo Kredytowe, Kasa Zaliczkowo – Rozliczeniowa, Krajowa Szkoła Koszykarska i Stowarzyszenie Zjednoczonego Przemysłu i Rękodzielnictwa. W tym też roku powstało w mieście Seminarium Nauczycielskie.

W 1912 roku zaczęto wznosić budynek dla Sądu Powiatowego, jednak z powodu wybuchu I wojny światowej nie został ukończony. W 1914 roku przez teren Rudnika przebiegała linia frontu austriacko – rosyjskiego. Miasto zostało spalone. Zniszczenia sięgnęły ok. 80 % zabudowy. Spłonął m. in. kościół parafialny, synagoga, cała zabudowa północnej strony miasta, część domów przy Rynku. W wyniku ostrzału artyleryjskiego uszkodzeniu uległ dworzec kolejowy, budynek Sądu i pałac Tarnowskich. Po odzyskaniu niepodległości gmina Rudnik znalazła się w powiecie nizańskim województwa lwowskiego. Początkowo miasto posiadało taki sam ustrój jak za czasów austriackich. W 1927 roku władze państwowe rozwiązały Radę Gminną ustanawiając w jej miejsce Komisarza Rządowego z Radą Przyboczną.

W 1932 roku wybrano Radę Miejską (Gminną) i Zwierzchność Gminną, które w 1933 roku przekształciły się w Radę Miejską i Magistrat. W takiej formie samorząd istniał do 1949 roku.

W okresie międzywojennym Rudnik pozostawał nadal najznaczniejszym ośrodkiem koszykarstwa w Małopolsce. W 1928 roku powstała Spółdzielnia „Wierzba”, stanowiąca oddział Związku Producentów Wikliny we Lwowie, zaś w 1936 roku założono Spółdzielnię Wytwórców Koszykarskich w Rudniku. Obie istniały do 1948 roku, kiedy to zostały połączone w Spółdzielnię „Jedność”.

W 1927 roku powstała w Rudniku Fabryka Kalafonii i Terpentyny „Jarot”. Dla potrzeb rozwijającego się rzemiosła, w miejsce zlikwidowanego Seminarium Nauczycielskiego 1932 roku przeniesiono do Rudnika Lwowską Szkołę Koszykarską, którą w 1935 roku przekształcono w Szkołę Przemysłu Drzewnego – Państwową Szkołę Stolarską. W 1938 roku jej nazwę zmieniono na: Państwowe Szkoły Rzemieślnicze. W 1940 roku zorganizowano przy niej dodatkowo Żeńską Szkołę Gospodarstwa Domowego.

Rudnik nad Sanem – Wnętrze kościoła parafialnego,
pocztówka z lat 30-tych XX w.

W 1927 roku przy wydatnej pomocy Hieronima hr. Tarnowskiego, właściciela dóbr rudnickich wzniesiono nowy, murowany kościół parafialny. W latach 1929 – 1930 zbudowano Dom Oświatowy im. Józefa Piłsudskiego według projektu A. Schaffera, architekta z Niska. Rozwój miasta w okresie międzywojennym został przerwany wybuchem II wojny światowej. Miasto zostało zniszczone w 80% w wyniku bombardowania przez samoloty niemieckie.

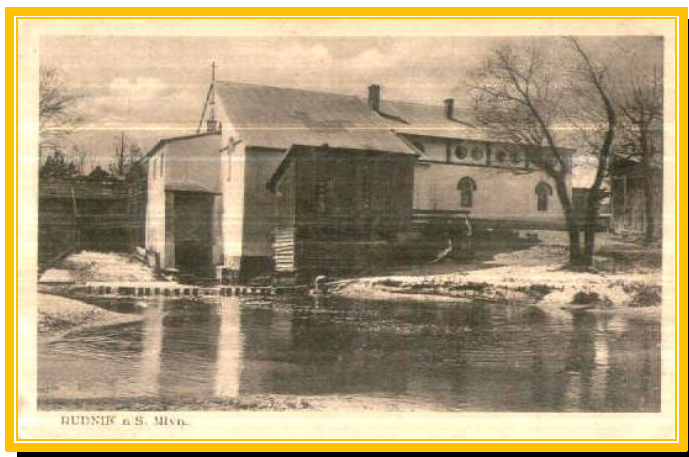
W czasach Jana Długosza **wieś Kopki** należała do parafii Bieliny. Podzielona była na dwa działki: własność Jana Pniowskiego herbu Habdank i Stanisława Korytko herbu Jelita. We wsi istniały wówczas dwie karczmy i łany kmiece.

W 1529 roku wzmiankowany jest w Kopkach kościół filialny parafii w Bielinach.

W 1883 roku Kopki wraz z Koziarnią stanowiły własność barona Ferdynanda Hompescha. Obszar dworski obejmował 363 morgi roli, 212 mórg pastwisk, 36 mórg łąk i 895 mórg lasów. We wsi istniała szkoła ludowa oraz komora celna.

Kolejną wsią o średniowiecznym rodowodzie jest **Przędzel**. Za Długosza stanowiła własność Filipa Bolochowycza i jego synowej herbu Nałęcz. Była to wówczas mała osada posiadająca 2 łany kmiece i karczmę z rolą. Jako osobnych osadników Jan Długosz wymienia: Rybalcha, mającego stajnie i Russeka na niwie.

Wieś płaciła dziesięcinę z obszaru szlacheckiego proboszczowi parafii w Bielinach i Raclawicach. W 1581 roku zamieszkiwało ją 11 kmieci na tyłuż półłankach, 12 zagrodników mających role, 2 komorników z bydłem, 3 komorników bez bydła i 1 rzemieślnik. W owym czasie stanowiła własność Malickich.

Rudnik nad Sanem – Młyn wodny, pocztówka z pocz. XX w.

Według *Słownika Geograficznego Królestwa Polskiego i innych krajów słowiańskich* w 1888 roku wieś przynależała do parafii w Raclawicach. We wsi funkcjonowała szkoła ludowa, gminna kasa pożyczkowa, gorzelnia i młyn wodny. Większa część wsi należała do Jadwigi hr. Mniszchowej. Obszar dworski obejmował 3 208 mórg, w tym: 717 mórg roli, 269 mórg łąk, 99 mórg pastwisk i 2 097 mórg lasów.

Ostatnią wsią wzmiankowaną przez Długosza w *Liber Beneficiorum* jest **Stróża** (Stróżowicze Lanki) przynależna do parafii w Bielinach.

W *Słowniku Geograficznym Królestwa....* z 1890 r. czytamy: *wieś nad potokiem Stróżańskim (w dolinie Sanu), w równinie piaszczystej, wzniesiona 165 m n.p.m., przy gościńcu z Niska do Rudnika. Na zachód od wsi ciągną się sosnowe bory, dzielące ją od Nowosielca alias Pierunki, na północy graniczy z Przędzelem, a na południu z Rudnikiem. Składa się z 65 chat, ma 412 mieszkańców; 381 rzymsko-katolickich i 31 izraelitów.*

Najstarsza parafia na obszarze gminy powstała w Kopkach. Pierwszy drewniany kościół zbudowany został w 1461 roku. Fundatorami kościoła byli: Jan Pniowski, archidiakon diecezji krakowskiej i Stanisława Koryto herbu Jelita, syn Marcina Koryto. Był to kościół filialny parafii w Bielinach. W 1472 podniesiony został do rangi parafialnego za aprobatą biskupa Jana Gruszczyńskiego. Do parafii należały

następujące miejscowości: Kopki, Tarnogóra, Rudnik, Groble, Łętownia, Jeżowe, Kamień i Górno. W 1585 roku parafia z Kopek przeniesiona została do Rudnika, do wzniesionego tam przez Annę z Lipnika, wdowę po Piusie Kormanickim kościoła przez biskupa krakowskiego Piotra Myszkowskiego, za zgodą plebana w Bielinach, kolatora rudnickiego i Stanisława Dołęgi, plebana w Rudniku.

W 1657 roku kościół w Kopkach został doszczętnie spalony wraz z całą wsią przez wojska siedmiogrodzkie księcia Jerzego Rakoczego. Parafia została ponownie erygowana dopiero w 1922 roku. Obecnie swym zasięgiem obejmuje wsie: Kopki i Koziarnia.

Parafia w Rudniku nad Sanem erygowana została w 1586 roku przez biskupa krakowskiego Piotra Myszkowskiego. Obecnie swym zasięgiem obejmuje: Rudnik, Chałupki, Przędzel – Kolonia.

W 1968 roku biskup przemyski Ignacy Tokarczuk podczas wizytacji parafii Raclawice zobowiązał ówczesnego proboszcza ks. Mieczysława Porawskiego do budowy kościoła w Przędzelu. Jako datę powstania parafii uważa się 8 grudnia 1970 roku. Do parafii należy wieś Przędzel, wydzielona z parafii Raclawice.

Kolejną parafią funkcjonującą na terenie gminy jest parafia p.w. NMP Matki Kościoła w Rudniku – Stróży. W 1982 roku z inicjatywy ks. proboszcza Edwarda Franuszkiewicza i mieszkańców Stróży podjęto decyzję o budowie świątyni.

W 1983 roku po otrzymaniu pozwolenia przystąpiono do budowy świątyni według projektu mgr inż. Romana Orlewskiego z Rzeszowa. Konsekracji świątyni 30 czerwca 1985 roku dokonał biskup przemyski Ignacy Tokarczuk. Odtąd pełnił on funkcję kościoła dojazdowego parafii Rudnik. Dekretem z dnia 16 czerwca 1987 roku bp Ignacy Tokarczuk erygował parafię w Rudniku – Stróży, wyłączając ją z parafii Rudnik. Pierwszym proboszczem został ks. Jan Jasiewicz.

Na obszarze gminy funkcjonują następujące zabytkowe cmentarze parafialne:

- cmentarz rzymskokatolicki w Kopkach,
- cmentarz rzymskokatolicki w Rudniku nad Sanem.

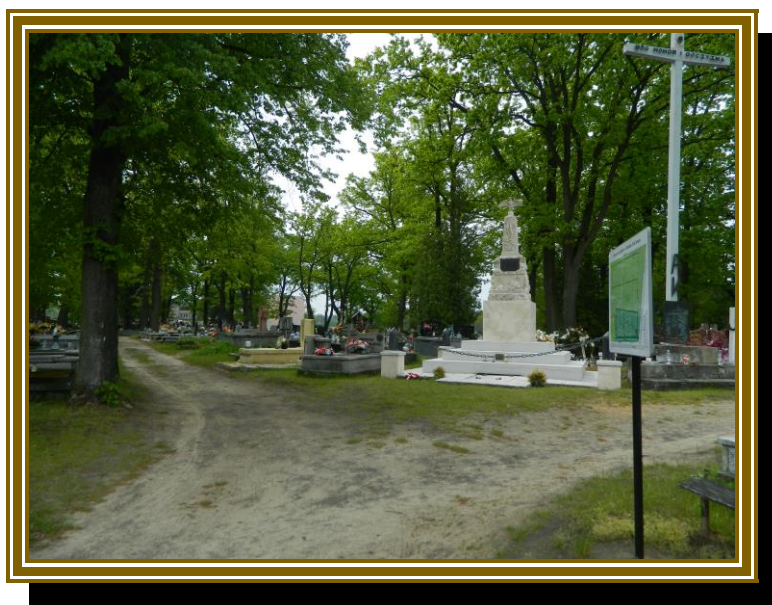
Cmentarz rzymskokatolicki w Kopkach założony został na pocz. lat 20-tych

XX wieku. Położony jest na terenie płaskim, oddalony od zabudowań wsi o około 100 m i około 250 m od skrzyżowania dróg Jarosław - Krzeszów - Sandomierz. Od południa otoczony lasem sosnowym, a od wschodu i zachodu polami uprawnymi.

Założony został na planie prostokąta o regularnym układzie kwater i mogił. Główna aleja usytuowana została na osi wejścia. Na obszarze cmentarza znajduje się m.in. mogiła nieznanego porucznika Wojska Polskiego, poległego w walce z Niemcami oraz mogiła ofiar egzekucji hitlerowskiej w dniu 13.09.1939 roku.

Cmentarz rzymskokatolicki w Rudniku nad Sanem założony został w 1775 roku. Położony jest w południowo - zachodniej części miasta przy drodze do Jarosławia, na terenie płaskim, w odległości około 1,5 km od centrum miasta.

Założony został na planie prostokąta, o regularnym układzie kwater, mogił i alejek. Aleja główna usytuowana została na osi wejścia dłuższego boku. Na obszarze cmentarza znajduje się m.in. pomnik i zbiorowa mogiła Powstańców Styczniowych 1863 roku, grób ks. Jana Chryzostoma Miksiewicza, proboszcza rudnickiego i organizatora 2 oddziałów powstańczych z 1863 roku, grób Jerzego Krzewickiego, podchorążego WP, żołnierza AK, poległego 6.09.1944 roku, pomnik i mogiła symboliczna żołnierzy AK (16 ofiar) poległych i bestialsko pomordowanych w walce o niepodległą Polskę w latach 1939-1945 z obwodu Stalowa Wola.

Rudnik nad Sanem - Cmentarz parafialny

Na obszarze gminy znajdują się także cmentarze wojenne z okresu I wojny światowej:

- cmentarz wojenny z 1914 r. w Przędzelu,
- cmentarz wojenny z 1914 -1915 w Rudniku nad Sanem.

Cmentarz wojenny w Przędzelu, położony jest na peryferiach wsi, w lesie sosnowym, przy lokalnej drodze z Rudnika-Stróży do Borowiny, około 50 m na wschód od linii kolejowej Rozwadów - Przeworsk. Założony został na planie prostokąta i otoczony płaskim rowem. Obecnie otoczony metalowym płotem.

Przędzel – Cmentarz wojenny z I wojny światowej

Cmentarz wojenny w Rudniku nad Sanem, położony jest w północno - wschodnim narożniku cmentarza parafialnego, przy drodze do Jarosławia. Założony

Rudnik nad Sanem – Cmentarz wojenny z I wojny światowej

na planie prostokąta z wejściem na krótszym boku. Aleja główna na osi wejścia, zamknięta pomnikiem ku czci poległych. Układ kwater symetryczny.

Oprócz wyżej wymienionych cmentarzy na terenie gminy znajdują się także:

- cmentarz przykościelny w Rudniku nad Sanem,
- cmentarz choleryczny w Rudniku nad Sanem,
- cmentarz żydowski I „stary” w Rudniku nad Sanem,
- cmentarz żydowski II w Rudniku nad Sanem.

Cmentarz przykościelny w Rudniku nad Sanem założony został w 1585 roku. Położony jest na wschód od Rynku, w otoczeniu kościoła parafialnego, między ul. Mickiewicza a krawędzią doliny Sanu. Cmentarz został zlikwidowany na przełomie XVIII i XIX wieku.

Cmentarz choleryczny w Rudniku nad Sanem założony został w 1848 roku. Położony jest przy ul. Stróżańskiej, po jej północnej stronie, około 50 m od mostu na Stróżance. Teren cmentarza porośnięty jest częściowo lasem, zniszczony wskutek nielegalnego wybierania piasku.

Cmentarz żydowski I "stary" w Rudniku nad Sanem założony został w końcu XVIII wieku. Położony jest w obrębie zabudowy miejskiej na terenie posesji przy ul. Mickiewicza 6 - 10, po południowej stronie ulicy. Teren cmentarza zabudowany. Układ przestrzenny cmentarza nieczytelny, brak podziału na kwatery, brak nagrobków oraz mogił. Cmentarz zlikwidowany.

Cmentarz żydowski II w Rudniku nad Sanem założony został w 2 poł. XIX wieku. Położony na skraju południowo - zachodniej zwartej zabudowy miasta, na południe od placu targowego i posesji przy ul. Targowej 3 - 9. Obecnie na terenie cmentarza wyrobisko piasku. Cmentarz całkowicie zdewastowany. Charakter rozplanowania cmentarza nieczytelny.

* * *

Układy planistyczne wsi założonych na prawie polskim na obszarze gminy Rudnik nad Sanem nie zachowały się. Wszystkie istniejące wsie powstały „na surowym korzeniu” i były lokowane na prawie niemieckim. Nowe prawo zmieniało zasadniczo wygląd wcześniejszych wiosek. Wprowadzało gospodarkę uporządkowaną, trójpolową wraz z nowym podziałem gruntów pod zabudowę i uprawę rolną.

W miejsce dotychczasowej zabudowy i pojedynczo uprawianych polan leśnych wytyczono główną ulicę, a przylegającą do niej ziemię dzielono na sadyby i ogrody. W ten sposób wieś otrzymała wygląd taki, jaki w głównych zarysach zachował się do dzisiaj w Przędzeli czy Kopkach.

Pomimo zniszczeń spowodowanych przez obie wojny światowe miejscowości gminy Rudnik nad Sanem zachowały historyczny układ przestrzenny.

Charakteryzując zabytkowe obiekty trudno nie wspomnieć o następujących zabytkach nieruchomych:

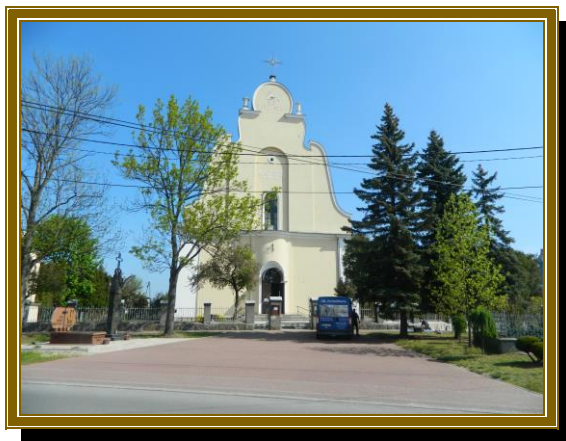
Kościół parafialny p.w. Św. Marcina Biskupa w Kopkach położony jest w zakolu drogi Krzeszów - Rudnik, w południowej części wsi, na lokalnym wzniesieniu. Wzniesiony został w 1922 roku, w miejscu starszego drewnianego kościoła. Zbudowany z cegły pełnej, na zaprawie wapiennej, obustronnie tynkowany. Nad nawą główną i prezbiterium sklepienie kolebkowe, nad nawami bocznymi - stropy płaskie. Więźba dachowa drewniana, krokwiowo - stolcowa. Dach kryty blachą ocynkowaną.

Korpus trójnawowy, czteroprzęsłowy z pozornym transeptem, nakryty wysokim dwuspadowym dachem. Prezbiterium trójbocznie zamknięte, nakryte dachem pięciopłóciowym. Okna metalowe i drewniane, wielopolowe. Stolarka drzwiowa drewniana, płycinowa. Chór muzyczny nad kruchtą, z murowaną balustradą.

Kopki - Kościół par. p.w. Św. Marcina Biskupa

Kościół parafialny p.w. Trójcy Świętej w Rudniku nad Sanem usytuowany jest na wschód od Rynku, przy ul. Mickiewicza. Wzniesiony został przez ks. Antoniego Dożyńskiego, w latach 1927 - 1928, dzięki pomocy hrabiego Hieronima Tarnowskiego - właściciela dóbr rudnickich, według projektu architekta lwowskiego inż. Jana Bagińskiego.

Rudnik nad Sanem - Kościół parafialny

Jest to obiekt murowany z cegły pełnej, obustronnie tynkowany. W nawie głównej i prezbiterium sklepienia kolebkowe z gurtami, a w nawach bocznych sklepienie zwierciadlane. Więźba dachowa drewniana krokwiowo - wieszarowa. Dach kryty blachą ocynkowaną. Stolarka okienna metalowa, wielopolowa. Stolarka drzwiowa drewniana i metalowa, futrynowa, płycinowa. Schody wewnętrzne drewniane, trójbiegowe, francuskie. Założony na rzucie prostokąta, trójnawowy,

z prostokątnym prezbiterium, zamkniętym półkoliście. Bryła kościoła zwarta, bezwieżowa, prostopadłościenna. Nawa i prezbiterium nakryte wspólnym dachem trójpołaciowym, jedynie część ołtarzowa niższa nakryta dachem pograżonym.

Budynek Szkoły Ludowej, ob. Centrum Wikliniarstwa w Rudniku nad Sanem usytuowany jest w północnej części miasta przy ul. Mickiewicza, wybiegającej z Rynku w kierunku wschodnim.

W 1889 roku, dnia 19 listopada dokonano poświęcenia kamienia węgielnego przy nowobudowanej szkole ludowej. Budowę ukończono w 1890 roku. Budynek wzniesiony został w cegły pełnej, na zaprawie wapiennej, obustronnie tynkowany, częściowo podpiwniczony. Dach drewniany, konstrukcji krokwiowo - stolcowej, kryty obecnie blachodachówką. Stolarka drzwiowa drewniana, futrynowa,

Rudnik nad Sanem – Szkoła Ludowa,
obecnie Centrum Wikliniarstwa

płycinowa. Obiekt założony na rzucie prostokąta, z niewielkim ryzalitem w elewacji osi frontowej. Układ wnętrza dwutraktowy, z sienią na osi i pomieszczeniami po bokach. Bryła zwarta, prostopadłościenna, dwukondygnacyjna, nakryta dachem czterospadowym. Elewacje otynkowane, na cokole, poszczególne kondygnacje oddzielone prostym gzymsem, rozczłonkowane prostokątnymi, zakończonymi łukami odcinkowymi otworami okiennymi i drzwiowymi. Komunikacja wewnętrzna w układzie traktowym.

Kamienica przy ul. Rynek 29 w Rudniku nad Sanem usytuowana w narożniku rynku, u wylotu ul. Rzeszowskiej. Wybudowana została w latach 1896 - 1897 przez żydowską rodzinę Julii. Pierwotnie na parterze funkcjonowała piekarnia, sklep i mieszkanie, a na piętrze mieszkania. W 1939 roku właścicielem był Szymon Julii. Budynek wzniesiony został z cegły pełnej, obustronnie tynkowany, częściowo podpiwniczony. Stropy nad budynkiem drewniane, z tynkowaną podsiębitką. Więźba dachowa drewniana krokwiowo - stolcowa. Dach kryty blachą.

Budynek założony na planie prostokąta zbliżonego do kwadratu. Bryła zwarta, prostopadłościenna, dwukondygnacyjna, z dwuspadowym dachem o kalenicy równoległej do krótszej ściany. Komunikacja wewnętrzna w układzie traktowym.

Młyn wodny, ob. elektryczny w Rudniku nad Sanem usytuowany ok. 500 m od rynku, przy ul. Mickiewicza, na wysokim brzegu rzeki Rudna, spiętrzonej w obszerny staw młyński, na zachód od młyna.

Młyn wystawiony został w 1906 roku na zlecenie hr. Hieronima Tarnowskiego, właściciela dóbr rudnickich przez mistrza młynarskiego Johanna Sirovatko, Czecha z pochodzenia, który następnie młyn prowadził. Młyn wyposażony był w turbinę wodną akcyjną typu Francisa, poruszaną wodą ze spiętrzonego stawu młyńskiego.

Rudnik nad Sanem – Młyn i kaszarnia

Budynek wzniesiony został z cegły pełnej, na zaprawie wapiennej, tynkowany. Więźba dachowa drewniana, stolcowa. Dach kryty blachą. Stropy w części młyńskiej drewniane, belkowe, podparte w przyziemiu dwoma podłużnymi podciągami. Podłogi drewniane, deskowe (część młyńska), w pozostałych pomieszczeniach wylewki betonowe. Schody drewniane, policzkowe, ażurowe. Na poddasze schody łamane z podestami. Drzwi wejściowe metalowe, wewnętrzne - drewniane, ramowe; do kantoru nad klatką turbinową - drewniane, spągowe.

Budynek wolnostojący, jednokondygnacyjny, z podniesionym użytkowym poddaszem, w części pd. dwukondygnacyjny, ustawiony na skarpie. Korpus prostopadłościenny, od pd. głębszy, kryty dachem dwuspadowym, szczytowym. Klatka turbinowa kryta dachem pulpitowym.

Dawny budynek Nadleśnictwa w Rudniku nad Sanem przy ul. Piłsudskiego, Obiekt pierwotnie usytuowany był poza centrum miasta, po drugiej stronie rzeki Rudni, nad stawem młyńskim. Pierwotnie otoczony był parkiem i ogrodem. Z parku pozostały pojedyncze drzewa. Obecnie od ul. Piłsudskiego oddzielony zespołem budynków szkolnych i boiskiem, zlokalizowanych na terenie dawnego parku. Wzniesiony został na pocz. XIX wieku z przeznaczeniem na Nadleśnictwo.

Rudnik nad Sanem – Dawny budynek Nadleśnictwa

Właścicielami obiektu byli kolejni właściciele miasta - do 1897 r. Hompeschow, a następnie do 1944 r. - Tarnowscy.

Jest to obiekt drewniany, konstrukcji wieńcowej, częściowo podpiwniczony. Piwnice murowane, nakryte sklepieniami beczułkowymi. Wieżba dachowa, drewniana, krokwiowo - stolcowa. Dach kryty papą, położoną na pierwotne pokrycie gontem. Stropy drewniane, podłogi białe, sosnowe, drzwi i okna drewniane. Bryła jednokondygnacyjna na rzucie litery "L".

Zespół pałacowo-parkowy Tarnowskich w Rudniku nad Sanem zlokalizowany poza miastem, przy drodze Rudnik - Leżajsk, w miejscu gdzie odchodzi od niej lokalna droga ku przewozowi przez San, na krawędzi najwyższej terasy Sanu. W skład zespołu do 1944 roku wchodziły: park krajobrazowy z dwoma stawami i towarzyszące mu ogrody warzywne i sad, budynek pałacu, drewniana kapliczka z 1926 roku, kapliczka św. Onufrego z XVIII wieku, budynki folwarczne: mieszkalne (rządówka, ośmiorak, czworaki) i gospodarcze (stajnia, obora, spichlerz, lodownia, szklarnia). Na terenie parku istnieje zbiorowa mogiła żołnierzy austriackich z 1914 roku.

Rudnik nad Sanem – Pałac Tarnowskich

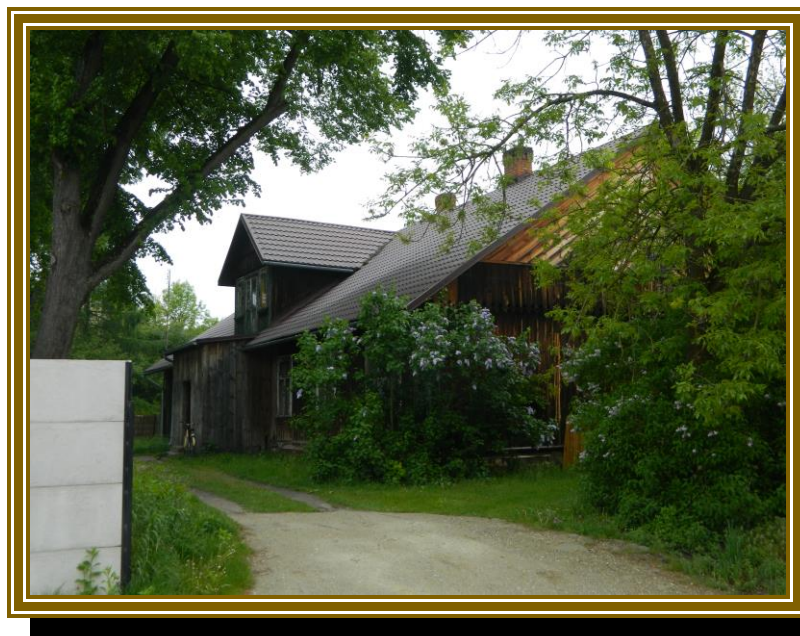
a/ pałac - wybudowany został zapewne w 2 ćw. XIX wieku, być może z wykorzystaniem starszych murów dla barona Wilhelma Hompescha, właściciela dóbr rudnickich, od 1897 do 1944 roku stanowił własność rodu Tarnowskich. Pierwotna forma pałacu nieznana. Pod koniec XIX wieku rozbudowany w stylu gotyku angielskiego, zaś po zniszczeniach 1914-1915 odbudowany w stylu klasycystycznym.

Obiekt wzniesiono z cegły pełnej, na zaprawie wapiennej, obustronnie tynkowany. Jedynie ściany 1 piętra skrzydła wschodniego wykonano z bali drewnianych. Więźba dachowa drewniana, nad skrzydłem zachodnim stolcowo - jętkowa wzmocniona kleszczami, a nad skrzydłem wschodnim i portykiem płatwiowo - stolcowa z zastrzałami. Stropy drewniane z tynkowaną podsiębitką lub belkowe; w części korytarzy sklepienia odcinkowe i żagielkowe. W piwnicach sklepienia kolebkowe i odcinkowe na belkach stalowych. Podłogi na piętrze drewniane białe i klepkowe, na parterze - białe, klepkowe, parkiet taflowy i płytki terakotowe. W piwnicach posadzki ceglane, betonowe i z płytek terakotowych. Schody drewniane, zabiegowe. Stolarka okienna drewniana, ościeżnicowa. Drzwi drewniane, futrynowe, płycinowe.

Założony na planie zbliżonym do litery "L". Bryła dwukondygnacyjna, prostopadłościenna, nakryta dachem dwuspadowym. W skrzydle frontowym, od zachodu portyk wsparty na czterech kolumnach, z trójkątnym tympanonem.

W połowie wysokości portyku - balkon. Wnętrze pałacu tynkowane, pozbawione oryginalnego wyposażenia.

b/ rządówka - wzniesiona została w 4 ćw. XIX wieku, jako mieszkanie dla rządcy majątku przypałacowego. Jest to budynek drewniany, konstrukcji wieńcowej, szalowany deskami w układzie pionowym, z listwami na łączach. Więźba dachowa konstrukcji stolcowej. Dach kryty dachówką ceramiczną. Stropy belkowe, drewniane, z tynkowaną podsufitką. W piwnicach sklepienia odcinkowe. Podłogi drewniane, deskowe, w sieni zachodniej posadzka z płytek ceramicznych.

Rudnik nad Sanem – Rządówka

Drzwi drewniane, ramowe, płycinowe. Okna drewniane, ościeżnicowe. Założony na planie prostokąta, dwutraktowy z sienią przelotową. Układ pierwotny amfiladowy, obecnie wydzielone 4 mieszkania. Budynek wolnostojący, częściowo podpiwniczony, parterowy, nakryty dachem dwuspadowym, kalenicowym. Na osi poprzecznej ganki, z których frontowy - piętrowy, kryty daszkiem dwuspadowym, szczytowym. W izbach, przy sieni zachowane piece kaflowe o motywach secesyjnych.

c/ czworak - wystawiony w 2 poł. XIX wieku. Budynek wzniesiono z cegły ceramicznej na zaprawie wapiennej, tynkowany. Stropy drewniane, belkowe z tynkowaną podsufitką. W pomieszczeniach za sieni zachodnią stropy Kleina na belkach stalowych. Wieżba drewniana, stolcowa. Dach kryty dachówką ceramiczną. Podłogi drewniane, białe. Drzwi drewniane, ramowe, płycinowe, z nadświetlem lub bez. Okna drewniane, współczesne. Schody na strych drewniane, drabiniaste.

Założony na planie wydłużonego prostokąta, dwutraktowy. Jest to budynek wolnostojący, jednokondygnacyjny z dachem dwuspadowym, kalenicowym, z murowanymi szczytami.

d/ **stajnia cugowa z wozownią** - wystawiona została w 4 ćw. XIX wieku, zapewne w związku z przebudową pałacu. Mieściła stajnię cugową, powozownię i mieszkanie stelmacha. Budynek wzniesiono z cegły pełnej, na zaprawie wapiennej, tynkowany. Więźba dachowa stolcowo - płatwiowa. Dach kryty obecnie eternitem falistym (pierwotnie dachówką ceramiczną). Stropy w większości belkowe, drewniane, z tynkowaną podsiębitką. W pomieszczeniach traktu tylnego, nagie. Zachowane fragmenty posadzek ceglanych w korytarzu części południowej, północnej i na strychu. W mieszkaniu stelmacha drewniane, białe.

Drzwi nowe, futrynowe, metalowe, szalowane deskami. Okna drewniane, ościeżnicowe. Schody na strych drewniane, policzkowe. Budynek założony na planie

Rudnik nad Sanem – Stajnia cugowa z wozownią

prostokąta, z prostokątnym ryzalitem na osi elewacji frontowej, dwutraktowy. Korpus budynku długi, prostopadłościenny, przykryty dachem dwuspadowym, naczółkowym, kalenicowym. Parterowy, ze ścianką kolankową. Ryzalit od frontu i pseudoryzalit od tyłu nakryte dachem szczytowym, dwuspadowym.

e/ **spichlerz**- wzniesiony prawdopodobnie po przejęciu dóbr w Rudniku przez hr. Stanisława Tarnowskiego w 1897 roku. Użytkowany jako magazyn

zbożowy. Wzniesiony z cegły pełnej, na zaprawie wapiennej, tynkowany. Stropy nowe, żelbetowe. Wieżba dachowa otwarta, drewniana, stolcowa. Posadzki betonowe, wylewane. Dach obecnie kryty eternitem falistym. Okna drewniane, krosnowe. Drzwi drewniane, nowe, ramowe, na zawiasach pasowych. Schody drewniane, policzkowe, obudowane.

Założony na rzucie wydłużonego prostokąta. Wnętrze salowe. Budynek wolnostojący. Korpus budynku zwarty, prostopadłościenny, kryty dachem dwuspadowym, kalenicowym, z trójkątnymi szczytami.

f/ park pałacowy - założony w XIX wieku w obowiązującym wówczas nurcie krajobrazowym. Utworzony został w oparciu o wydzielony fragment naturalnego boru sosnowego, z wprowadzonymi krzewami i egzemplarzami drzew i krzewów egzotycznych.

Kapliczki i figury świętych wrosły w nasz krajobraz i są nieodłącznym jego elementem. Można je spotkać przy drogach, na rozstajach, na leśnych duktach, wśród pól, na rynkach miasteczek, czy w przydomowych ogródkach. Tradycja ich wznoszenia sięga początków chrześcijaństwa, kiedy w miejsce pogańskich świątyń, kamienia i innych symboli stawiano krzyż, jako znak zwycięstwa wiary chrześcijańskiej. Spotykane na obszarze gminy kapliczki i figury przydrożne oraz krzyże wzniesione przez wiejskich cieśli, wykute przez ludowych lub na pól ludowych kamieniarzy, są najczęściej bardzo skromne, grubo i nieudolnie wykonane. Wyraźna ich rodzimość oraz dodatnie funkcje w krajobrazie budzą żywe zainteresowanie tymi zabytkami i podkreślają ich znaczenie dla kultury regionu.

Pierwszą grupę stanowią kapliczki w formie ustawionej na wysokim cokole niszy, przykrytej daszkiem siodłowym. Tego rodzaju kapliczka występuje w Przędzelu przy ul. Ulanowskiej.

Znacznie wyższy poziom artystyczny reprezentuje występująca na terenie miasta Rudnika figura Św. Jana Nepomucena przy ul. Mickiewicza.

Osobną grupę stanowią kapliczki kubaturowe w Przędzelu przy ul. Mickiewicza i Rudniku nad Sanem, przy ul. Sandomierskiej. Są to obiekty murowane z cegły pełnej, na zaprawie wapiennej, obustronnie tynkowane. Nakryte w części nawowej dachem dwuspadowym, zaś w części ołtarzowej dachem trójpołaciowym.

Wewnątrz umieszczone ołtarzyki z obrazami Matki Boskiej lub świętych.

Rudnik nad Sanem -Figura św. Jana Nepomucena

Przędzel - Kaplica, ul. Mickiewicza

Pierwotnie zabudowa wiejska była drewniana, jednak ze względu na nietrwałość materiału uległa ona zniszczeniu i była wymieniana na nową. Również pożary oraz okres I i II wojny światowej spowodowały poważne straty wśród tych obiektów. Pomimo powstania od lat 60-tych XX w. szeregu budynków murowanych, często o architekturze niedostosowanej do miejscowej tradycji oraz krajobrazu kulturowego do chwili obecnej zachowało się wiele obiektów drewnianych. Pierwotna zabudowa drewniana była z bali drewnianych, w konstrukcji zrębowej, o węglach łączonych na „obłap” później na „rybi lub jaskółczy ogon”. Końce belek były pierwotnie nieobcinane, a dopiero później równo obcięte. Dachy domów były krokwiowe, czterospadowe, kryte słomą, wysokie. Domy zwrócone były szczytem do drogi, głównie jednotraktowe, długie z sienią przelotową i częścią gospodarczą pod jednym dachem (po jednej stronie sieni była izba, a po drugiej komora, obora). Często do domu dobudowywane były aneksy gospodarcze (stajnie, szopy itp.)

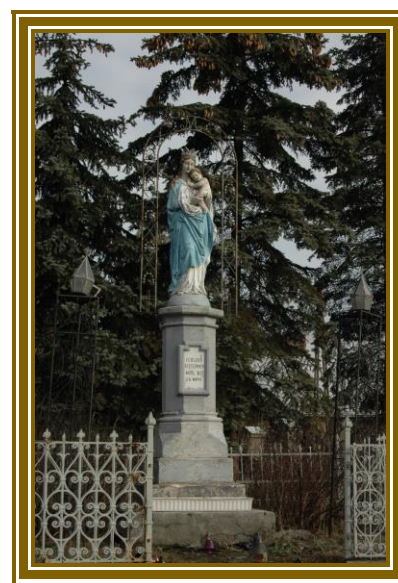
W okresie międzywojennym zaczęto zmieniać formę dachu z czterospadowego na dwuspadowy i jego pokrycie, ściany szalowano deskami.

Wiele obiektów o zmienionej architekturze zachowało się w Przędzelu, Kopakach czy Rudniku - Stróży. Wpisują się one w naturalny krajobraz kulturowy miejscowości.

Murowana zabudowa o charakterze zabytkowym na obszarze gminy zachowała się w Rudniku nad Sanem. Zgrupowana jest ona wokół pierzei przyrynkowych i ulic dolotowych do rynku. Pochodzi ona z końca XIX i początku XX wieku. Kamienice przyrynkowe należą do najbardziej reprezentacyjnych budynków miasta Rudnik nad Sanem. Wszystkie murowane z cegły, otynkowane, parterowe lub jednopiętrowe z podziałem ramowym ścian, z gzymsami kordonowymi między piętrami. W przyziemiu znajdują się pomieszczenia handlowo-usługowe. Współczesne budownictwo mieszkaniowo-usługowe powstało w charakterze plomb w miejscu wcześniejszych kamienic. Są to obiekty jednopiętrowe, dostosowane gabarytem do otaczającej zabudowy, lecz o zróżnicowanym wystroju fasad i układu wnętrza, który dostosowany został do potrzeb

Rudnik nad Sanem – Kapliczka, ul. Sandomierska

Rudnik nad Sanem – Figura MB Niepokalanej

i funkcji obiektów. Z murowanych obiektów użyteczności publicznej powstałych na przełomie XIX i XX wieku istnieją budynki: dawnego Seminarium Nauczycielskiego przy ul. Piłsudskiego 20, dworca kolejowego, Banku Kredytowego, obecnie Spółdzielczego przy ul. Rynek 7, Domu Oświatowego, obecnie Miejski Ośrodek Kultury przy ul. Grunwaldzkiej.

Rudnik nad Sanem. – Dawny Bank Kredytowy

Rudnik nad Sanem - Dworzec kolejowy

3. 2. Zabytki ruchome.

a/ wpisane do rejestru zabytków.

Rejestr zabytków ruchomych prowadzony jest (podobnie jak rejestr zabytków nieruchomości) przez wojewódzkiego konserwatora zabytków. Do rejestru wpisuje się zabytek ruchomy na podstawie decyzji wydanej przez wojewódzkiego konserwatora zabytków na wniosek właściciela tego zabytku.

Wojewódzki Konserwator Zabytków może wydać z urzędu decyzję o wpisie zabytku ruchomego do rejestru zabytków w przypadku uzasadnionej obawy zniszczenia lub nielegalnego wywiezienia zabytku za granicę. Do rejestru zabytków nie wpisuje się zabytku wpisanego do inwentarza muzealnego lub wchodzącego w skład narodowego zasobu bibliotecznego.

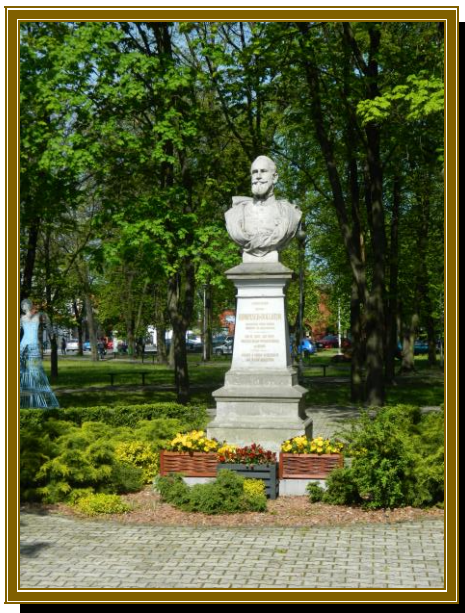
Wedle stanu obecnego na terenie gminy Rudnik nad Sanem znajduje się 52 zabytki ruchome wpisane do rejestru zabytków, na mocy trzech decyzji w sprawie wpisania dobra kultury do rejestru zabytków. Są to następujące decyzje:

* **Decyzja B - 194 z 16 kwietnia 2007 r.**

Wyposażenie kościoła parafialnego p.w. Św. Marcina Biskupa w Kopkach (według załączonego do decyzji spisu, stanowiącego integralną część decyzji, obejmuje 6 obiektów znajdujących się w kościele).

* **Decyzja B - 1008 z 26 września 1988 r.**

Pomnik - popiersie barona Ferdynanda Hompescha, usytuowany przy Rynku w Rudniku nad Sanem.

Rudnik nad Sanem – Pomnik F. Hompescha

*** Decyzja B - 664 z 04 kwietnia 2014 r.**

Zespół 45 nagrobków z terenu cmentarza parafialnego przy ul. Mickiewicza w Rudniku nad Sanem. Wykaz nagrobków wpisanych do rejestru zawiera załącznik nr 2.

b/ w zbiorach muzealnych

Na terenie Gminy i Miasta Rudnik nad Sanem funkcjonuje Centrum Wikliniarstwa w Rudniku nad Sanem. Centrum powstało w odremontowanym na jego potrzeby budynku dawnej Szkoły Ludowej przy ul. Mickiewicza. Uroczyste otwarcie Centrum miało miejsce w dniu 22 maja 2007 roku.

Głównymi celami Centrum są:

- dbałość o historyczny i współczesny wizerunek 135 - letniej tradycji rzemiosła wikliniarskiego,
- promocja rzemiosła i miasta jako Polskiej Stolicy Wikliny.

W celu realizacji wyżej wymienionych celów w Centrum Wikliniarstwa powstały sale wystaw wiklinowych wyrobów artystycznych i użytkowych, sala historyczna, ekspozycja etnograficzna, galeria malarstwa oraz biblioteka i czytelnia ze stanowiskami komputerowymi. W Centrum przechowywany jest cenny zbiór

archeologiczny zgromadzony przez księdza Franciszka Niecałka.

Centrum Wikliniarstwa stanowi organizacyjnie część Miejskiego Ośrodka Kultury w Rudniku nad Sanem.

3.3. Zabytki archeologiczne.

Gmina Rudnik nad Sanem położona w północno - zachodniej części województwa podkarpackiego pod względem fizjograficznym obejmuje Dolinę Dolnego Sanu, Płaskowyż Kolbuszowski i Tarnogrodzki i Równinę Biłgorajską wchodzące w skład makroregionu Kotliny Sandomierskiej.

Kotlina Sandomierska jest zapadliskiem przedgórskim (przedkarpackim) o charakterze obniżenia erozyjnego, a jednocześnie jest ona basenem akumulacyjnym dla rzek karpackich.

Rozbudowana terasa Sanu, duża liczba cieków wodnych powoduje, że na obszarze gminy Rudnik nad Sanem znajduje się bardzo duża liczba stanowisk archeologicznych. Znane są one z badań stacjonarnych i powierzchniowych wykonywanych metodą Archeologicznego Zdjęcia Polski. Stanowiska posiadają różną wartość poznawczą.

Analizując stan osadnictwa prehistorycznego i średniowiecznego na obszarze gminy Rudnik nad Sanem należy zdawać sobie sprawę z odmiennych niż obecnie warunków naturalnych. Podstawowymi czynnikami determinującymi życie społeczeństw pierwotnych był: klimat, gleby, rzeźba terenu oraz szata roślinna.

Najstarsze ślady osadnictwa pochodzą z okresu paleolitu (ok. 9000 – 8300 lat p. n. e.) i są pozostałością sezonowych obozowisk zakładanych przez wyspecjalizowanych myśliwych. Zamieszkiwane były one przez niewielkie, z reguły kilku lub kilkunastoosobowe grupy łowców, używających do wyrobu narzędzi głównie krzemienia, a także rogu, kości i drewna. Ślady osadnictwa z tego okresu na obszarze gminy występują w Rudniku – Stróży (st. 2).

Po ostatecznym ustąpieniu lądolodu i ociepleniu się klimatu formacje tundrowe stopniowo zastępowane były leśnymi.

Okres ten datowany na przełom plejstocenu i holocenu, czyli około 8000 lat p. n. e. nazywany jest mezolitem. W tym czasie następuje migracja części wyspecjalizowanych myśliwych na północ i wschodnie obrzeże Bałtyku. Społeczności, które nie migrowały, zdołały przejść proces adaptacji, wytwarzając nowy model gospodarczy i kulturowy, uwidoczony poprzez miniaturyzację i geometryzację narzędzi krzemiennych. Materiał archeologiczny datowany na okres mezolitu (epoka kamienia) na terenie gminy reprezentuje stanowisko w Rudniku nad Sanem (st. 28).

Pomimo zarysowanych wyżej różnic kulturowych, model ekonomiczny tych społeczności był podobny i stanowił udoskonalenie gospodarki łowiecko – zbierackiej znanej ze schyłkowego paleolitu. Rozprzestrzenienie się lasów zmieniło warunki polowań. Powszechnie używany był łuk. Duże ilości zbrojowników krzemiennych znajdujących się na stanowiskach świadczą o znaczeniu łowiectwa, jako podstawowej formy gospodarczej. Ostrza wykorzystywane były pojedynczo, jako groty strzał lub były składnikami dużych narzędzi kombinowanych typu harpunów. Szczególną odmianę łowiectwa stanowiło rybołówstwo, a o jego znaczeniu świadczy fakt koncentracji osadnictwa w strefie doliny Sanu.

Epoka neolitu (5800 – 2300 lat p. n. e.) wprowadzając gospodarkę wytwórczą związaną z zajęciami rolniczymi (uprawa roli, hodowla zwierząt) doprowadziła do zmiany systemu osadnictwa. Powstały stałe osady, w których jednym z ważniejszych zajęć była produkcja naczyń glinianych. Do najciekawszych stanowisk z tego okresu zaliczyć można stanowiska w Rudniku nad Sanem (st. 11, 17, 19).

Kultura pucharów lejkowatych jest pierwszą kulturą neolityczną, której ludność trwale opanowała tereny nad Dolnym i Środkowym Sanem. Należy przypuszczać, że przybyła ona tutaj z terenów położonych po zachodniej stronie Wisły, przede wszystkim z gęsto zaludnionej Wyżyny Sandomierskiej. Na obszarze gminy osadnictwo tej kultury reprezentowane jest przez stanowisko w Kopkach (st. 19).

W starszym okresie epoki brązu, ok. 1700 roku p.n.e. tereny środkowej i wschodniej Polski oraz zachodniej Ukrainy objęte zostają osadnictwem kultury trzcinieckiej. W międzyrzeczu Wisły i Sanu podstawowe znaczenie miała gospodarka hodowlana

i łowiecko-zbieracka, co wynikało przede wszystkim z warunków środowiska naturalnego. Na większości obszaru zajmowanego przez tę kulturę, zwłaszcza poza wyżynami lessowymi, przeważają niewielkie osady z domami konstrukcji słupowej, ze ścianami z plecionki lub pólziemiankami oraz krótkotrwałe obozowiska z zabudową typu szałasowego. Na obszarze gminy osadnictwo tej kultury reprezentowane jest przez stanowiska w Rudniku nad Sanem (st. 20, 22).

W ciągu środkowego (III), młodszego (IV) i późnego (V) okresu epoki brązu ukształtowała się i funkcjonowała tzw. grupa tarnobrzeska kultury łużyckiej. Wchodzi ona w skład wielkiego kompleksu tzw. kultur popielnicowych, obejmującego znaczne partie Europy zachodniej, środkowej i południowej, których wspólnym elementem był ciepły obrządek pogrzebowy i dominacja pochówków popielnicowych. Z obszaru gminy Rudnik nad Sanem znanych jest obecnie 33 stanowiska zlokalizowane w miejscowościach: Kopki, Rudnik nad Sanem i Rudnik – Stróża.

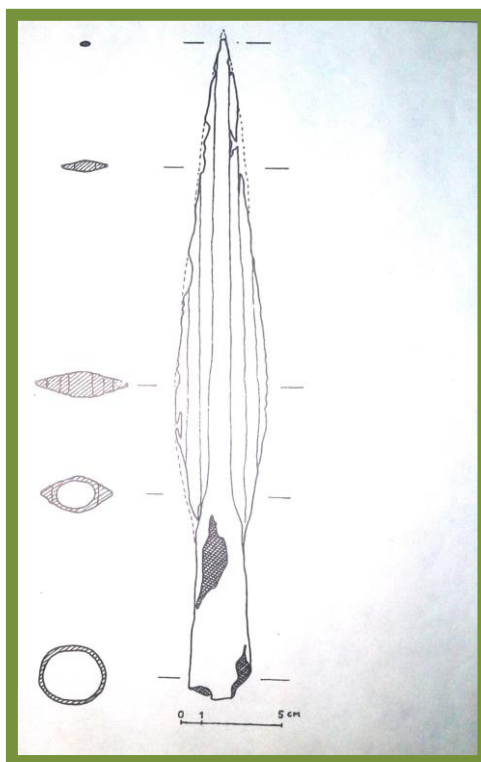
Pierwsze wieki naszej ery to okres wpływów rzymskich epoki żelaza, kiedy to stwierdza się silne oddziaływanie kultury prowincjonalno – rzymskiej, a nawet dochodziło do kontaktów handlowych z Cesarstwem Rzymskim. Rzymianie udawali się tutaj w poszukiwaniu cenionego u nich bursztynu, przywożąc w zamian broń, ekskluzywne wyroby lub płacąc pieniędzmi, które są dość częstym znaleziskiem.

W tym też okresie rozwijała się na naszym terenie tzw. kultura przeworska. Na terenie gminy reprezentują ten okres następujące stanowiska: Kopki (st. 1, 2, 6, 12, 24) i Rudnik nad Sanem (st. 2, 3, 25, 26).

W wyniku olbrzymich przemieszczeń ludności, jakie miały miejsce pod koniec IV i w V wieku n.e. na ten teren napływała także ludność słowiańska zamieszkująca pierwotnie tereny położone znacznie dalej na Wschodzie. Był to czas, kiedy rozpoczął się okres zwany wczesnym średniowieczem, trwający aż do połowy XIII w.

Od tego czasu możemy mówić o ciągłości osadniczo – kulturowej, a także stosując metodę retrospekcyjną wykorzystać późniejsze przekazy piśmienne. Cały ten okres wczesnego średniowiecza jest mocno zróżnicowany. Na początku mamy do czynienia

nia z jednolitą kulturą na znacznych przestrzeniach i niezróżnicowanym społeczeństwem.

Rudnik nad Sanem - Doliny, żelazny grot wczesnośredniowieczny

Od przełomu VII i VIII wieku powstawały pierwsze ugrupowania plemienne, a w X wieku pierwsze organizmy państwowe. Z omawianego okresu pochodzą następujące stanowiska archeologiczne: Kopki (st. 13, 15, 16, 19, 23) i Rudnik nad Sanem (st. 2, 3).

Z okresu średniowiecza zachowało się stanowisko 30, zaś z okresu nowożytnego stanowisko 19 – oba w Rudniku nad Sanem.

Wykaz stanowisk archeologicznych gminy Rudnik nad Sanem, będących w ewidencji i rejestrze zabytków stanowi załącznik nr 3 do niniejszego opracowania.

3.4. Krajobraz kulturowy.

Obszar gminy Rudnik nad Sanem pod względem ukształtowania powierzchni jest dość zróżnicowany krajobrazowo. W jego krajobrazie występują płaskodenne

doliny rzeczne i wynoszące się ponad ich poziom wysoczyzny zwane płaskowyżami. Rolniczy charakter gminy znajduje odzwierciedlenie w krajobrazie, w którym dominują pola uprawne, przeplatane łąkami i pastwiskami. Wśród pól pojawiają się kępy zadrzewień i zakrzewień oraz niewielkie lasy. Krajobraz urozmaicają rzeki, śródpolne oczka wodne, stawy, czy starorzecza (okolice Przędzela, Kopek).

Najbardziej atrakcyjna krajobrazowo jest południowa część gminy porośnięta dużym kompleksem leśnym Puszczy Sandomierskiej, przeplatany śródleśnymi łąkami i mokradłami, a także dolina rzeki San ze wspaniałym widokiem na Bieliny, Krzeszów i Ulanów.

Trzeba zaznaczyć, że tereny rolne, łąkowe i leśne przecinają liczne ciek wodne, w części uregulowane oraz kanały i rowy melioracyjne.

Nieodłącznym składnikiem krajobrazu jest zabudowa skupiona we wsiach i mieście Rudnik nad Sanem.

Głównymi dominantami krajobrazowymi wyróżniają się: wieś Kopki i miasto Rudnik nad Sanem. W krajobrazie gminy eksponowana jest zabudowa miejscowości położonych nad Sanem (Kopki, Przędzel, Rudnik nad Sanem).

Osadnictwo o starej metryce wykazuje ścisły związek z formami krajobrazu naturalnego. Najstarsza osada (Stróża) o charakterze przedlokacyjnym reprezentuje układ rzędowy. Charakterystyczne jest lokalizowanie zabudowy w jednym rzędzie, wzdłuż drogi przebiegającej równolegle do starego koryta rzeki. Formy osadnictwa lokacyjnego (Przędzel, Kopki) reprezentują rozproszoną ulicówkę z nawsiem (okres średniowieczny). Osadnictwo okresu nowożytnego reprezentowane jest przez miasto Rudnik nad Sanem.

4. Ocena stanu dziedzictwa kulturowego. Analiza szans i zagrożeń.

Słabe strony:

- * niezadawalający stan zachowania wielu zabytków i historycznej przestrzeni,
- * niepełna wiedza społeczeństwa o wartościach dziedzictwa kulturowego,
- * brak miejscowych planów zagospodarowania dla niektórych wsi,

* niewykorzystanie specyfiki dziedzictwa kulturowego i krajobrazowego gminy w procesie jej promocji, edukacji, integracji jej mieszkańców i aktywizacji ruchu turystycznego na jej terenie.

Mocne strony:

- * przeznaczenie części budżetu na restaurację zabytków,
- * możliwość wykorzystania zasobu dziedzictwa kulturowego i niektórych obiektów zabytkowych dla potrzeb kultury, oświaty i obsługi ruchu turystycznego,
- * sukcesywna rewitalizacja najważniejszych przestrzeni publicznych, takich jak otoczenie najcenniejszych obiektów zabytkowych, cmentarzy żołnierskich z czasów I wojny światowej i innych,
- * propagowanie wiedzy o przeszłości Rudnika nad Sanem, wsi gminy i o zabytkach poprzez publikacje prasowe, wydawnictwa książkowe, prelekcje i internet,
- * sukcesywne przygotowywanie zasad zarządzania przestrzeniami zabytkowymi dla poszczególnych obszarów, miejscowości i zespołów,
- * zaangażowanie organizacji społecznych do promocji zabytków oraz do opieki nad nimi i ich ochrony,
- * wdrożenie systemu konsultacji społecznych poprzedzających decyzje władz gminy w sprawach odnoszących się do zespołów i poszczególnych obiektów zabytkowych.
- * zaangażowanie w ochronę i promocję zabytków władz gminy i członków Towarzystwa Miłośników Ziemi Rudnickiej.

Szanse:

- * walory harmonijnego krajobrazu kulturowego gminy,
- * interesująca historia Rudnika nad Sanem oraz pozostałych wsi z terenu gminy,
- * możliwość przystosowania i wykorzystania wielu obiektów dla obsługi ruchu turystycznego,
- * możliwość pozyskania finansowania ochrony zabytków ze środków zewnętrznych.

Zagrożenia:

- * brak dbałości o wiele obiektów zabytkowych ze strony ich właścicieli i użytkowników,
- * podejmowanie decyzji w sprawie losu zabytków bez uwzględniania ich wartości historycznych i artystycznych
- * niespójność przepisów prawnych odnoszących się m.in. do zabytków powodująca, że znaczna część zidentyfikowanych zasobów dziedzictwa kulturowego pozbawiona jest jakiegokolwiek ochrony,
- * presja na realizację różnych przedsięwzięć inwestycyjnych i prac wymuszających rozwiązania dla nich niekorzystne,
- * nieuregulowane stany własnościowe obiektów i zespołów zabytkowych uniemożliwiający ich ochronę, zabezpieczenie lub przekazanie ich innym użytkownikom,
- * szczupłość własnych środków finansowych gminy uniemożliwiająca właściwe utrzymanie pozostających w ich gestii obiektów zabytkowych,
- * dekapitalizacja obiektów zabytkowych w wyniku ich porzucenia przez właścicieli, a także w wyniku przeprowadzanych w sposób niewłaściwy prac remontowych i adaptacyjnych.

5. Zadania.

Koordinacja form i metod ochrony dziedzictwa kulturowego jest warunkiem podstawowym i niezbędnym do realizacji zadań wytyczonych w Programie Opieki nad Zabytkami.

Można to osiągnąć poprzez:

- uwzględnienie warunków ochrony zabytków (w tym krajobrazu kulturowego) i dziedzictwa archeologicznego łącznie z uwarunkowaniami ochrony przyrody, równowagi ekologicznej w planach rozwoju gminy,

- włączenie problemów ochrony zabytków do systemu zadań priorytetowych, wynikających z koncepcji zagospodarowania przestrzennego gminy,
- uwzględnianie w Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego Gminy i planach zagospodarowania przestrzennego ochrony krajobrazu naturalnego, związanego z założeniami ruralistycznymi,
- wykorzystanie nowej formy prawnej ochrony zabytków jaką stanowi park kulturowy,
- przeciwdziałanie tendencjom rozpraszania zabudowy wsi,
- uwzględnianie w Studiach Uwarunkowań i planach zagospodarowania przestrzennego problematyki form zabudowy tradycyjnej oraz egzekwowanie nawiązywania w nowych budynkach do lokalnych form i materiałów.

5.1. Rewaloryzacja układu urbanistycznego miasta Rudnik nad Sanem.

- **Działania prawne** - sporządzenie i uchwalenie planu zagospodarowania przestrzennego i rewaloryzacji zespołu staromiejskiego Rudnika nad Sanem. Zadanie to winno być potraktowane jako priorytetowe ze względu na występowanie w Rudniku nad Sanem układu przestrzennego o szczególnych walorach kompozycyjnych i znacznym nasyceniu zabytkową zabudową. Plan zagospodarowania przestrzennego i rewaloryzacji starego miasta uwzględniać powinien wytyczne konserwatorskie oraz zapisy zawarte w Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego Gminy i Miasta Rudnik nad Sanem.

- Kompleksowa i konsekwentna realizacja rewaloryzacji starego miasta Rudnika nad Sanem, ze szczególnym uwzględnieniem następujących wytycznych:
 - a/ w zakresie ochrony i konserwacji zabytkowych zasobów kulturowych oraz ich restauracji:

- zachowanie i uczytelnienie historycznego rozplanowania miasta – rynku z siecią uliczną, z zachowanymi w istniejących ulicach dróg średniowiecznych i nowożytnych,
 - ochrona konserwatorska zabudowy zabytkowej oraz zabudowy o cechach regionalnych,
- b/ w zakresie zachowania i rekompozycji zabytkowego krajobrazu:
- zachowanie kompozycyjnych wartości zespołów wnętrz architektoniczno – krajobrazowych (zachowanie kompozycji wnętrz urbanistycznych związanych z zespołem kościoła parafialnego p.w. Trójcy Świętej, dawnym zespołem pałacowo – parkowym Tarnowskich),
 - ochrona ekspozycji charakterystycznych układów kompozycyjnych wnętrz urbanistycznych oraz sylwety miasta poprzez zachowanie kierunków, ciągów i punktów widokowych,
- c/ przystosowanie zespołu staromiejskiego do współczesnego funkcjonowania jako ośrodka usługowego Gminy i Miasta Rudnika nad Sanem, ze szczególnym uwzględnieniem zasad istotnych dla ochrony środowiska kulturowego:
- sanacja i modernizacja sieci uzbrojenia – wymiana sieci napowietrznych na ziemne, zastąpienie obecnie istniejących latarni na dostosowane charakterem do zabytkowego otoczenia,
 - uporządkowanie działek na zapleczu zabudowy,
 - przestrzeganie wskazanych zasad w stosunku do nowej, uzupełniającej zabudowy dotyczących bryły, formy, kształtu i pokrycia dachów, materiałów i wystroju architektonicznego,
 - przestrzeganie wskazanych zasad dotyczących umieszczania reklam.
- d/ rewaloryzacja pierzei rynkowych zgodnie z wytycznymi konserwatorskimi, odnoszącymi się przede wszystkim do gabarytów pierzei, uzupełniania pierzei.
- Opracowanie oraz realizacja projektu zagospodarowania płyty całego rynku, uwzględniającego: uczytelnienie kompozycji, historyczne elementy rozplanowania, funkcję, małą architekturę, nawierzchnię placu, oświetlenie, korektę zieleni itp.

Projekt uwzględnić powinien historyczne i współczesne potrzeby funkcjonalne, w tym m.in.: funkcję reprezentacyjną, umożliwiającą organizowanie uroczystości patriotycznych i religijnych, imprez rozrywkowych itp., funkcję rekreacyjną (miejsce spotkań i odpoczynku mieszkańców i turystów). Konieczne jest także uporządkowanie ruchu kołowego, uwzględniającego ograniczenie występującej obecnie w rynku uciążliwości komunikacji.

Rudnik nad Sanem - Dawne Towarzystwo Oświatowe

- Opracowanie Studium krajobrazowego dla miasta Rudnik nad Sanem, w celu ochrony i świadomego kształtowania i uczytelnienia walorów krajobrazu i architektury, charakterystycznej sylwety zespołu staromiejskiego z główną pozytywną dominantą bryły kościoła parafialnego p.w. Trójcy Świętej.
- Ochrona wartości zabytkowego krajobrazu kulturowego miasta poprzez zapewnienie szczególnej kontroli zamierzeń inwestycyjnych na atrakcyjnych kierunkach ekspozycji obiektów i zespołów zabudowy w celu ochrony tych ekspozycji.
- Nadanie wyższego standardu przestrzeniom publicznym (przy pełnym zachowaniu ich atrybutów) poprzez konsekwentne stosowanie wytycznych konserwatorskich oraz zachowanie lokalnego charakteru zabudowy przy nowych inwestycjach.

Rudnik nad Sanem – Dawne Seminarium Nauczycielskie

- Popularyzacja wartości zespołu staromiejskiego oraz potrzeb i zasad jego rewaloryzacji nastawiona przede wszystkim na szeroko rozumianą społeczność lokalną (inwestorów, właścicieli i użytkowników obiektów zabytkowych oraz pozostałych mieszkańców); prezentowanie przez władze samorządowe perspektywicznego, pozytywnego obrazu rozwoju miasta i gminy, szans i korzyści, jakie może przynosić należyta dbałość o szeroko rozumiane dziedzictwo kulturowe (pozyskiwanie dodatkowych funduszy, rozwój turystyki, nowe miejsca pracy).

5.2. Ochrona dziedzictwa kulturowego i układów ruralistycznych na obszarach wiejskich.

- Staranne planowanie przestrzenne wsi, respektujące wartości układu ruralistycznego,
- Sporządzenie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego dla obszarów położonych w strefach ochrony konserwatorskiej wyznaczonych

w Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego Gminy i Miasta Rudnik nad Sanem ze względu na potrzebę zapewnienia ładu przestrzennego i ochrony zespołów zabytkowej zabudowy.

- Nawiązanie w nowej architekturze do lokalnych wzorów i materiałów (regionalizm) i konsekwentnego egzekwowania praw w tym zakresie.
- Opracowanie katalogu form budownictwa regionalnego i jego praktyczne wykorzystanie przy realizacji nowych inwestycji przede wszystkim w zakresie budownictwa mieszkalnego, zwłaszcza na obszarach stref ochrony konserwatorskiej i historyczne ukształtowanych i czytelnych do dziś układów przestrzennych.
- Ochrona najcenniejszych obiektów „in situ”.
- Wspieranie rozwoju gospodarstw agroturystycznych zabytkowych obiektach budownictwa drewnianego, oferujących wypoczynek i rozrywkę (regionalne potrawy, zwyczaje, itp.).
- Wspieranie folkloru oraz zanikających zawodów.

5.3. Opieka nad zabytkami nieruchomymi ze szczególnym uwzględnieniem obiektów i zespołów obiektów, charakterystycznych dla gminy i obszaru kulturowego, na którym zlokalizowana jest gmina.

- Podjęcie działań zmierzających do objęcia ochroną prawną poprzez wpis do rejestru zabytków obiektów zabytkowych o znaczących dla regionu wartościach historycznych, artystycznych i naukowych.

Proponuje się uwzględnienie w ww. działaniach następujących obiektów:

- * budynek dawnego Seminarium Nauczycielskiego w Rudniku nad Sanem,
- * budynek dawnego Domu Oświatowego, obecnie Miejski Ośrodek Kultury w Rudniku nad Sanem,
- * budynek dawnego Banku Kredytowego, obecnie Banku Spółdzielczego w Rudniku nad Sanem,

* budynek Dworca Kolejowego w Rudniku nad Sanem.

- Prowadzenie prac remontowych w obiektach zabytkowych, stanowiących własność władz samorządowych, zgodnie z zaleceniami konserwatorskimi.

W pierwszej kolejności należy wykonać prace remontowe i konserwatorskie przy obiektach znajdujących się w złym stanie, a prezentujących wartości zabytkowe lub historyczne i walory architektoniczne.

- Działania zmierzające do kompleksowej rewaloryzacji dawnego zespołu pałacowo - parkowego w Rudniku nad Sanem.
- Zapobieganie dekapitalizacji zabudowy zespołu staromiejskiego w Rudniku nad Sanem - podejmowanie przez samorząd inicjatyw zachęcających właścicieli obiektów zabytkowych do przeprowadzenia remontu i konserwacji.
- Samorządowy system preferencji finansowych dla właścicieli i użytkowników zabytków (m.in. ulgi i zwolnienia podatkowe, partycypacja w kosztach).
- Wspieranie działań zmierzającym do powstrzymania procesu niszczenia oraz działań ratunkowych w stosunku do obiektów zabytkowych o wybitnych w skali gminy, nieużytkowanych i znajdujących się w złym stanie technicznym, a dających jednak możliwość adaptacji do nowej funkcji, służącej (bezpośrednio lub pośrednio) społeczności lokalnej:

* budynek d. Nadleśnictwa w Rudniku nad Sanem.

- Starania o zachowanie i ochronę drewnianego budownictwa w mieście i gminie; zachowanie nielicznych już „enklaw” tego budownictwa.
- Dążenie do zabezpieczenia, konserwacji i zachowania nielicznych już najstarszych i najcenniejszych obiektów budownictwa.
- Wspieranie rozwoju gospodarstw agroturystycznych organizowanych w zabytkowych budynkach jako jedna z możliwych form ratowania niedoinwestowanych, niszczących i ginących z krajobrazu obiektów drewnianych.
- Zapewnienie respektowania wymogów ochrony konserwatorskiej w stosunku do obiektów i zespołów zabytkowych wpisanych do rejestru zabytków oraz znajdujących się w strefach ochrony konserwatorskiej.
- Prowadzenie w pierwszej kolejności prac zabezpieczających i powstrzymujących proces destrukcji, remontowanie zgodnie z wymogami konserwators -

- kimi, preferowanie działań zabezpieczających autentyczną substancję zabytkową.
- Eliminowanie prac adaptacyjnych i remontowych przeprowadzanych ze szkodą dla substancji zabytkowej obiektu.
 - Reagowanie samorządu na brak należytej dbałości właścicieli o bieżące utrzymanie zabytków, w konsekwencji prowadzące do uszkodzeń i zniszczeń.
 - Przy sprzedaży przez gminę obiektów zabytkowych preferowanie inwestorów zobowiązujących się do właściwego zagospodarowania obiektów nieużytkowanych.

Rudnik nad Sanem - Zabudowa śródmiejskowa tzw. „Ratusz”

- Wdrożenie systemu wsparcia finansowego dla właścicieli i użytkowników zabytkowych obiektów (wpisanych do rejestru i do Gminnej Ewidencji Zabytków) przeznaczonego na wykonanie remontów i konserwacji budynków (ulgi podatkowe, finansowanie prac inwentaryzacyjnych i dokumentacyjnych, współfinansowanie remontów).
- Przestrzeganie podstawowych wymogów estetyki w stosunku do zabytkowych obiektów i zespołów, ze szczególnym uwzględnieniem zasad konserwatorskich dotyczących umieszczania reklam, kolorystyki elewacji oraz poprzez działania niskonakładowe jak: bieżąca konserwacja, uporządkowanie obejścia, urządzenie zieleni, wymiana nieestetycznych współczesnych

ogrodzeń.

- Zwracanie uwagi w trakcie wykonywania remontów zabytkowych kapli - czek na zachowanie lub przywracanie ich pierwotnej, tradycyjnej bryły, formy, stylu, materiałów, pokrycia dachowego, wystroju i detalu architektonicznego itp.
- Prowadzenie gminnej ewidencji zabytków:
 - * monitoring dotyczący stanu zachowania obiektów zabytkowych, prowadzonych prac remontowych i konserwatorskich oraz bieżące wprowadzanie danych do komputerowej bazy ewidencji gminnej,
 - * wypracowanie zasad wymiany informacji i aktualizacji danych dotyczących obiektów zabytkowych, objętych gminną ewidencją zabytków pomiędzy Urzędem Ochrony Zabytków - Delegatura w Tarnobrzegu a Urzędem Gminy i Miasta w Rudniku nad Sanem.

5.4. Opieka nad zabytkami ruchomymi.

- Wspieranie prac konserwatorskich zespołów zabytków ruchomych w kościołach parafialnych w Rudniku nad Sanem i Kopkach.
- Należy wykonać karty ewidencyjne zabytków ruchomych znajdujących się w kościołach parafialnych w Rudniku nad Sanem i Kopkach.
- Podjęcie działań w zakresie ochrony zabytkowego wyposażenia kapliczek przydrożnych drogą wymiany oryginałów na kopie oraz umieszczanie zabytków w zbiorach publicznych (państwowych i kościelnych).

5.5. Ochrona wartości niematerialnych.

- Pielęgnowanie (ochrona) tożsamości kulturowej regionu, wzmocnienie procesów integracyjnych w społeczności lokalnej.
- Utrwalenie w świadomości społecznej tzw. tradycji miejsca, lokalizacji nieistniejących obiektów o znaczeniu dla historii regionu np. cmentarzy

żydowskich, czy synagogi.

- Używanie i stosowanie (także w stosunku do nowo powstających zespołów zabudowy) historycznych nazw miejscowych – przysiółków, historycznych nazw ulic itp., inicjowanie nowego nazewnictwa lub zmian w istniejącym nazewnictwie, promujących lokalną historię i lokalne tradycje.
- Utrzymanie i bieżąca konserwacja figur przydrożnych i pomników połączone z kultywowaniem, dokumentowaniem i upowszechnianiem tradycji związanej z tymi obiektami.
- Upamiętnianie i utrwalanie w pamięci mieszkańców, zwłaszcza młodego pokolenia, ważnych wydarzeń historycznych, wybitnych postaci związanych z regionem itp., poprzez działalność wydawniczą (regionalia), prowadzenie lekcji na temat przeszłości kultury regionu, organizowanie okazjonalnych wystaw i ekspozycji itp.
- Wspieranie lokalnych inicjatyw zmierzających do udokumentowania, zachowania, kultywowania, wartości niematerialnych (pieśni, podania, legendy, tradycje związane z ważnymi wydarzeniami rodzinnymi, jak śluby czy pogrzeby, tradycje związane ze świętami, potrawy regionalne, nazwy miejscowe).
- Otaczanie opieką historycznych miejsc kultu religijnego.
- Wspieranie i promowanie lokalnych inicjatyw – imprez kultywujących tradycje, regionalny strój, obrzędy.

5.6. Opieka nad zabytkami archeologicznymi.

Dziedzictwo archeologiczne ma zasadnicze znaczenie dla wiedzy o historii ludzkości. Skutki ostatnich wojen, industrializacja, nielegalne i nienaukowe wykopaliska sprawiły, że wśród europejskiej społeczności wzrosła świadomość w tym zakresie. W styczniu 1992 roku w La Valetta przyjęto Europejską Konwencję o ochronie dziedzictwa archeologicznego, nakładając na sygnatariuszy obowiązek objęcia przez państwo ochroną reliktyw przeszłości oraz właściwego kształtowania prawa w celu ich ochrony. Polska jest sygnatariuszem tej konwencji.

- Dla właściwej i pełnej ochrony dziedzictwa i środowiska kulturowego ważne jest rozpoznanie i zbadanie materiału archeologicznego. Podstawowym programem badawczym, realizowanym w Polsce od połowy lat 70-tych XX wieku, którego celem jest rejestracja stanowisk archeologicznych w oparciu o badania powierzchniowe jest Archeologiczne Zdjęcie Polski (AZP). Na podstawie wyników tworzony jest wykaz stanowisk archeologicznych w obrębie terenu, stanowiącego fragment umownie podzielonego obszaru Polski (prostokąt o powierzchni ok. 35 km²). Ilość stanowisk na poszczególnych obszarach jest zróżnicowana, zestawienie liczbowe jest ciągle aktualizowane. Niewielki procent wszystkich stanowisk jest dogłębnie przebadany. Dla gminy Rudnik nad Sanem wykonano AZP na przełomie lat 80-tych i 90-tych XX wieku.
- Stanowiska archeologiczne ze względu na położenie (w dużej masie) na polach uprawnych są zagrożone dewastacją i nieodwracalną utratą. Wśród miejscowej ludności nie ma świadomości wieku owych zabytków. Ochrona stanowisk archeologicznych często to tylko dobra wola użytkownika pola. Trudno winić miejscową ludność za nienależytą dbałość, ale brak aktualnej wiedzy prowadzi właśnie w tym kierunku.
- Obszar gminy Rudnik nad Sanem charakteryzuje się występowaniem interesujących stanowisk archeologicznych. Część z nich należałoby objąć badaniami wykopaliskowymi, które umożliwiłyby ich pełniejszą charakterystykę. Rozpoznanie należałoby przeprowadzić na stanowiskach z wszystkich okresów; wydają się, że ważne byłyby stanowiska, na których stwierdzono wielofazowość zasiedlenia.
- Wszelkie prace ziemne w obrębie zlokalizowanych stanowisk archeologicznych prowadzić należy w porozumieniu z wojewódzkim konserwatorem zabytków.

5.7. Praktyczne wykorzystanie zasobów dziedzictwa kulturowego.

5.7.1. Rozwój turystyki i działania promocyjne:

- a/ kreowanie szlaków edukacyjno – turystycznych po zasobach dziedzictwa kulturowego gminy,
- b/ wspieranie rozwoju agroturystyki z wykorzystaniem zabytkowych obiektów budownictwa drewnianego,
- c/ wykorzystanie zasobów kulturowych w promocji gminy i intensyfikacji jej rozwoju, szczególnie obszarów wiejskich np. w powiązaniu z ochroną środowiska, inwestycjami w otoczeniu rolnictwa, ochroną tradycyjnych form gospodarowania.

5.7.2. Działania edukacyjne:

- a/ inicjowanie i wspieranie wydawnictw obejmujących zagadnienia ochrony dóbr kultury,
- b/ budowanie klimatu społecznego zrozumienia i akceptacji dla idei ochrony i dawności zabytków odczytywanych jako źródło tożsamości, wiedzy i dumy z przeszłości, tradycji, wiedzy o sposobie życia i pracy przodków,
- c/ wspieranie inicjatyw mających na celu edukowanie społeczeństwa, zwłaszcza dzieci i młodzieży na rzecz ochrony dziedzictwa, ze szczególnym uwzględnieniem tradycji lokalnych i idei małych ojczyzn,
- d/ popularyzacja opieki nad zabytkami poprzez wszelkiego rodzaju konkursy promujące wiedzę i znanstwo dziedzictwa kulturowego,
- e/ wspieranie inicjatyw mających na celu edukowanie, zwłaszcza dzieci i młodzieży na rzecz ochrony dziedzictwa archeologicznego,
- f/ inicjowanie i wspieranie rozwoju szkolnych izb tradycji (gromadzących dawne i współczesne fotografie dokumentujące przestrzeń kulturową;

przedmioty użytku codziennego przodków itp.).

6. Instrumentarium realizacji Gminnego Programu Opieki nad Zabytkami Gminy i Miasta Rudnik nad Sanem.

Zakłada się, że zadania określone w Programie Opieki nad Zabytkami Gminy i Miasta Rudnik nad Sanem będą realizowane w wyniku następujących działań:

a/ ścisła współpraca władz samorządowych z wojewódzkim konserwatorem zabytków oraz właścicielami i użytkownikami obiektów zabytkowych, parafiami, organizacjami pozarządowymi, stowarzyszeniami i regionalnymi ośrodkami naukowymi,

b/ działania własne władz samorządowych:

- * **prawne** – sporządzenie i uchwalenie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, wnioskowanie o wpis do rejestru zabytków województwa podkarpackiego obiektów, które winny być objęte ochroną, powoływanie parków kulturowych,

- * **finansowe** – należyte utrzymywanie, wykonywanie remontów i prac konserwatorskich przy obiektach zabytkowych, będących własnością gminy oraz stosowanie systemu dotacji i ulg finansowych, nagród, czy zachęt dla właścicieli i użytkowników obiektów zabytkowych,

- * **programowe** – realizacja projektów i programów regionalnych,

- * **działania promocyjne i edukacyjne,**

c/ działania w ramach programów dofinansowywanych z funduszy Unii Europejskiej.

Zgodnie z zapisami ustawy z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami prezydent, burmistrz, wójt ma obowiązek sporządzania, co dwa lata sprawozdania z realizacji programu, które przedstawia radzie gminy.

Zaleca się, aby sprawozdania te były przekazywane do wiadomości Urzędu Ochrony Zabytków – Delegatura w Tarnobrzegu.

Kolejna edycja (aktualizacja gminnego programu opieki nad zabytkami gminy

i miasta Rudnik nad Sanem ma być opracowana po czterech latach od przyjęcia go przez Radę Miasta Rudnik nad Sanem.

7. Zasady oceny realizacji Gminnego Programu Opieki nad Zabytkami Gminy i Miasta Rudnik nad Sanem.

Zgodnie z zapisami art. 87 ust. 1 i ust. 5 ustawy z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami prezydent, burmistrz, wójt ma obowiązek sporządzania, co dwa lata sprawozdania z realizacji programu, które przedstawia radzie gminy.

Zaleca się, aby sprawozdania te były przekazywane do wiadomości Urzędu Ochrony Zabytków – Delegatura w Tarnobrzegu.

Kolejna edycja (aktualizacja Programu Opieki nad Zabytkami Gminy i Miasta Rudnik nad Sanem ma być opracowana po czterech latach od przyjęcia go przez Radę Miejską w Rudniku nad Sanem.

Sprawozdanie powinno określać poziom realizacji gminnego programu oraz efektywność wykonania planowanych zadań, w tym m.in. poziom (w % bądź liczbach):

- * wydatków budżetu Gminy na ochronę i opiekę nad zabytkami,* wartość finansową wykonanych/dofinansowanych prac remontowo-konserwatorskich,
- * liczba obiektów poddanych tym pracom,
- * poziom (w %) objęcia terenu Gminy miejscowymi planami zagospodarowania przestrzennego,
- * liczba wniosków o wpis do rejestru zabytków obszarów, obiektów i zespołów zabytkowych,
- * liczba wydanych wydawnictw, liczba szkoleń, imprez związanych z ochroną dziedzictwa kulturowego itd.,
- * liczba osób zatrudnionych w agroturystyce i dziedzinach związanych z ochroną zabytków,
- * liczba zabytków oznakowanych znakiem błękitnej tarczy.

8. Źródła finansowania gminnego Programu Opieki nad Zabytkami gminy Rudnik nad Sanem.

Przygotowany program jest zbiorem celów dla gminy jako terytorium administracyjnego, a nie władz samorządowych, także źródła finansowania nie odnoszą się wyłącznie do środków, którymi dysponować może samorząd. Zakłada się zatem, że źródłem finansowania zadań będą zarówno środki, które pozostają w dyspozycji lub zasięgu władz samorządowych, jak również inne źródła (prywatne, rządowe itp.). Jest to o tyle istotne, iż duża część źródeł zewnętrznych wymaga zapewnienia wkładu własnego we współfinansowanych przez nie projektach. Regularne zabezpieczanie środków z budżetu gminy pozwoli na podjęcie powolnych, ale systematycznych kroków w kierunku ratowania kolejnych obiektów dziedzictwa kulturowego.

Podstawową zasadę finansowania zadań z zakresu opieki nad zabytkami określa Ustawa o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami z dnia 23 lipca 2003 roku.

Zgodnie z zapisami zawartymi w rozdziale 7 w/w Ustawy, obowiązek sprawowania opieki nad zabytkami, w tym finansowania prac konserwatorskich, restauratorskich i robót budowlanych przy zabytku spoczywa na osobie fizycznej lub jednostce organizacyjnej posiadającej tytuł prawny do zabytku. Dla jednostki samorządu terytorialnego, posiadającej tytuł prawny do obiektu, opieka nad zabytkiem jest jej zadaniem własnym.

Źródła zewnętrznego finansowania można podzielić następująco:

Źródła krajowe:

- 1) dotacje ministra kultury,
- 2) programy operacyjne Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego,
- 3) promesa Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego,
- 4) dotacje wojewódzkiego konserwatora zabytków,
- 5) dotacje powiatowe,
- 6) dotacje gminne,

7) dotacje Województwa.

Źródła zagraniczne:

- 1) źródła unijne w ramach funduszy strukturalnych,
- 2) źródła pozaunijne - Mechanizm Norweski i Mechanizm Finansowy EOG.

8.1 ŹRÓDŁA KRAJOWE

DOTACJE NA DOFINANSOWANIE PRAC KONSERWATORSKICH, RESTAURATORSKICH LUB ROBÓT BUDOWLANYCH UDZIELANE PRZEZ MINISTRA WŁAŚCIWEGO DS. KULTURY ORAZ PROGRAMY OPERACYJNE MINISTERSTWA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO

Ogłaszane decyzją Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego programy operacyjne stanowią podstawę ubiegania się o środki ministerialne na zadania z zakresu kultury realizowane przez jednostki samorządu terytorialnego, instytucje kultury, instytucje filmowe, szkoły i uczelnie artystyczne, organizacje pozarządowe oraz podmioty gospodarcze. Programy operacyjne określają: cele, zadania, typy projektów, alokację finansową, uprawnionych wnioskodawców, tryb naboru i wyboru wniosków, kryteria oceny, zobowiązania wnioskodawców, wskaźniki monitoringu. Przy ocenie wniosków branych jest pod uwagę wiele kryteriów, m.in.: wartość merytoryczna, zakorzenienie w tradycji, zasadność realizacji projektu, wiarygodność organizatora, efektywność wykorzystania środków. Programy są ogłaszane rokrocznie, z reguły w kilku priorytetach.

Celem **Programu „Dziedzictwo kulturowe”** jest ochrona polskiego dziedzictwa kulturowego w kraju i za granicą, wspieranie działalności muzeów oraz popularyzacja kultury ludowej.

Program „Dziedzictwo kulturowe” składa się z następujących priorytetów:

a/ Ochrona zabytków

INSTYTUCJA ZARZĄDZAJĄCA: Departament Ochrony Zabytków

Strategicznym celem priorytetu jest zachowanie materialnego dziedzictwa kulturowego, realizowane poprzez konserwację i rewaloryzację zabytków nieru-

chomych i ruchomych oraz ich udostępnianie na cele publiczne.

Kluczowe dla realizacji celów priorytetu są zadania prowadzące do zabezpieczenia, zachowania i utrwalenia substancji zabytku. W ramach priorytetu dofinansowania nie mogą zaś uzyskać projekty zakładające adaptację, przebudowę obiektów zabytkowych lub ich znaczącą rekonstrukcję. W pierwszej kolejności wsparcie otrzymywać będą obiekty najbardziej zagrożone oraz zabytki najcenniejsze – wpisane na Listę Światowego Dziedzictwa Kulturowego i Przyrodniczego Ludzkości UNESCO, uznane za Pomniki Historii oraz te, posiadające wyjątkową wartość historyczną, artystyczną lub naukową.

Biorąc pod uwagę fakt, że priorytet ma charakter ogólnopolski, szczególny nacisk kładziony jest też na projekty uwzględniające rolę zabytków w rozwoju turystyki. Dlatego istotnym celem priorytetu jest kierowanie pomocy dla cennych obiektów położonych na terenach uboższych gospodarczo i turystycznie, czego efektem będzie zwiększenie dostępności do zabytków, podniesienie atrakcyjności regionów i wykorzystanie przez nie potencjału związanego z posiadaniem dziedzictwem kulturowym.

Mimo, że określone regulaminem zasady dopuszczają możliwość całkowitego finansowania zadania, to wsparcie takie będzie można otrzymać tylko w szczególnych przypadkach, gdy zabytek posiada wyjątkową wartość historyczną, artystyczną i naukową, wymaga przeprowadzenia złożonych pod względem technologicznym prac lub gdy stan zabytku wymaga niezwłocznego podjęcia prac.

Istotnym elementem brany pod uwagę przy ocenie organizatorów będzie ich doświadczenie, podejmowanie w przeszłości działań zmierzających do zabezpieczenia obiektu zabytkowego oraz umiejętność pozyskiwania innych niż ministerialne środków na realizację zadania, a także zdolność do maksymalnego wykorzystania w przyszłości potencjału dofinansowanej inwestycji. Kluczowym efektem działań realizowanych w ramach priorytetu winno być stworzenie trwałych podstaw dla harmonijnego funkcjonowania obiektów zabytkowych we współczesnym, podlegającym dynamicznym, nierzadko nieodwracalnym zmianom otoczenia. Dzięki realizacji nakreślonych wyżej celów obiekty zabytkowe, zachowując status materialnych świadectw minionych wieków, pozostaną integralną, pełnoprawną częścią czasów obecnych i przyszłych.

W ramach priorytetu można ubiegać się o dofinansowanie następujących rodzajów zadań:

1. Prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków planowanych do przeprowadzenia w roku udzielenia dofinansowania.
2. Prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków przeprowadzonych w okresie trzech lat poprzedzających rok złożenia wniosku (po wykonaniu wszystkich prac lub robót określonych w pozwoleniu wydanym przez wojewódzkiego konserwatora zabytków).
3. W przypadku zadań określonych w ust. 1 można ubiegać się wyłącznie o dofinansowanie kosztów określonych w art. 77 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2020 roku, poz. 282).
4. Do priorytetu nie kwalifikują się zadania, które są współfinansowane ze środków europejskich.

Uprawnieni wnioskodawcy

1. O dofinansowanie w ramach priorytetu mogą ubiegać się podmioty prawa polskiego – osoby fizyczne, jednostki samorządu terytorialnego lub inne jednostki organizacyjne, będące właścicielem lub posiadaczem zabytku wpisanego do rejestru albo posiadające taki zabytek w trwałym zarządzie.
2. W przypadku zadań określonych w § 1 ust. 1 pkt. 2 regulaminu tego priorytetu o dofinansowanie ubiegać mogą się wyłącznie wnioskodawcy, których działalność nie jest finansowana ze środków publicznych.
3. O dofinansowanie w ramach priorytetu nie mogą ubiegać się państwowe instytucje kultury, publiczne szkoły oraz uczelnie wyższe, uczelnie artystyczne oraz inne podmioty, o których mowa w art. 72 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami.

Tryb naboru: do 30 listopada br. i 31 marca następnego. Nabory listopadowe zazwyczaj wyczerpują alokację na dany rok.

1. Minimalna kwota wnioskowanego dofinansowania wynosi 25 000,00 zł.
2. W szczególnych przypadkach minister może przyznać dofinansowanie w kwocie niższej od minimalnej kwoty wnioskowanej.
3. Dofinansowanie, zgodnie z art. 77 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, może być udzielone w wysokości do 50% nakładów koniecznych.
4. W przypadkach określonych w art. 78 ust. 2 i ust. 3 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, dofinansowanie może być udzielone w kwocie do 100% nakładów koniecznych.
5. Wnioskodawca ubiegający się o kwotę wyższą niż 50% nakładów koniecznych zobowiązany jest umieścić we wniosku stosowną informację na ten temat wraz z uzasadnieniem. Wniosek nie zawierający takiego uzasadnienia zostanie odrzucony jako błędny formalnie.

Na podstawie art. 77 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami dotacja na prace konserwatorskie, restauratorskie i roboty budowlane może obejmować nakłady konieczne na:

- 1) sporządzenie ekspertyz technicznych i konserwatorskich,
- 2) przeprowadzenie badań konserwatorskich lub architektonicznych,
- 3) wykonanie dokumentacji konserwatorskiej,
- 4) opracowanie programu prac konserwatorskich i restauratorskich,
- 5) wykonanie projektu budowlanego zgodnie z przepisami Prawa budowlanego,
- 6) sporządzenie projektu odtworzenia kompozycji wnętrz,
- 7) zabezpieczenie, zachowanie i utrwalenie substancji zabytku,
- 8) stabilizację konstrukcyjną części składowych zabytku lub ich odtworzenie w zakresie niezbędnym dla zachowania tego zabytku,
- 9) odnowienie lub uzupełnienie tynków i okładzin architektonicznych albo ich całkowite odtworzenie, z uwzględnieniem charakterystycznej dla tego zabytku kolorystyki,
- 10) odtworzenie zniszczonej przynależności zabytku, jeżeli odtworzenie to nie przekracza 50% oryginalnej substancji tej przynależności,
- 11) odnowienie lub całkowite odtworzenie okien, w tym ościeżnic i okiennic, zewnętrznych drzwi i drzwi, więźby dachowej, pokrycia dachowego, rynien i rur

spustowych,

12) modernizację instalacji elektrycznej w zabytkach drewnianych lub w zabytkach, które posiadają oryginalne, wykonane z drewna części składowe i przynależności,

13) wykonanie izolacji przeciwwilgociowej,

14) uzupełnianie narysów ziemnych dzieł architektury obronnej oraz zabytków archeologicznych nieruchomości o własnych formach krajobrazowych,

15) działania zmierzające do wyeksponowania istniejących, oryginalnych elementów zabytkowego układu parku lub ogrodu,

16) zakup materiałów konserwatorskich i budowlanych, niezbędnych do wykonania prac i robót przy zabytku wpisanym do rejestru, o których mowa w pkt 7-15,

17) zakup i montaż instalacji przeciwwłamaniowej oraz przeciwpożarowej i odgromowej.

UWAGA !!! – sporządzenie ekspertyz, badań, dokumentacji, programów lub projektów stanowi koszty kwalifikowane jedynie w przypadku, gdy są częścią prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych, bądź wynikają z prowadzonych prac i są wykonywane po dacie podpisania umowy o dotację.

b/ Ochrona zabytków archeologicznych

INSTYTUCJA ZARZĄDZAJĄCA: Narodowy Instytut Dziedzictwa

PROGNOZOWANY BUDŻET PROGRAMU.

- przewidywana kwota wydatków
w etapie konkursowym: 4 000 000 zł
- kwota zarezerwowana dla zadań
rozpatrywanych w etapie odwoławczym: 600 000 zł
- ogółem: 4 600 000 zł

Strategicznym celem priorytetu jest ochrona dziedzictwa archeologicznego poprzez wspieranie kluczowych dla tego obszaru zadań, obejmujących nieinwazyjne badania archeologiczne, ewidencję i inwentaryzację zabytków archeologicznych oraz opracowanie i publikację wyników przeprowadzonych badań archeologicznych. Cel ten został sformułowany w oparciu o fundamentalną dla ochrony dziedzictwa kulturowego zasadę zrównoważonego rozwoju, która dopuszcza inwazyjne metody badawcze jedynie w ostateczności, gdy stanowisko (zabytek archeologiczny) narażone

jest na bezpośrednie zniszczenie spowodowane oddziaływaniem przyrodniczym, bądź działaniami człowieka.

Stąd zadaniem priorytetu jest wspieranie i promocja badań prowadzonych metodami niedestrukcyjnymi, wykorzystującymi techniki tradycyjne oraz nowoczesne osiągnięcia techniczne, a także publikacja ich wyników. Nie będą natomiast wspierane projekty, które prowadzą do niszczenia stanowisk archeologicznych (np. poprzedzające rekonstrukcje na stanowisku archeologicznym).

Ze względu na rozległość, różnorodność, a zwłaszcza nieodnawialność zasobów tworzących dziedzictwo archeologiczne oraz złożoność procesów związanych z jego badaniem i ochroną, kluczowe dla właściwej realizacji celów priorytetu jest nie tylko zachowanie wysokiej wartości naukowej i poznawczej prowadzonych działań, lecz również przestrzeganie w trakcie ich realizacji określonych norm międzynarodowych, wskazanych w Europejskiej konwencji o ochronie dziedzictwa archeologicznego (Konwencja Maltańska) i Międzynarodowej Karcie Ochrony i Zarządzania Dziedzictwem Archeologicznym ICOMOS (Karta Lozańska). Zadania finansowane w ramach priorytetu powinny być realizowane zgodnie z tymi zasadami. Szczególnie istotne jest upowszechnianie wyników badań już zakończonych, które do tej pory nie doczekały się opracowania i publikacji, stąd projekty podejmujące takie zagadnienia będą wyżej oceniane.

Biorąc pod uwagę fakt, że istotnym czynnikiem, umożliwiającym skuteczną realizację projektów o wyżej nakreślonym profilu, jest stabilność finansowa i organizacyjna, w ramach priorytetu rozszerzony zostaje zakres finansowania zadań w trybie wieloletnim, a suma dofinansowań udzielanych w tym trybie może wynieść do 40% budżetu priorytetu.

Wsparcie finansowe udzielane będzie tym projektom, których autorzy, dysponując niezbędnym doświadczeniem oraz zapleczem organizacyjnym i naukowym, gwarantują stabilność działania oraz wysoki poziom kadry odpowiedzialnej za realizację podjętych zamierzeń merytorycznych.

Zasadniczym efektem działań finansowanych w ramach priorytetu powinno być upowszechnienie w środowisku naukowym i konserwatorskim wyników przeprowadzonych dotychczas badań, co pozwoli na wykorzystanie ich do świadomej i zrównoważonej ochrony dziedzictwa. Równoległe działania te powinny rozwijać

świadomość społeczną, zarówno jeśli chodzi o wartość dziedzictwa archeologicznego, jak i potrzebę jego zachowania i ochrony, zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju.

W ramach priorytetu można ubiegać się o dofinansowanie następujących rodzajów zadań, służących ochronie dziedzictwa archeologicznego na terenie Rzeczypospolitej Polskiej:

- 1) ewidencja i inwentaryzacja zabytków archeologicznych metodą badań powierzchniowych, w tym kontynuacja badań w ramach programu Archeologiczne Zdjęcie Polski oraz weryfikacja badań dotychczasowych;
- 2) nieinwazyjne badania archeologiczne, nie związane z planowanymi bądź realizowanymi inwestycjami, wykorzystujące nowoczesne metody i sprzęt;
- 3) opracowanie, wraz z obowiązkową publikacją książkową, wyników przeprowadzonych badań archeologicznych, w tym analiza i konserwacja pozyskanych w ramach tych badań zabytków.

W przypadku wyników archeologicznych badań poprzedzających inwestycje, dofinansowane mogą być wyłącznie koszty opracowania redakcyjnego i publikacji książkowej oraz ewentualnych dodatkowych analiz, które nie zostały wykonane w ramach umowy z inwestorem.

O dofinansowanie w ramach priorytetu ubiegać się mogą następujące podmioty prawa polskiego:

- 1) samorządowe instytucje kultury,
- 2) państwowe instytucje kultury,
- 3) organizacje pozarządowe,
- 4) publiczne uczelnie akademickie,
- 5) niepubliczne uczelnie akademickie,
- 6) podmioty prowadzące działalność gospodarczą.

1. Minimalna kwota wnioskowanego dofinansowania wynosi 30 000 zł.

2. W szczególnych przypadkach minister może przyznać dofinansowanie w kwocie niższej od minimalnej kwoty wnioskowanej.

3. Maksymalna kwota wnioskowanego dofinansowania wynosi 200 000 zł oraz nie może przekraczać 85% budżetu przedstawionego we wniosku.

Wnioskodawca może ubiegać się o dofinansowanie zadania na okres dwóch kolejnych lat. Zadania dwuletnie muszą spełniać następujące warunki:

- 1) wnioskodawca przedstawia w formularzu wniosku odrębne kosztorysy i harmonogramy na każdy rok realizacji zadania;
- 2) w każdym roku realizacji zadania obowiązują wymagania odnośnie minimalnej i maksymalnej kwoty dofinansowania wnioskowanego na dany rok realizacji, określone w § 14 ust. 1 i ust. 3 regulaminu priorytetu;
- 3) w każdym roku realizacji zadania obowiązują wymagania odnośnie procentowego udziału dofinansowania ministra w stosunku do rocznego budżetu zadania określone w § 14 ust. 3 regulaminu priorytetu, z zastrzeżeniem § 14 ust. 7-9 .

W przypadku pozytywnego rozpatrzenia wniosku, określona zostaje całościowa kwota dofinansowania wraz z podziałem na każdy rok realizacji.

Koszty kwalifikowane:

1. Honoraria i wynagrodzenia:

- wykonawców badań, dokumentacji, konserwacji i analiz specjalistycznych,
- autorów tekstów i opracowań,
- redaktorów, tłumaczy i recenzentów tekstów do publikacji.

2. Zakup usług związanych z realizacją zadania:

- analizy i badania specjalistyczne, np. metalograficzne, dendrologiczne,
- wykonanie dokumentacji, także w formie cyfrowej (np. modele 3D, skany),
- konserwacja zabytków ruchomych,
- wykonanie zdjęć lotniczych,
- badania nieinwazyjne, np. geomagnetyczne, elektrooporowe

3. Koszty związane z publikacją, w tym:

- projekt, skład, łamanie, druk,
- opracowanie fotografii i ilustracji,
- tłoczenie płyt,
- publikacja w internecie.

4. Organizacja realizacji zadania, w tym:

- wynajęcie sprzętu niezbędnego do wykonania badań,
- zakup map niezbędnych do realizacji zadania,
- zakup niezbędnych materiałów biurowych,
- koszty transportu i wyjazdów w teren (z wyłączeniem noclegów),
- koordynacja zadania,
- obsługa finansowo-księgową (nie dotyczy instytucji kultury oraz uczelni).

5. Promocja zadania, w tym: ogłoszenia w mediach i internecie, ulotki i broszury reklamowe, organizacja wystaw, spotkań i konferencji (ale nie udział w konferencjach organizowanych przez inne podmioty).

Koszty promocji nie powinny przekraczać 10% budżetu zadania.

c/ Rozwój infrastruktury kultury – Infrastruktura kultury

INSTYTUCJA ZARZĄDZAJĄCA: Departament Szkolnictwa Artystycznego i Edukacji Kulturalnej

PROGNOZOWANY BUDŻET PROGRAMU.

• kwota zarezerwowana na finansowanie zadań wieloletnich z lat 2018-2019:	4 520 000,00 zł
• przewidywana kwota wydatków w etapie konkursowym:	23 480 000,00 zł
• kwota zarezerwowana dla zadań rozpatrywanych w etapie odwoławczym:	4 200 000,00 zł
ogółem:	32 200 000,00 zł

Celem Programu „Rozwój infrastruktury kultury” jest wsparcie infrastruktury i poprawa funkcjonowania podmiotów prowadzących działalność kulturalną, szkół i uczelni artystycznych oraz domów kultury.

Celem priorytetu jest stworzenie optymalnych warunków dla prowadzenia działalności kulturalnej, poprzez modernizację i rozbudowę infrastruktury instytucji kultury, a także innych podmiotów działających w tym obszarze.

Od wielu lat sytuacja podmiotów działających w sferze kultury ukazuje ogromne potrzeby wsparcia finansowego, które umożliwi ich modernizację i rozwój, a także zwiększenie dostępu i podniesienie atrakcyjności oferty kulturalnej.

Strategicznym celem priorytetu jest zatem stworzenie optymalnych warunków dla prowadzenia działalności kulturalnej, poprzez modernizację i rozbudowę infrastruktury instytucji kultury, a także innych podmiotów działających w tym obszarze. Katalog działań priorytetu, obejmujący prace budowlane, zakup wyposażenia niezbędnego dla realizacji celów statutowych, czy sporządzanie dokumentacji technicznej, daje możliwość finansowania zadań generujących istotne zmiany jakościowe, w zakresie sprawności i efektywności funkcjonowania zaplecza materialno-technicznego, podmiotów objętych priorytetem.

Ze względu na zróżnicowany stan infrastruktury w tym sektorze założenia priorytetu dopuszczają finansowanie różnorodnych zadań. Szczególnie istotne są: poprawa stanu infrastruktury kultury zwiększająca dostęp do oferty kulturalnej i podnosząca jej atrakcyjność, działania przyczyniające się do faktycznego zwiększenia potencjału instytucji kultury, dostosowanie do standardów europejskich, wzrost konkurencyjności podmiotu, wzmocnienie działalności o charakterze ponadregionalnym. Konieczne jest także wspieranie zadań o charakterze interwencyjnym, likwidujących skutki zdarzeń losowych, klęsk żywiołowych lub związanych z prowadzeniem wieloletnich inwestycji, wdrażaniem działań zapewniających niezbędne warunki do prowadzenia działalności kulturalnej.

Biorąc pod uwagę fakt, że istotnym czynnikiem umożliwiającym skuteczną realizację projektów, o wyżej nakreślonym profilu, jest stabilność finansowa i organizacyjna, zostaje wprowadzona w ramach priorytetu możliwość finansowania zadań w trybie wieloletnim, a suma dofinansowań udzielanych w tym trybie może wynieść do 40% budżetu priorytetu w danym roku budżetowym. Wsparcie finansowe kierowane będzie do podmiotów, których zadania powstaną w oparciu o stabilne źródła finansowania, przy założeniu, że autorzy projektów gwarantują konsekwentną realizację podjętych działań, a inwestycje wpiszą się w ich kompleksowe plany rozwoju. Istotnym kryterium oceny projektów będą zarówno korzyści, wynikające z realizacji zadania na tle potrzeb podobnej grupy wnioskodawców, jak i zdolność do prowadzenia działań inwestycyjnych oraz dotychczasowa działalność kulturalna w okresie 2 ostatnich lat.

Inwestycje w zakresie poprawy infrastruktury, poprzez tworzenie przyjaznej i nowoczesnej bazy technicznej, powinny przyczynić się do zwiększenia efektywno-

ści działalności instytucji kultury oraz wzrostu uczestnictwa w kulturze.

1. W ramach priorytetu można ubiegać się o dofinansowanie następujących zadań inwestycyjnych służących prowadzeniu działalności kulturalnej:

- 1) budowa, roboty budowlane, przebudowa, remont wraz z zakupem niezbędnych urządzeń budowlanych i wyposażenia na potrzeby działalności kulturalnej,
- 2) zakup wyposażenia na potrzeby działalności kulturalnej, w tym zakup instrumentów muzycznych,
- 3) przygotowanie dokumentacji technicznej niezbędnej do prowadzenia inwestycji, w tym projektów architektonicznych, studiów wykonalności, analizy oddziaływania na środowisko,
- 4) zadania dotyczące budowy, rozbudowy i przebudowy obiektów budowlanych wraz z zakupem niezbędnych urządzeń budowlanych, współfinansowanych w ramach programów europejskich.

O dofinansowanie w ramach priorytetu ubiegać mogą się następujące podmioty prawa polskiego:

- 1) samorządowe instytucje kultury - z wyjątkiem domów kultury, centrów kultury oraz ośrodków kultury,
- 2) państwowe instytucje kultur,
- 3) jednostki samorządu terytorialnego - z wyjątkiem sytuacji, gdy występują o dofinansowanie jako organy prowadzące domy kultury, centra kultury oraz ośrodki kultury,
- 4) organizacje pozarządowe,
- 5) kościoły i związki wyznaniowe oraz ich osoby prawne.

1. Minimalna kwota wnioskowanego dofinansowania wynosi:

- 1) 50 000 zł - w przypadku zadań określonych w § 1 ust. 1 pkt 2 i pkt 3 regulaminu priorytetu,
- 2) 300 000 zł - w przypadku zadań określonych w § 1 ust. 1 pkt 1 i pkt 4 regulaminu priorytetu.

2. W szczególnych przypadkach minister może przyznać dofinansowanie w kwocie niższej od minimalnej kwoty wnioskowanej.

3. Wnioskowane dofinansowanie nie może przekraczać:

- 1) 75% budżetu przedstawionego we wniosku w przypadku zadań o kwocie wnioskowanego dofinansowania nie wyższej niż 3 000 000 zł,
- 2) 50% budżetu przedstawionego we wniosku w przypadku zadań o kwocie wnioskowanego dofinansowania wyższej niż 3 000 000 zł.

Koszty kwalifikowane:

Budowa, roboty budowlane, przebudowa i remont obiektu budowlanego na cele działalności kulturalnej i edukacyjnej w zakresie kultury – koszty prac wykonywanych w obiektach lub koszty adaptacji obiektów, służących poprawie warunków ich funkcjonowania, tj.

- budowa – wykonanie obiektu budowlanego w określonym miejscu, a także odbudowa, rozbudowa, nadbudowa obiektu budowlanego,
- roboty budowlane – prowadzenie prac polegających na budowie, przebudowie, montażu, remoncie lub rozbiórce obiektu budowlanego,
- przebudowa (modernizacja) – wykonanie robót budowlanych, w wyniku których następuje zmiana parametrów użytkowych lub technicznych istniejącego obiektu budowlanego,
- remont – wykonywanie w istniejącym obiekcie budowlanym robót budowlanych polegających na odtworzeniu stanu pierwotnego, przy czym możliwe jest stosowanie wyrobów budowlanych innych, niż użyto w stanie pierwotnym. Dopuszcza się prace remontowe polegające na bieżącej konserwacji i wykończeniu obiektu (malowanie ścian, cyklinowanie podłóg),
- urządzenia budowlane – wyposażenie obiektu budowlanego w urządzenia techniczne zapewniające możliwość użytkowania obiektu, jak: przyłącza, urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także place postojowe, ogrodzenia,
- przygotowanie dokumentacji technicznej niezbędnej do realizacji planowanych prac – koszty opracowań/projektów dokumentacji branżowej, w tym także projekty aranżacji wnętrz,
- nadzór inwestorski/autorski – kontrola obiektów i procesów budowlanych,
- koszty związane z przeprowadzeniem postępowania przetargowego,
- koszty transportu.

Zakup wyposażenia na potrzeby działalności kulturalnej, w tym zakup instrumentów muzycznych – koszty zakupu środków trwałych służących wielokrotnemu wykorzystaniu takich jak:

- instrumenty i akcesoria muzyczne,
- sprzęt komputerowy i oprogramowanie,
- urządzenia biurowe,
- meble,
- systemy zabezpieczające przed kradzieżą/włamaniem,
- sprzęt/system nagłośnieniowy, oświetleniowy, multimedialny,
- wyposażenie pracowni specjalistycznych, np. pracowni plastycznych (ształugi, antyramy, piece ceramiczne, koła garncarskie itp.), muzycznych, baletowych, krawieckich, scenograficznych, fotograficznych (aparaty fotograficzne, obiektywy, lampy, statywy, akcesoria ciemniowe itp.), filmowych, multimedialnych (tablice interaktywne, sprzęt audio-video, komputerowy, czytniki, tablety, oprogramowanie itp.), sal wystawowych (gabloty, systemy ekspozycyjne, manekiny itp.), sal teatralnych i kinowych (fotele teatralno-kinowe, kurtyny, żaluzje, rolety, wyposażenie audio-video, rampy oświetleniowe, zaplecze techniczne itp.),
- środki transportu służące działalności kulturalnej,
- specjalistyczny sprzęt umożliwiający osobom niepełnosprawnym dostęp do oferty kulturalnej,
- montaż zakupionego sprzętu lub wyposażenia,
- transport zakupionego wyposażenia.
- przygotowanie dokumentacji technicznej niezbędnej do prowadzenia inwestycji – koszty wykonania projektów architektonicznych, studium wykonalności, analiz oddziaływań na środowisko,
- budowa, rozbudowa i przebudowa obiektów budowlanych wraz z zakupami niezbędnych urządzeń budowlanych, współfinansowanych w ramach programów europejskich – współfinansowanie kosztów niekwalifikowanych projektów budowy i przebudowy obiektów służących działalności kulturalnej ze środków europejskich, mających podpisane umowy na dofinansowanie

projektu, które są kosztami objętymi niniejszym programem, jak w przypadku zadań określonych w § 1 ust. 1 pkt 1 regulaminu priorytetu.

PROMESA MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO

Szczególnym rodzajem ministerialnego programu operacyjnego jest **Promesa Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego**. Celem programu jest zwiększenie efektywności wykorzystania środków europejskich na rzecz rozwoju kultury, w tym ochrony i zachowania dziedzictwa kulturowego. Program polega na dofinansowaniu przez Ministra Kultury wkładu własnego do wybranych projektów kulturalnych, realizowanych ze środków europejskich, w tym na zadania z zakresu ochrony i zachowania dziedzictwa kulturowego. Dofinansowanie dotyczy projektów realizowanych w ramach: Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko 2007-2013, 16 Regionalnych Programów Operacyjnych 2007-2013, Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka, Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki, Programu Rozwój Obszarów Wiejskich 2007-2013, Programów Europejskiej Współpracy Terytorialnej, Programu Kultura 2007-2013. Uprawnionymi do pozyskania dotacji są jednostki samorządu terytorialnego oraz państwowe i samorządowe instytucje kultury i filmowe, kościoły lub związki wyznaniowe, archiwa państwowe, organizacje pozarządowe ze sfery kultury, organizacje pozarządowe i niepubliczne szkoły artystyczne I i II stopnia oraz uczelnie artystyczne. Promesa MKiDN może pokrywać maksymalnie 85 % wkładu krajowego (własnego) wnioskodawcy. W szczególnych przypadkach Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego może zdecydować o pokryciu więcej niż 85 % wkładu krajowego lub nawet odstąpić od wymogu posiadania tego wkładu.

INSTYTUCJA ZARZĄDZAJĄCA: Departament Funduszy i Spraw Europejskich
PROGNOZOWANY BUDŻET PROGRAMU.

- kwota zarezerwowana na finansowanie zadań (zobowiązań) z lat 2018-2019: 3 573 920,88 zł
- przewidywana kwota wydatków w etapie konkursowym: 2 526 079,12 zł

• kwota zarezerwowana dla zadań rozpatrywanych w etapie odwoławczym:	915 000,00 zł
ogółem:	7 015 000,00 zł

Warto wspomnieć także o innych programach realizowanych przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego, a mianowicie:

„Zabytek Zadbane” - jest corocznym konkursem ogłaszającym przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Nadzór nad konkursem sprawuje Generalny Konserwator Zabytków. Od 2011 roku podmiotem realizującym procedurę konkursową jest Narodowy Instytut Dziedzictwa.

Konkurs skierowany jest do właścicieli, posiadaczy i zarządców zabytkowych obiektów wpisanych do rejestru zabytków. Jego celem jest promocja opieki nad zabytkami i upowszechnianie najlepszych wzorów właściwego utrzymania i zagospodarowania obiektów. Charakter edukacyjny konkursu polega na popularyzacji wiedzy dotyczącej właściwego postępowania z zabytkami architektury podczas ich użytkowania oraz w trakcie przeprowadzanych remontów.

Ocenie Jury konkursowego podlegać będą jakość i zakres prac konserwatorskich, restauratorskich lub budowlanych, a także wykonane rewitalizacje zabytków architektury. Konkurs promuje właściwe użytkowanie zabytkowych obiektów, ochronę „substancji zabytkowej” podczas wykonywanych remontów, utrzymanie estetycznego wyglądu budowli oraz ich otoczenia, które nierzadko również wpisane jest do rejestru zabytków.

PROGRAM MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO 2020

- Wspieranie działań muzealnych.

INSTYTUCJA ZARZĄDZAJĄCA: Narodowy Instytut Muzealnictwa i Ochrony Zbiorów

PROGNOZOWANY BUDŻET PROGRAMU.

• kwota zarezerwowana na finansowanie zadań (zobowiązań) z lat 2018-2019:	1 157 530 zł
--	--------------

- przewidywana kwota wydatków
w etapie konkursowym: 4 342 470 zł
- kwota zarezerwowana dla zadań
rozpatrywanych w etapie odwoławczym: 825 000 zł
- ogółem: 6 325 000 zł

STRATEGICZNE CELE PROGRAMU.

Strategicznym celem programu jest wspieranie działalności w zakresie opieki konserwatorskiej nad muzealiami, archiwaliami i księgozbiorami, a także - prezentacji zbiorów w postaci atrakcyjnych poznawczo projektów wystawienniczych i wydawniczych. Główny nacisk w ramach programu zostaje położony na projekty kompleksowe, charakteryzujące się wysoką wartością merytoryczną oraz nowatorskimi rozwiązaniami aranżacyjnymi, dopełnionymi umiejętnie wykorzystanymi elementami multimedialnymi. Finansowane w ramach programu zadania konserwatorskie powinny być realizowane w zgodzie z dobrymi praktykami w zakresie opracowywania i ewidencjonowania zbiorów, przy czym szczególnie istotne jest wspieranie działań, które prowadzić będą do zachowania lub przywrócenia stanu właściwego obiektom zagrożonym nieodwracalnym uszkodzeniem. Z kolei projekty wydawnicze, prócz wysokiej wartości prezentowanych treści, powinny wyróżniać się oryginalną i spójną koncepcją graficzną. Biorąc pod uwagę fakt, że istotnym czynnikiem umożliwiającym skuteczną realizację projektów o wyżej nakreślonym profilu jest stabilność finansowa i organizacyjna, w ramach programu przewidziana jest możliwość finansowania zadań w trybie dwuletnim, a suma tych dofinansowań może wynieść do 40% budżetu programu. Wsparcie finansowe udzielane będzie tym projektom, których autorzy i wykonawcy gwarantują realizację założonych celów merytorycznych. Istotnym elementem brany pod uwagę przy ocenie potencjału podmiotów będzie ich doświadczenie, zgodność procedur działania ze standardami rekomendowanymi przez ministerstwo, a także umiejętność nawiązywania współpracy z innymi partnerami na szczeblu lokalnym, ogólnopolskim i międzynarodowym. Zasadniczym efektem działań finansowanych w ramach programu powinno być umocnienie muzeów oraz innych podmiotów działających w tym obszarze jako

ważnych centrów kultury, dzięki którym świadomość historyczna i tożsamość kulturowa obywateli staje się kluczowym elementem kształtującym współczesną przestrzeń społeczną.

PROGRAM MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO 2020

- Kultura ludowa i tradycyjna.

INSTYTUCJA ZARZĄDZAJĄCA: Departament Narodowych Instytucji Kultury Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego

PROGNOZOWANY BUDŻET PROGRAMU.

* kwota zarezerwowana na finansowanie zadań (zobowiązań) z lat 2018-2019	1 035 000 zł
* przewidywana kwota wydatków w etapie konkursowym:	5 465 000 zł
* kwota zarezerwowana dla zadań rozpatrywanych w etapie odwoławczym:	975 000 zł
* ogółem:	7 475 000 zł

STRATEGICZNE CELE PROGRAMU.

Strategicznym celem programu jest wspieranie zjawisk związanych z kulturami tradycyjnymi funkcjonującymi na poziomie lokalnym, regionalnym i ogólnopolskim (oraz narodowym), które występują zarówno na obszarach wiejskich, jak i miejskich. Dofinansowywane będą przedsięwzięcia związane ze spuścizną kultur tradycyjnych, transformacjami (przekształceniami i przemianami) poszczególnych ich elementów oraz współczesnymi kontekstami ich występowania, w tym odnoszących się także do kultur mniejszości narodowych i etnicznych oraz tradycji środowiskowych (w tym zawodowych i wiekowych np. zjawisk folkloru dziecięcego i młodzieżowego). Inicjatywy te mają przyczyniać się do integracji członków społeczności, wśród których dane zjawiska funkcjonują, i w ramach, których są przekazywane (transmitowane). Zadaniem programu jest wspieranie działań związanych z materialnym oraz niematerialnym wymiarem dziedzictwa kulturowego, co wpisuje się w założenia ratyfikowanej w 2011 roku przez Rzeczpospolitą Polską Konwencji UNESCO z 2003 roku w sprawie ochrony niematerialnego dziedzictwa kulturowego.

Szczególny nacisk w programie zostaje położony na projekty kompleksowe, integrujące zarówno nadawców – twórców depozytariuszy i nosicieli treści kultury wywodzących się ze społeczności lokalnych i regionalnych oraz profesjonalistów i znawców w swoich dziedzinach, jak i odbiorców (indywidualnych i zbiorowych). Istotne jest rejestrowanie, dokumentowanie i archiwizowanie materialnych i niematerialnych przejawów kultur tradycyjnych; tworzenie odpowiednich metod i narzędzi służących ich ochronie i upowszechnianiu; wypracowywanie i dzielenie się dobrymi praktykami oraz nawiązywanie interdyscyplinarnych i międzyśrodowiskowych kontaktów; wykorzystywanie wszelkich form i sposobów promocji podejmowanych działań, w tym tworzenie ogólnodostępnych repozytoriów związanych z zasobami kultur tradycyjnych i ich transformacjami. Biorąc pod uwagę fakt, że czynnikiem wpływającym na skuteczną realizację projektów o wyżej nakreślonym profilu jest stabilność finansowa i organizacyjna, w ramach programu wprowadza się możliwość finansowania zadań w trybie wieloletnim, a suma dofinansowań udzielanych w tym trybie może wynieść do 40% budżetu programu. Wsparcie finansowe kierowane będzie przede wszystkim do zadań konstruowanych w oparciu o różnorodne źródła finansowania, przy założeniu, że autorzy projektów gwarantują stabilność działania i realizację podjętych celów merytorycznych. Istotnym elementem brany pod uwagę przy ocenie potencjału organizatorów będzie ich doświadczenie oraz umiejętność pozyskiwania znaczących środków na realizację zadania, a także zdolność do nawiązywania współpracy z innymi partnerami na szczeblu lokalnym, regionalnym, ogólnopolskim i międzynarodowym. Ze względu na specyfikę programu szczególnie ważne dla realizacji jego celów będą zadania, dla których problematyka związana z kulturami tradycyjnymi (zarówno w aspekcie historycznym, jak i współczesnym) będzie punktem wyjścia do podjęcia działań na rzecz integracji społeczności lokalnych, co przyczynić się może do wzmacniania tożsamości i budowania poczucia dumy z przejawów lokalnych i regionalnych kultur. W roku 2017 zakres programu pozostaje nadal rozszerzony o zadania, związane w sposób bezpośredni z międzypokoleniowym przekazem unikatowej wiedzy i umiejętności kulturowych, adresowane do „mistrzów tradycji”, będących depozytariuszami wiedzy lokalnej i regionalnej. Zakres podejmowanych działań jest zgodny z założeniami

Konwencji UNESCO z 2003 roku. Głównym celem tego trybu dofinansowania jest wspieranie procesu transmisji w obrębie danej wspólnoty kulturowej, przejawiającego się w bezpośrednim przekazie wiedzy, umiejętności, funkcji – ze szczególnym naciskiem na ich unikatowość, bądź zagrożenie zanikiem. Istotnym jest przy tym czynnik in situ – przekaz winien odbywać się pomiędzy osobami wywodzącymi się z tej samej wspólnoty i kultury lokalnej, bądź możliwie najbliższej. Sposób przekazywania powinien odbywać się w jak najbardziej naturalny sposób, z uwzględnieniem lokalnie rozwijających się technik i sposobów transmisji, będących integralną częścią tradycji. O dofinansowanie mogą ubiegać się także przedstawiciele mniejszości narodowych, etnicznych i wyznaniowych, których kultura lokalna stanowi integralną część niematerialnego dziedzictwa kulturowego Polski. Najbardziej pożądanym efektem programu ma być wypracowanie wzorców ochrony oraz twórczego inspirowania się elementami kultur tradycyjnych zarówno w wymiarze materialnym, jak i niematerialnym, z uwzględnieniem społecznego kontekstu funkcjonowania.

PROGRAM MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO 2020

- Groby i cmentarze wojenne w kraju.

INSTYTUCJA ZARZĄDZAJĄCA: Departament Dziedzictwa Kulturowego

PROGNOZOWANY BUDŻET PROGRAMU.

* przewidywana kwota wydatków w etapie konkursowym:	4 000 000 zł
* kwota zarezerwowana dla zadań rozpatrywanych w etapie odwoławczym:	600 000 zł
* ogółem:	4 600 000 zł

STRATEGICZNE CELE PROGRAMU.

Strategicznym celem programu jest wspieranie opieki nad grobami i cmentarzami wojennymi na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, stanowiącymi materialne świadectwo kluczowych wydarzeń z historii Polski związanych z walką i męczeństwem. Realizacja ustawowych zadań Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego służy podtrzymywaniu i rozpowszechnianiu tradycji narodowej i państwowej. Celem programu jest otoczenie grobów i cmentarzy wojennych w kraju opieką polegającą na:

- prowadzeniu robót budowlanych, prac remontowych, konserwatorskich i restauratorskich,
- zabezpieczeniu i utrzymaniu w jak najlepszym stanie,
- prowadzeniu badań archeologicznych i prac poszukiwawczych,
- prowadzeniu prac związanych z urządzeniem grobu/kwatery/cmentarza wojennego,
- dokumentowaniu i prowadzeniu badań naukowych,
- popularyzowaniu i upowszechnianiu wiedzy.

Promowane jest:

- obejmowanie opieką obiektów, których stan zachowania wymaga podjęcia niezwłocznego działania,
- opieka nad grobami i cmentarzami wojennymi o wyjątkowej wartości historycznej,
- nadanie lub przywrócenie odpowiedniej rangi obiektom grobownictwa wojennego,
- wykorzystanie nowoczesnych metod badań, edukacji, i promocji,
- zaangażowanie w opiekę nad grobami i cmentarzami wojennymi jak największej liczby różnych podmiotów,
- stosowanie, w ramach obowiązujących przepisów prawa, rozwiązań sprzyjających lepszej ochronie prawnej grobów i cmentarzy wojennych.

Beneficjenci:

- samorządowe instytucje kultury (które nie są współprowadzone przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego),
- organizacje pozarządowe,
- jednostki samorządu terytorialnego ,
- uczelnie publiczne i uczelnie niepubliczne,
- kościoły i związki wyznaniowe oraz ich osoby prawne.

ŚRODKI FUNDUSZU KOŚCIELNEGO.

Fundusz, będący w dyspozycji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji (Departament Wyznań Religijnych oraz Mniejszości Narodowych i Etnicz-

nych) powstał w oparciu o art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 20 marca 1950 roku o przejęciu przez Państwo dóbr martwej ręki, poręczeniu proboszczom posiadania gospodarstw rolnych i utworzeniu Funduszu Kościelnego (Dz. U. Nr 9 poz. 87 z późn. zm.) i § 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 sierpnia 1990 r. w sprawie rozszerzenia celów Funduszu Kościelnego (Dz. U. Nr 61 poz. 354). Stanowi formę rekompensaty dla kościołów za przejęte przez Państwo nieruchomości ziemskie. Dotacje z Funduszu Kościelnego udzielane są wyłącznie na remonty i konserwację zabytkowych obiektów o charakterze sakralnym i to tylko na wykonywanie podstawowych prac zabezpieczających sam obiekt (w szczególności remonty dachów, stropów, ścian i elewacji, osuszanie i odgrzybianie, izolację, remonty i wymianę zużytej stolarki okiennej i drzwiowej, instalacji elektrycznej, odgromowej, przeciwwłamaniowej i przeciwpożarowej itp.).

Ze środków Funduszu nie finansuje się remontów i konserwacji obiektów towarzyszących takich jak np.: dzwonnice wolnostojące, krzyże, ruchomego wyposażenia obiektów sakralnych oraz otoczenia świątyni, a także stałych elementów wystroju wnętrz, takich jak np.: polichromie, freski, witraże i posadzki.

DOTACJE NA DOFINANSOWANIE PRAC KONSERWATORSKICH, RESTAURATORSKICH LUB ROBÓT BUDOWLANYCH UDZIELANE PRZEZ WOJEWÓDZKIEGO KONSERWATORA ZABYTKÓW

1. Cel rozdziału środków:

Poprawa stanu zachowania zabytków poprzez:

- a) ochronę i zachowanie materialnego dziedzictwa kulturowego,
- b) konserwację i rewaloryzację zabytków,
- c) udostępnianie zabytków na cele publiczne.

2. Rodzaje kwalifikujących się zadań: prace konserwatorskie, restauratorskie lub roboty budowlane przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków (projekty realizowane bez udziału środków europejskich):

- a) planowane do przeprowadzenia w roku udzielenia dotacji, niewymagające wyłonienia wykonawcy na podstawie przepisów o zamówieniach publicz-

nych,

b) planowane do przeprowadzenia w roku udzielenia dotacji, wymagające wyłonienia wykonawcy na podstawie przepisów o zamówieniach publicznych,

c) przeprowadzone w okresie trzech lat poprzedzających rok złożenia wniosku (tzw. refundacja).

3. Uprawnieni wnioskodawcy:

a) osoby fizyczne, jednostki samorządu terytorialnego lub inne jednostki organizacyjne posiadające tytuł prawny do zabytku wynikający z prawa własności, użytkowania wieczystego, trwałego zarządu, ograniczonego prawa rzeczowego albo stosunku zobowiązaniowego,

b) z wnioskiem o udzielenie dofinansowania, o którym mowa w pkt 2 lit. c, może wystąpić wnioskodawca, którego działalność nie jest finansowana ze środków publicznych, po wykonaniu wszystkich prac lub robót określonych w pozwoleniu wydanym przez wojewódzkiego konserwatora zabytków.

Wnioskodawcami nie mogą być: państwowe instytucje kultury nadzorowane przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego lub współprowadzone przez jednostki samorządu terytorialnego i Ministra Edukacji Narodowej, państwowe szkoły i uczelnie wyższe, a także podmioty określone w art. 72 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami.

4. Koszty kwalifikujące się do dofinansowania:

a) dofinansowanie prac konserwatorskich, restauratorskich i robót budowlanych może obejmować nakłady konieczne na prace lub roboty określone w art. 77 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2020 poz. 282),

b) dofinansowanie może być udzielone w wysokości do 50% nakładów koniecznych,

c) dofinansowanie w wysokości do 100 % może być udzielone jedynie w przypadkach gdy:

- zabytek posiada wyjątkową wartość historyczną, artystyczną lub naukową, albo wymaga przeprowadzenia złożonych pod względem technologicznym prac lub robót,
- stan zachowania zabytku wymaga niezwłocznego podjęcia prac lub robót.

Wnioskodawca ubiegający się o kwotę wyższą niż 50% nakładów koniecznych jest zobowiązany do uzasadnienia swojego wniosku. Uzasadnienie winno być poparte dokumentem potwierdzającym spełnienie przez wnioskodawcę przesłanek, o których mowa w art. 78 ust. 2 i 3 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (np. kserem karty białej, szczegółowy opis stanu zachowania obiektu sporządzony przez autora programu prac konserwatorskich, ekspertyza techniczna itp.).

DOTACJE WOJEWÓDZKIE

Przeznaczenie udzielonego wsparcia:

Z budżetu Województwa Podkarpackiego mogą być udzielane dotacje celowe na prace konserwatorskie, restauratorskie lub roboty budowlane przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków, znajdującym się na terenie województwa podkarpackiego, posiadającym istotne znaczenie historyczne, artystyczne lub naukowe oraz znajdującym się w złym stanie technicznym, w szczególności na:

- prowadzenie prac konserwatorskich zabytkowego wyposażenia i wystroju zabytków nieruchomych posiadających najwyższą wartość historyczną, artystyczną lub naukową,
- podejmowanie prac konserwatorskich kolekcji stanowiących zbiory zabytkowych przedmiotów i dzieł zgromadzonych i uporządkowanych oraz opracowanych i udostępnianych publicznie,
- prace konserwatorskie dotyczące zabytków ruchomych, wpisanych do rejestru zabytków, w szczególności: wybitnych dzieł dawnej sztuki (np.: polichromie, rzeźby, malarstwo sztalugowe, ołtarze), rzemiosła artystycznego i sztuki użytkowej; kolekcji stanowiących zbiory przedmiotów zgromadzo-

nych i uporządkowanych; wytworów techniki charakterystycznych dla dawnych i nowych form gospodarki, dokumentujących poziom nauki i rozwój cywilizacyjny,

- podejmowanie prac konserwatorskich lub restauratorskich przy substancji zabytku nieruchomego wraz z jego otoczeniem oraz w historycznych układach urbanistycznych, ruralistycznych i w historycznych zespołach budowlanych,
- przedsięwzięcia, które polegają na prowadzeniu prac konserwatorskich lub restauratorskich przy najwartościowszych i najcenniejszych z punktu widzenia wartości dziedzictwa kulturowego i wartości artystycznej, zabytkach nieruchomości, wpisanych do rejestru zabytków, będących: układami urbanistycznymi, ruralistycznymi i zespołami budowlanymi, dziełami architektury i budownictwa sakralnego, dziełami budownictwa obronnego, obiektami dawnego przemysłu, zabytkowymi cmentarzami, miejscami upamiętniającymi wybitne osoby i wydarzenia historyczne.

W pierwszej kolejności wsparcie finansowe w postaci dotacji z budżetu województwa otrzymują prace konserwatorskiej, restauratorskie i budowlane unikatowych zabytków województwa podkarpackiego, tj. wpisanych na Listę Światowego Dziedzictwa Kulturalnego i Naturalnego UNESCO, uznanych za pomnik historii, włączonych do parku kulturowego oraz najcenniejszych obiektów w skali kraju i regionu spośród wpisanych do wojewódzkiego rejestru zabytków.

Uprawnieni beneficjenci środków:

O dotację może ubiegać się każdy podmiot będący właścicielem lub posiadaczem zabytku, jeżeli posiadanie to oparte jest o tytuł prawny do zabytku wynikający z użytkowania wieczystego, ograniczonego prawa rzeczowego, trwałego zarządu albo stosunku zobowiązaniowego. Pomocą finansową obejmowane są prace przy obiektach, które uznane zostały za zabytek i wpisane są do rejestru zabytków prowadzonego przez Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków. Program prac musi być uzgodnionych w WKZ i potwierdzony stosownym pozwoleniem konserwatorskim na wnioskowany zakres.

Szczegółowe kryteria oraz tryb weryfikacji i przyznawania pomocy finansowej, jak też jej realizacji określa stosowny regulamin przyjmowany w postaci uchwały Sejmiku Województwa Podkarpackiego.

Cel przekazania środków:

W ramach mecenatu samorząd Województwa Podkarpackiego udziela dotacji celowych w zakresie kultury i sztuki na następujące projekty:

- organizacja festiwali, konkursów, przeglądów, spotkań, plenerów, kursów, warsztatów, konferencji, seminariów, tournée zespołów artystycznych, wystaw artystycznych, historycznych, muzealnych i innych imprez mających istotne znaczenie dla polskiej kultury i sztuki oraz ich zagranicznej promocji, w tym fundowanie nagród,
- upowszechnianie, promocja i popularyzacja dokonań z zakresu kultury i sztuki oraz twórczości i wykonawstwa artystycznego w kraju i za granicą,
- organizacja imprez przeznaczonych dla Polonii, emigracji i Polaków za granicą,
- edukacja kulturalna dzieci i młodzieży realizowana w różnych formach,
- wspieranie amatorskiego ruchu artystycznego, twórczości ludowej oraz ochrona unikalnych i zanikających zawodów i umiejętności artystycznych i ich warsztatów,
- ochrona i propagowanie kultury mniejszości narodowych,
- wydawanie niskonakładowych książek, czasopism, periodyków ulotnych, nut, katalogów wystaw i zbiorów, opracowań naukowo-badawczych i krytycznych.

O dotacje w ramach mecenatu mogą występować:

- organizacje pozarządowe w rozumieniu ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2020 r. poz. 1057),
 - osoby prawne i jednostki organizacyjne działające na podstawie przepisów o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej, o stosunku Państwa do innych kościołów i związków wyznaniowych oraz o gwarancjach wolności sumienia i wyznania, jeżeli ich cele statutowe obejmują prowadzenie działalności pożytku publicznego.
-

DOTACJE POWIATOWE

W myśl art. 81 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami dotacja na prace konserwatorskie, restauratorskie lub roboty budowlane przy zabytku wpisanym do rejestru może być udzielona przez organ stanowiący powiatu, na zasadach określonych w podjętej przez ten organ uchwale. Dotacja, w zakresie określonym w art. 77, może być udzielona w wysokości do 100 % nakładów koniecznych na wykonanie przez wnioskodawcę prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy zabytku wpisanym do rejestru.

Art. 82 ust 1 precyzuje, iż łączna kwota dotacji na prace konserwatorskie, restauratorskie lub roboty budowlane przy zabytku wpisanym do rejestru udzielonych przez ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, wojewódzkiego konserwatora zabytków bądź organ stanowiący gminy lub powiatu nie może przekraczać wysokości 100% nakładów koniecznych na wykonanie tych prac lub robót.

DOTACJE GMINNE

Zgodnie z art. 81 ww. ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami oraz zgodnie z ustawą z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2020 r. poz. 713) finansowanie prac konserwatorskich, restauratorskich i robót budowlanych przy zabytkach jest również obowiązkiem jednostki samorządu terytorialnego szczebla gminnego. Dla jednostki samorządu terytorialnego, posiadającej tytuł prawny do obiektu, opieka nad zabytkiem jest ponadto jej zadaniem własnym.

Zasady i tryb postępowania o udzielenie dotacji z budżetu gminy na prace konserwatorskie, restauratorskie i roboty budowlane przy zabytkach wpisanych do rejestru zabytków określa odpowiednia uchwała, podjęta przez radę gminy.

8.2. ŹRÓDŁA ZAGRANICZNE POZAUNIJNE

MECHANIZM NORWESKI

Konserwacja i rewitalizacja dziedzictwa kulturowego

Cele i obszary wsparcia

Celem programu jest ochrona, zachowanie i udostępnianie dziedzictwa kulturowego dla przyszłych pokoleń. Program przyczyni się do osiągnięcia tego celu poprzez wsparcie nakierowane na projekty inwestycyjne z zakresu konserwacji i rewitalizacji dziedzictwa kulturowego (nieruchomego oraz ruchomego), dokumentowania historii kultury poprzez digitalizację zbiorów, jak również budowy i rozbudowy infrastruktury kultury o znacznym potencjale wpływu na rozwój społeczno-ekonomiczny.

Inwestycje w kulturę i dziedzictwo kulturowe stanowią czynnik rozwoju miast i regionów, przyczyniając się do wzrostu ich atrakcyjności turystycznej oraz inwestycyjnej. Aż 70% światowej turystyki stanowi turystyka kulturowa, inwestycje w kulturę stymulują również rozwój sektora usług (w tym przemysłów kultury i kreatywnych) i nowych miejsc pracy. Polska kultura przyczynia się do kreowania pozytywnego wizerunku kraju w Europie i na świecie stając się rozpoznawalną marką. Jednocześnie wpływa pozytywnie na rozwój współpracy międzynarodowej i tworzenie wspólnej europejskiej tożsamości. Ze względu na swój potencjał dziedzictwo kulturowe powinno być przedmiotem ochrony i finansowego wsparcia.

W ramach programu współfinansowane będą następujące typy działań:

- rewitalizacja, konserwacja, renowacja i adaptacja na cele kulturalne historycznych obiektów i zespołów zabytkowych wraz z otoczeniem (zakup wyposażenia może stanowić integralną część projektu),
- budowa, rozbudowa, remonty i przebudowa instytucji, kultury (zakup wyposażenia może stanowić integralną część projektu),
- konserwacja zabytków ruchomych oraz zabytkowych księgozbiorów, zbiorów piśmienniczych, archiwaliów i zbiorów audiowizualnych, w tym filmo-

wych,

- rozwój zasobów cyfrowych w dziedzinie kultury, w tym: digitalizacja zabytków ruchomych oraz zabytkowych księgozbiorów, zbiorów piśmienniczych, archiwaliów i zbiorów audio, audiowizualnych i filmowych oraz tworzenie wirtualnych instytucji kultury.

5% alokacji zostanie przeznaczone na realizację projektów z zakresu dokumentacji historii kultury, w tym mniejszości etnicznych i narodowych. W programie będą realizowane projekty wybrane w ramach otwartego naboru wniosków.

Nabór wniosków.

Przewiduje się jeden nabór wniosków w ramach programu. W przypadku niewykorzystania wszystkich środków w ramach pierwszego naboru, operator uruchomi drugi nabór wniosków.

Uprawnieni beneficjenci:

- państwowe i samorządowe instytucje kultury, instytucje filmowe,
- publiczne szkoły artystyczne i uczelnie artystyczne,
- archiwa państwowe,
- jednostki samorządu terytorialnego i ich związki,
- kościoły i związki wyznaniowe,
- organizacje pozarządowe ze sfery kultury.

Wartość i poziom dofinansowania projektu

Minimalna wartość dofinansowania projektu wynosić będzie 1 000 000 euro (maksymalna nie została określona).

Poziom dofinansowania projektu wynosi do 85% całkowitych kosztów kwalifikowanych.

Partnerstwo na poziomie projektu z instytucjami z państw-darczyńców.

Partnerstwo w projektach zgłaszanych w konkursie nie jest wymagane.

FUNDUSZ WSPÓŁPRACY DWUSTRONNEJ EOG

Operator Programu rezerwuje część kwoty z budżetu Programu (w wysokości 1,5% całkowitych kosztów kwalifikowanych Programu) na potrzeby Funduszu Współpracy Dwustronnej na poziomie Programu podczas jego wdrażania. W ramach całkowitego budżetu Funduszu Współpracy Dwustronnej:

- ok. 83% będzie przeznaczony na poszukiwanie partnerów projektów z krajów Państw – Darczyńców przed lub w trakcie przygotowania wniosku aplikacyjnego dla projektu, rozwój takich partnerstw oraz przygotowywanie wniosków aplikacyjnych dla projektów partnerskich z Darczyńcami (wskaźnik „a”),
- ok. 17% będzie przeznaczony na tworzenie sieci, wymianę, dzielenie się i przekazywanie wiedzy, technologii, doświadczeń i najlepszych praktyk między Beneficjentami a podmiotami w Państwach-Darczyńcach (wskaźnik „b”),
- ok. 40 000 euro z całkowitej alokacji na Fundusz Współpracy Dwustronnej zostanie przeznaczony na realizację działań podejmowanych przez Operatora Programu, mających na celu osiągnięcie obydwu wskaźników („a” i „b”),
- pozostała część środków w ramach Funduszu Współpracy Dwustronnej, tj. ok. 126 000 euro z całkowitej alokacji na Fundusz Współpracy Dwustronnej, będzie przeznaczona wyłącznie dla wnioskodawców, którzy otrzymają dofinansowanie w ramach Programu, na zasadzie refundacji wydatków poniesionych zarówno przez wnioskodawcę oraz partnerów w celu nawiązania partnerstw dla realizacji projektu (wskaźnik „a”).

Jeśli wnioskodawca wnioskuje o środki z Funduszu Współpracy Dwustronnej, jest zobowiązany do wypełnienia ostatniej części wniosku aplikacyjnego dotyczącej zwrotu wydatków poniesionych przez wnioskodawcę i partnera/ów na nawiązanie partnerstwa (wnioskodawcy będą przedstawiać we wniosku aplikacyjnym przedkładanym do Operatora Programu finansowe zestawienie należycie udokumentowanych wydatków, które zgodne są z zasadami Funduszu).

W ramach Funduszu Współpracy Dwustronnej wnioskodawcy mogą ubiegać się o refundację 90% kwalifikowanych kosztów. Pozostała kwota będzie musiała zo-

stać zapewniona przez wnioskodawcę. Wysokość refundacji będzie uzależniona od ilości dostępnych środków, nie powinna jednak przekroczyć 6 300 EUR.

W przypadku jeśli wnioskodawca jest instytucją prowadzoną i finansowaną przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego, wnioskowana kwota może wynosić 100%. Wkład własny finansowy w ramach FWD może zostać zapewniony także przez partnera/ów.

Następujące kategorie wydatków są kwalifikowane w ramach Funduszu Współpracy Dwustronnej:

- opłaty i koszty podróży za udział w konferencjach, seminariach, kursach, spotkaniach i warsztatach;
- koszty podróży w ramach wizyt studyjnych (zawierające diety);
- koszty podróży i wynagrodzenia za wizyty ekspertów;
- koszty konferencji, seminariów, kursów, spotkań i warsztatów;
- działania informacyjno-promocyjne;
- opłaty za doradztwo zewnętrzne;
- zakup danych niezbędnych do przygotowania wniosku.

Wydatki ponoszone z tego Funduszu będą kwalifikowane od 9 maja 2012 r. do dnia złożenia dokumentacji aplikacyjnej u Operatora Programu.

Kryteria wyboru projektów

Ocena projektów jest dwuetapowa i składa się z oceny formalnej i merytorycznej. Wyłącznie projekty, które spełnią wszystkie kryteria formalne będą podlegały ocenie merytorycznej.

Ocena formalna jest dokonywana przez ekspertów polskich. W trakcie oceny formalnej jest przewidziany tryb uzupełnień trwający 3 dni robocze. Wykaz błędów podlegających uzupełnieniom znajduje się w Karcie oceny formalnej oraz Podręczniku Wnioskodawcy, które stanowią załącznik do ogłoszenia.

Ocena merytoryczna dokonywana jest przez ekspertów polskich i norweskich. Każdy wniosek oceniany jest przez dwóch ekspertów, a ostateczna punktacja wniosku jest średnią punktów przyznanych przez obu ekspertów.

Ostatecznej rekomendacji projektów do dofinansowania dokonuje Zespół ds. Wyboru Projektów. Decyzje o dofinansowaniu projektów podpisuje Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

System dofinansowania

Łączne dofinansowanie przekazane beneficjentowi w formie zaliczek nie może przekroczyć 80% przyznanej kwoty grantu. Każda kolejna transza zostanie wypłacona pod warunkiem stwierdzenia przez Operatora prawidłowego wydatkowania zarówno pod względem merytorycznym, jak i finansowym co najmniej 70% kwoty przekazanych wcześniej transz.

Termin, miejsce i sposób składania wniosków o dofinansowanie projektów

Nabór projektów odbywa się w określonym przez instytucję obsługującą program czasie. Termin końcowy odnosi się zarówno do dokumentacji aplikacyjnej składanej w wersji papierowej jak i elektronicznej składanej poprzez generator wniosków w systemie EBOI. Wniosek składa się z dwóch wersji językowych: polskiej i angielskiej. Wniosek musi zostać obowiązkowo złożony poprzez generator wniosków znajdujący się na stronie www.eog.mkidn.gov.pl

Następnie, wydrukowane 2 oryginały wniosku wraz z 2 egzemplarzami załączników (wszystkie dokumenty muszą być podpisane i parafowane na każdej stronie oraz poświadczone za zgodność z oryginałem - jeśli dot.) oraz skanami wszystkich dokumentów na płycie CD/DVD muszą być dostarczone w kopercie lub paczce, drogą pocztową, przesyłką kurierską (w tych przypadkach decyduje data stempla pocztowego) lub osobiście do Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Uwaga!!! Wskazane powyżej możliwości wsparcia finansowego mają charakter informacyjny. W celu znalezienia dokładnych szczegółów oraz odpowiedniej formy dofinansowania na określone zadania należy dotrzeć do dokumentów programowych oraz kryteriów przyznawania dotacji, ponieważ co roku mogą one ulegać zmianom.

Załącznik Nr 1

Wykaz zabytków architektury i budownictwa na terenie gminy Rudnik nad Sanem, figurujących w Gminnej Ewidencji Zabytków.

KOPKI

1. Kościół parafialny p.w. Św. Marcina Biskupa, murowany 1922 r.

PRZĘDZEL

1. Kaplica, ul. Wolińska, murowana, 2 poł. XIX w.
2. Kapliczka, ul. Ulanowska, murowana, 2 poł. XIX w.
3. Cmentarz wojenny z I wojny światowej (1914 r.)

RUDNIK NAD SANEM

1. Układ urbanistyczny miasta, 1552 – l. 30-te XX w.
2. Zespół kościoła parafialnego p.w. Św. Trójcy
 - a/ kościół parafialny, murowany 1927 – 1928
 - b/ plebania, murowana, k. XIX w.
3. Zespół pałacowy Tarnowskich
 - a/ pałac, murowany 2 ćw. XIX w, rozbudowany k. XIX w.
 - b/ rządcówka, drewniana, 4 ćw. XIX w.
 - c/ czworak, murowany, 2 poł. XIX w.
 - d/ stajnia cugowa z wozownią, murowana, 4 ćw. XIX w.
 - e/ spichlerz, murowany, po 1897 r.
 - f/ park krajobrazowy, ok. 1880 r.
4. Dom, ul. Chopina 4, drewniany, lata 30-te XX w.
5. Dom, ul. Daszyńskiego 3, murowany, lata 20-te XX w.
6. Dworzec kolejowy, ul. Dworcowa, murowany, 1900 r.
7. Dom Oświatowy, ob. Kino, ul. Grunwaldzka 17, murowany, 1929 r.
8. Dom, ul. Grunwaldzka 19, murowany, 1929 r.
9. Dom, ul. Grunwaldzka 20, murowany, 1894 r.
10. Dom, ul. Grunwaldzka 29, murowany, XIX/XX w.

11. Dom, ul. Kordeckiego 19, murowany, lata 20-te XX w.
12. Dom, ul. Mickiewicza 4, murowany, pocz. XX w.
13. Dom, ul. Mickiewicza 6, murowany, pocz. XX w.
14. Dom, ul. Mickiewicza 14, drewniany, lata 20-te XX w.
15. Dom, ul. Mickiewicza 20, murowany, pocz. XX w.
16. Dom, ul. Mickiewicza 23/25, murowany, pocz. XX w.
17. Dom, ul. Mickiewicza 26, drewniany, XIX/XX w.
18. Dom, ul. Mickiewicza 27, murowany, lata 20-te XX w.
19. Dom, ul. Mickiewicza 29, murowany, lata 20-te XX w.
20. Dom, ul. Mickiewicza 35, murowany, lata 20-te XX w.
21. Dom, ul. Mickiewicza 40, murowany, 1935-1937
22. Szkoła Ludowa, ob. Centrum Wikliniarstwa, ul. Mickiewicza 41, murowana, 1890 r.
23. Młyn wodny, ul. Mickiewicza 45, murowany, pocz. XX w.
24. Figura MB Niepokalanie Poczętej, ul. Mickiewicza, kamienna, 2 poł. XIX w.
25. Figura Św. Jana Nepomucena, ul. Mickiewicza, kamienna, 2 poł. XVIII w.
26. Cmentarz parafialny, ul. Mickiewicza, założony w 1775 r.
27. Cmentarz wojenny z I wojny światowej, ul. Mickiewicza, założony na przełomie 1914/1915 r.
28. D. Nadleśnictwo, ul. Piłsudskiego 9, drewniany, XIX/XX w.
29. Seminarium Nauczycielskie, ob. Zespół Szkół, ul. Piłsudskiego 28, murowany, 1929 r.
30. Pomnik barona Ferdynanda Hompescha, ul. Rynek, kamienna, 1903 r.
31. Dom, ul. Rynek 1, murowany, pocz. XX w.
32. Dom, ul. Rynek 3, murowany, pocz. XX w.
33. Bank Kredytowy, ob. Bank Spółdzielczy, ul. Rynek 7, murowany, 1907 r.
34. Dom, ul. Rynek 8, murowany, pocz. XX w.
35. Dom, ul. Rynek 9, murowany, pocz. XX w.
36. Dom, ul. Rynek 10, murowany, pocz. XX w.
37. Dom, ul. Rynek 23, murowany, pocz. XX w.
38. Dom, ul. Rynek 27/28, murowany, XIX/XX w.
39. Dom, ul. Rynek 29, murowany, pocz. XX w.
40. Dom, ul. Rynek 42, murowany, lata 20-te XX w.
41. Dom, ul. Rynek 47, murowany, pocz. XX w.
42. Dom, ul. Rynek 56, murowany, pocz. XX w.

43. Dom tzw. ratusz, ul. Rynek 67, murowany, lata 30-te XX w.
44. Dom, ul. Rzeszowska 18, murowany, pocz. XX w.
45. Dom, ul. Rzeszowska 20, murowany, lata 20-te XX w.
46. Dom, ul. Rzeszowska 24, murowany, lata 20-te XX w.
47. Dom, ul. Rzeszowska 30, drewniany, k. XIX w.
48. Kapliczka, ul. Sandomierska, murowana, 1910 r.
49. Dom, ul. Sandomierska 7, murowany, pocz. XX w.
50. Dom, ul. Sandomierska 37, murowany, lata 20-te XX w.
51. Dom, ul. Sandomierska 60, murowany, lata 30-te XX w.

Załącznik Nr 2

Wykaz nagrobków z terenu cmentarza parafialnego w Rudniku nad Sanem wpisanych do rejestru zabytków województwa podkarpackiego.

1. Pomnik ku czci żołnierzy poległych w latach 1914-1915, wapień pińczowski, 1940 r.
2. Pomnik Powstańców Styczniowych z 1863 r., wapień, 1927 r.
3. Pomnik ku czci żołnierzy AK obwodu Stalowa Wola w latach 1939-1945, żelazo i beton, 1981 r.
4. Nagrobek Waleriana i Marii Młyniec, beton i stal, 4 ćw. XX w.
5. Nagrobek Marii Kozieradzkiej, czerwony piaskowiec, około 1926 r.
6. Nagrobek Jana Zastawnego, piaskowiec, około 1928 r.
7. Nagrobek Marii Radzińskiej, piaskowiec, około 1907 r.
8. Nagrobek Jakuba, Anny i Agnieszki Kumięga, piaskowiec, około 1906 r.
9. Nagrobek rodziny Kondysarów, granit, po 1966 r.
10. Nagrobek Marii i Anny Tremer, piaskowiec, około 1888 r.
11. Nagrobek Marcina Brody, piaskowiec, około 1892 r.
12. Nagrobek Elżbiety Bieleckiej, beton, około 1902 r.
13. Nagrobek Wiktorii z Jasnoszów Mierczyńskiej, piaskowiec, około 1911 r.
14. Nagrobki (dwa) Wiktorii i Franciszka Litwin, piaskowiec, lata 60-te XX w.
15. Nagrobek rodziny Okoń, piaskowiec, około 1950 r.
16. Nagrobek księdza Feliksa Sękowicza, piaskowiec, około 1920 r.
17. Nagrobek rodziny Reischerów, czerwony piaskowiec i ciemny granit, 1 poł. XX w.
18. Nagrobek rodziny Boryczków, piaskowiec i beton, około połowy XX w.
19. Nagrobek rodziny Leischner, czerwony piaskowiec, 1 poł. XX w.
20. Nagrobek rodziny Grande, piaskowiec, około 1914 r.
21. Nagrobek Ferdynana Niewolkiewicza, piaskowiec, około 1901 r.
22. Nagrobek Jana Niewolkiewicza, granit, około 1913 r.
23. Nagrobek rodziny Hernichów, granit, około 1900 r.
24. Nagrobek rodziny Hofmannów, piaskowiec, około 1910 r.
25. Nagrobek Antoniego Samka, granit, ok. 1975 r.
26. Nagrobek Jana Fabera, piaskowiec, około 1909 r.
27. Nagrobek Barbary Kotzian, piaskowiec, około 1908 r.
28. Nagrobek Emilii Smiglewskiej, piaskowiec, około 1908 r.
29. Nagrobek Wiktorii z Redłów Prokopowej wraz z bliźniętami Janem i Pawłem, piaskowiec, około 1880 r.
30. Nagrobek Jana Gietka i Heleny Mysłek, granit, ok. 1989 r.
31. Nagrobek NN, kamień i żelazo, XIX/XX w.
32. Nagrobek Adolfa Hermana, granit, ok. 1927 r.
33. Nagrobek księdza Jana Chryzostoma Miksiewicza, beton, około 1873 r.

34. Nagrobek księdza Aleksandra Wyżykowskiego, czerwony piaskowiec, około 1895 r.
35. Nagrobek rodziny Krzyszkowskich, granit, początek XX w.
36. Nagrobek Wojciecha Wyrobka, piaskowiec, około 1885 r.
37. Nagrobek Ernestyny z Aruoldów Tobiaskowej i Karoliny Blazowskiej, piaskowiec, około 1893 r.
38. Nagrobek Marii Gillowej, piaskowiec, około 1917 r.
39. Nagrobek księdza Adama Wojnarowskiego, lastrico, około 1954 r.
40. Nagrobek rodziny Pilawskich, beton i lastrico, XIX/ XX w.
41. Nagrobek księdza Leonarda Lasockiego, żelazo i beton, około 1931 r.
42. Nagrobek Zbigniewa Pilawskiego, granit, po 1987 r.
43. Nagrobek Róży, Stanisława i Hieronima Tarnowskich, granit, 2000 r.
44. Nagrobek rodziny Socha, granit i beton, 2 połowa XX w.
45. Nagrobek Tadeusza Idziego, granit i stal nierdzewna, około 2012 r.

Załącznik Nr 3

Spis stanowisk archeologicznych na terenie gminy Rudnik nad Sanem, będących w rejestrze zabytków i ewidencji konserwatorskiej.

Lp	Miejscowość	Stanowisko	Nr stanowiska na obszarze	Nr stanowiska w miejscowości	Nr obszaru	Chronologia	Kultura	Nr rejestru
1	Rudnik nad Sanem	osada	5	5	94-78	EB	KŁ	
2	Rudnik nad Sanem	osada, cmentarzysko, skarb	6	19	94-78	N / H / poł. XVII w.		
3	Rudnik nad Sanem	punkt osadniczy	7	7	94-78		KŁ	
4	Rudnik nad Sanem	cmentarzysko	8	8	94-78	EB - H	KŁ	
5	Rudnik nad Sanem	punkt osadniczy	9	15	94-78	EB - H	KŁ	
6	Rudnik nad Sanem	śląd osadnictwa	10	16	94-78		KŁ	
7	Rudnik nad Sanem	śląd osadnictwa	11	20	94-78		KT	
8	Rudnik nad Sanem	cmentarzysko, osada	12	18	94-78	EB - H		
9	Rudnik nad Sanem-Stróża	śląd osadnictwa	14	2	94-78	P	KŚ	
10	Przędziel	cmentarzysko kurhanowe	4	10	94-78	VII - X w.	KCS	A-268 z 21.07. 1982 r.
11	Rudnik nad Sanem	śląd osadnictwa	15	4	94-78	?	?	
12	Rudnik nad Sanem	punkt osadniczy	16	14	94-78		KŁ	
13	Rudnik nad Sanem	śląd osadnictwa	23	25	94-78	2 poł. I - pocz. II w.	KPr	
14	Rudnik nad Sanem	śląd osadnictwa	13	26	94-78	2 poł. II w.	KPr	
15	Rudnik nad Sanem	osada	3	3	94-78	EB - H/ OWR	KŁ/KPr /KPP	
16	Rudnik nad Sanem	cmentarzysko	17	9	94-78		KŁ	
17	Rudnik nad Sanem	osada	18	10	94-78	EB - H	KŁ	
18	Rudnik nad Sanem	śląd osadnictwa	19	13	94-78		KŁ	
19	Rudnik nad Sanem	śląd osadnictwa	20	11	94-78	N/EB		

20	Rudnik nad Sanem	śląd osadnictwa	21	17	94-78	N/?	?/KŁ	
21	Rudnik nad Sanem	śląd osadnictwa	22	24	94-78		KŁ	
22	Rudnik nad Sanem	śląd osadnictwa	24	27	94-78	?	?	
23	Rudnik nad Sanem-Stróža	śląd osadnictwa	25	5	94-78		KŁ	
24	Rudnik nad Sanem -Stróža	śląd osadnictwa	26	3	94-78		KŁ	
25	Rudnik nad Sanem -Stróža	cmentarzysko	27	1	94-78	H	KŁ	
26	Rudnik nad Sanem -Stróža	śląd osadnictwa	28	4	94-78		KŁ	
27	Rudnik nad Sanem	śląd osadnictwa	30	29	94-78		KŁ	
28	Rudnik nad Sanem	osada	1	6	94-78	EB - H	KŁ	
29	Rudnik nad Sanem	osada	2	22	94-78	EB - H	KT/KŁ	
30	Rudnik nad Sanem	śląd osadnictwa	2	1	94-79	?	?	
31	Rudnik nad Sanem	śląd osadnictwa	4	12	94-79		KŁ	
32	Rudnik nad Sanem	osada	3	2	94-79	OWR/WŚ	KPr	
33	Rudnik nad Sanem	punkt osadniczy	1	21	95-78		KŁ	
34	Rudnik nad Sanem	śląd osadnictwa	3	28	95-78	?	?	
35	Rudnik nad Sanem	śląd osadnictwa	2	23	95-78	M		
36	Rudnik nad Sanem	śląd osadnictwa	4	30	95-78	XIII-XIV w.		
37	Kopki	cmentarzysko	3	3	95-79	H	KŁ	A-522 z 22.12. 1969 r.
38	Kopki	kurhan	2	2	95-79	OWR		A-427, z 19.12. 1968 r.
39	Kopki	cmentarzysko	4	4	95-79		KŁ	
40	Kopki	śląd osadnictwa	28	24	95-79	OWR	KPr	
41	Kopki	skarb monet	12	12	95-79	OWR		
42	Kopki	śląd osadnictwa	6	6	95-79	OWR	KPr	
43	Kopki	cmentarzysko	1	1	95-79	OWR	KPr	
44	Kopki	śląd osadnictwa	5	5	95-79		KŁ	

45	Kopki	śląd osadnictwa	7	7	95-79		KŁ	
46	Kopki	śląd osadnictwa	8	8	95-79		KŁ	
47	Kopki	osada	9	9	95-79		KŁ	
48	Kopki	cmentarzysko	10	10	95-79	?	?	
49	Kopki	skarb	11	11	95-79	?	?	
50	Kopki	śląd osadnictwa/ osada	16	13	95-79	- / WŚ	KŁ / -	
51	Kopki	śląd osadnictwa	18	14	95-79	H		
52	Kopki	śląd osadnictwa	19	18	95-79	?	?	
53	Kopki	śląd osadnictwa	20	15	95-79	WŚ		
54	Kopki	śląd osadnictwa	21	16	95-79	WŚ		
55	Kopki	śląd osadnictwa	22	17	95-79		KŁ	
56	Kopki	śląd osadnictwa	23	19	95-79	N / WŚ	KPL/KŁ	
57	Kopki	śląd osadnictwa	24	20	95-79	?	?	
58	Kopki	osada	25	21	95-79		KŁ	
59	Kopki	osada	26	22	95-79		KŁ	
60	Kopki	śląd osadnictwa	27	23	95-79	WŚ		
61	Kopki	śląd osadnictwa	41	25	95-79	EB		
62	Kopki	śląd osadnictwa	42	26	95-79	?	?	
63	Kopki	śląd osadnictwa	46	27	95-79	EB	KT	
64	Kopki	śląd osadnictwa	47	28	95-79	?	?	
65	Kopki	śląd osadnictwa	48	29	95-79	?	?	
66	Kopki	śląd osadnictwa	49	30	95-79	WŚ		

LEGENDA:

P - paleolit

M - mezolit

N - neolit

EB - epoka brązu

H - halsztat

EK - epoka kamienia

KCS - kultura ceramiki sznurowej

KPL - kultura pucharów lejkowatych

KPp - kultura prapolska

KPr - kultura przeworska

KŚ - kultura świderska

KT - kultura trzcieniecka

OWR - okres wpływów rzymskich

? - kultura nieokreślona

Puszcza Sandomierska w okolicach
Rudnika nad Sanem